

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

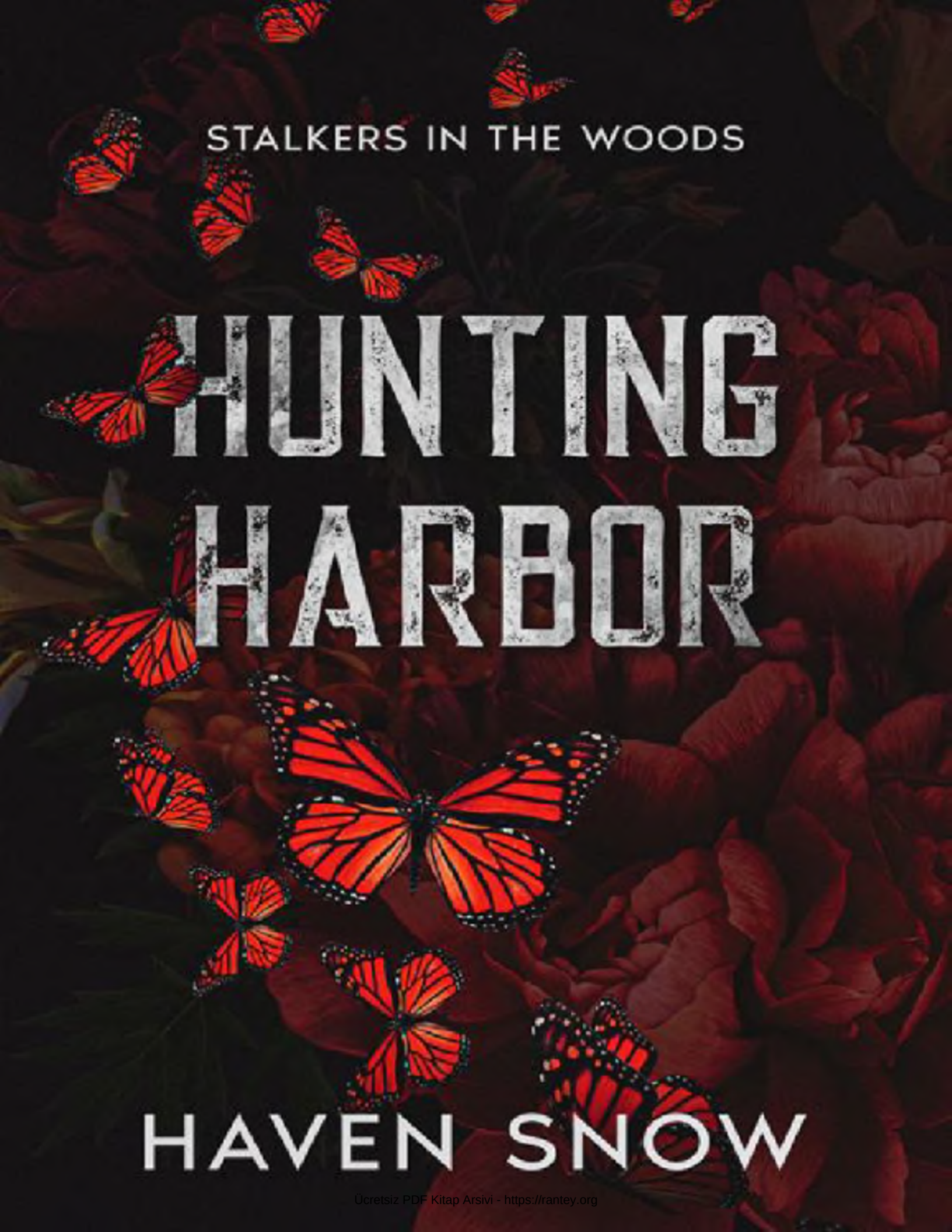
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STALKERS IN THE WOODS

HUNTING HARBOR

HAVEN SNOW

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hunting Harbor

STALKERS IN THE WOODS

HAVEN SNOW

Copyright © 2025 by Haven Snow
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için Haven Snow ile iletişime geçin: havensnowwrites@gmail.com. Hikaye, tüm isimler, karakterler, ve bu prodüksiyonda tasvir edilen olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı getcovers.com
Formatlama Haven Snow
Düzenleme Rachel Berosik
İlk baskı 2025

Contents

[Yazar Notu İthaf](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Birinci Bölüm](#)

[3. İkinci Bölüm](#)

[4. Üçüncü Bölüm](#)

[5. Dördüncü Bölüm](#)

[6. Beşinci Bölüm](#)

[7. Altıncı Bölüm](#)

[8. Yedinci Bölüm](#)

[9. Sekizinci Bölüm](#)

[10. Dokuzuncu Bölüm](#)

[11. Onuncu Bölüm](#)

[12. On Birinci Bölüm](#)

[13. On İkinci Bölüm](#)

[14. On Üçüncü Bölüm](#)

[15. Bölüm On Dört](#)
[16. On Beşinci Bölüm](#)
[17. On Altıncı Bölüm](#)
[18. On Yedinci Bölüm](#)
[19. On Sekizinci Bölüm](#)
[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)
[21. Yirminci Bölüm](#) .
[22. Sonsöz](#)
[Diğer](#)
[Çalışmalar](#)
[Haven Snow Hakkında](#)
[Teşekkür](#)

KAIRO KARANLIKTIR, HİÇBİR ŞEYİ YOKTUR ve Liman'ı izlemekten hoşlanır. Bu, baştan sona non-con temalar içeren zifiri karanlık bir romantizm. Kairo yoğun, sadık ve Harbor için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Bu kitaba saplantı, röntgencilik, mahremiyetin ihlali, somnofili, takip, kaçırılma ve nihayetinde aşk ve kabullenme gibi KARANLIK temalarla karşılaşacağınızı bilerek girin. Akıl sağlığını koruyun ve bu kitabın zifiri karanlık olduğunu bilerek kendi riskinizi alarak okuyun.

Not: Kairo, Harbor'a zarar vermiyor ya da ona zorbalık yapmıyor, ona aşık, ama o uyurken olmayan temalar olduğunu söylediğimde ciddiylim.

Değerlendirme: R

Tetikleyiciler aşağıdakileri içerir ancak bunlarla sınırlı değildir:

- Çocuk SA'dan bahsedilmesi (sadece 1. bölüm)
- Cinayet
- Takip (Fiziksel ve psikolojik olarak: güvenlik kameraları vb.)
- Somnofili dışı
- Özel hayatın gizliliğinin ihlali
- Adam kaçırma
- Ormanda kovalanmak, BDSM

- Şeytan maskesi
- İzolasyon

'Uygun' ya da 'hanımefendi gibi' olmadıkları için içlerinde
sakladıkları gizli fantezileri olan kızlar için.
gözlerini yuvarlar

Kairo sizi bekliyor, sadece şu sayfayı çevirin.

Benim için çok iyi bir kız.

Prologue

K

SABAH GÜNEŞİ ona tam olarak vuruyor ve onu lanet bir melek gibi gösteriyor. Harbor boktan bir kafede kösedeki masada tek başına oturuyor, yazdıklarına o kadar dalmış ki gölgelerden onu izlediğimin farkında bile değil. Ben kamyonetimde oturmuş, kucağımda bir gözetleme dosyasıyla, onun benim olduğunu kanıtlayan sayfaları çeviriyorum. Pencereden her hareketini takip ediyorum, saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için durakladığında ya da başını hafifçe eğerek boşluğa baktığında nefesim kesiliyor. Kalemimi çenesine vuruyor, düşünürken kaşları çatılıyor, yanağına mürekkep lekesi bulaşıyor. Yumuşak, dingin güzelliği nabzımı hızlandırıyor, göğsümü ağrıtıyor. O henüz bilmiyor ama ben onu çoktan seçtim. Onu çoktan sahiplendim.

Noah bunun sadece bir şaka olduğunu söylüyor, benim yürütemeyeceğim bir ilişki. Onun ve Cassidy'nin yaptığı gibi değil, ama yanılıyor. Kadınlar konusunda özel zevklerim var ama onlar oyuncaktı. *Oyuncaklar*. Beklerken zaman geçirmek için kullandığım kadınlar. Ve bu o. Hâlâ son kız arkadaşımın beni aldatan bir fahişe olduğu ve futbol takımı tarafından ezildiği gerçeğine takılı kalmış durumda. Bu adamlardan bazıları hala

Onlara verdiğim yaralarla oynadılar. Sanırım birinin parmağı kesilmek zorunda kaldı.

Gerçi fark etmez. Üniversitede seviştiğim bir kızdı. Ben ders çalışırken vakit geçirmek için eğlenceli ve güzel bir şeydi. Aslında, şeytanlarıma kapıyı açan, beni Harbor'a götüren yolda beni başlatan oydu. Onu bağlamama ve onunla ilişkiye girmeme izin verdiği için ona teşekkür etmeliydim. Doğru kişi yoluma çıkana kadar gerçeklerimi içimde tutarken bana biraz enerji boşaltma şansı verdi.

Uzun zamandır Harbor gibi birini bekliyordum. İç gözlemci, güzel ve akıllı birini. Üniversitedeki sorun hep buydu. Kadınlar mezun olabilir, bazıları onur derecesiyle, ama hepsi çok sıkıcıydı. Artık sıkıcılığı kaldıramam. Gerçekte olduğum kişi olmama ve çiçek açmama izin verecek birine ihtiyacım var.

Ve bunu yapacak olan da o. Kendisi göremese bile gerçek onun her yerinde yazılı.

Dudakları sessizce hareket ediyor, sadece benim anlayabileceğim kelimeler söylüyor. Parmak uçlarım dosyasının kenarlarında geziniyor, sayfaları tenini okşar gibi okşuyor. Adı kalın harflerle ön tarafa karalanmış. Görüntüsü eski bir fotoğraf gibi beynime kazınmış, saplantıyla kenarları kıvrılıyor.

Kafeye bir adam girer ve ona doğru bakar, ama gözleri sayfaya kilitli kalır. Tek fikirli bir yaratık. Azimli. Tam bana göre. Onu izlerken parmaklarım avuçlarımı ısıyor, onu izliyorum. Boncuk gibi küçük gözleri kızın üzerinde çok uzun süre kalıyor ve aklımın yarısı içeri girip

Boğaz. Diğer erkeklerin ona bakmasından hoşlanmıyorum. Bakmalarına izin veririm, dokunmaya çalışırlar. Dokunurlarsa, onu kırarlar. O zaman ben de onları kırmak zorunda kalırım.

Onu haftalardır bu şekilde izliyorum, hep uzaktan. Ben onun gözünün ucunda hissettiği gölgeyim. Dairesinin pencerelerindeki ışığı ve kapıya cevap vermesinin ne kadar sürdüğünü biliyorum. Ağzı açık uyuduğunu ve elini yanağının altına soktuğunu biliyorum. Üzerinde iç çamaşırı yok, sadece büyük bir tişörtle uyuyor. Onun tişörtü. Kontrol ettim. Böyle yazmadığını biliyorum, son birkaç gündür gösterdiği çaresizlikle değil.

Bu çılgınca karalama yeni. Belki

beni hissediyordur.

Kollarını geriyor, sırtını büküyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Gözleri kafeyi tarıyor ve park ettiğim pencerenin önünden geçerken kaslarım geriliyor. Parmaklarım dosyanın etrafını sarıyor. Hiçbir zaman sabırlı bir adam olmadım, istediğimi alır ve sıkıldığımda atarım, ama o... o açlıktan ölmek üzere olan bir adamın sabrını hak ediyor. Beklenti beni nefessiz bırakıyor. Aç bırakıyor.

Noah gibi bazıları bunu sikilecek başka bir sıcak amcık olarak değerlendirebilir ama öyle değil. Bir erkeğin ihtiyaçları vardır ve ben istediğim yeri aldım ve bu konuda söyleyecek bir şeyi olan herkesi yok ettim. Birkaç kızgın erkek arkadaş okyanusun dibinde yaşıyor olabilir ama kızlarını doyuramamaları benim suçum değil.

Sonra, kaderin bir cilvesi olarak, evren bu güzel küçük yarattığı kucağıma bıraktı ve her şey değişti. I

düzelmiş bir adam oldum. Öğrenmeye, çalışmaya ve dikkatimi birkaç günden daha uzun süre çeken tek kadına takıntılı olmaya odaklanmış biri. *Liman*.

İsmi bile mükemmel. O kadar mükemmel ki, aslında aylardır başka biriyle yatmadım. O her şeyim.

Geçen hafta üzerinde adı yazılı zarfı açtığına nasıl ağladığını hatırlıyorum. On dakika boyunca nasıl oturduğunu, ellerinin nasıl titrediğini, gözlerinin nasıl ıslandığını. Işıklar sönene kadar dışarıda kaldım. Kendime kısa bir tasma taktım, sımsıkı sarıldım.

Bu onun başka bir zarf alacağı gün değil. Bu benim yüzeye çıkacağım gün.

Defterine dönüyor, kalemi aynı umutsuz ritimle hareket ediyor. Küçük ve yalnız, onu benden koruyacakmış gibi büyük boy hırkasına sarınmış. Pine Ridge'de mükemmel olacak. Küçük bir münzevi gibi dünyadan uzak tutulacak.

Kaleminin hareketi yavaşlıyor, sonra duruyor. Kalemi masanın üzerine bırakıyor ve parmak uçlarını alına bastırarak yüzünü buruşturuyor. Gözleri çırpınarak kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. Ele geçirilmiş bir kadın. Esinlenmiş. Benim sayemde, eminim.

Kendisinden başka kimse için yazmıyor, parasını almadığı sürece. Gecikme bildirimlerini, editöründen gelen kızgın kırmızı notlar içeren taslakları gördüm, yazdığını söylediği türün bu olmadığını söylüyordu. Yeni eserindeki karanlık çok acımasız, çok çığ. Bir şey değişti, benim yaptığım bir şey. Mücadelesi, çaresizliği, korkusu. Sonunda kelimelerini engelleyen kırılma kabuğu kırıp açtı.

Bana ihtiyacı var.

Şakaklarını ovuyor, narin daireler çiziyor. Çayından bir yudum alıyor, unutulmuş ve soğuk. Nefes alır. Nefes verir. Ellerini masaya bırakıyor ve usulca gülümsüyor. Gözleri odağını kaybediyor, kafe duvarlarının ötesine ve hayaline bakıyor. Eğer isteseydim, şimdi tasmayı bırakabilir, onu dışarı çekebilir, kulübeye götürebilir, koşmasına izin verebilir, ona on, on beş dakika verebilirdim. Sonra onu avlar, kovalar, izini sürerdim.

Ama kalemi almasını bekliyorum.

Önündeki dünyayı seyrediyor. Her kalp atışını, her adım atışını, her nefes verişini hayal eder. Kendini av olarak görüyor. Son çalışmasındaki satırları hatırlarken gözlerim kapanıyor.

Ormanda beni kovalıyor... maskeli bu adam. Etrafıma yaklaşırken ayak sesleri ağırlaşıyor. Korkmalıyım, çığlık atmalı ve savaşmalıyım, açıkta kalan derisini çiğneyip kanayana kadar pençelemeliyim... ama yapmıyorum... koşarken bacaklarım yanıyor ve sonunda, sonunda pes ediyorum.

Nefesim onunkiyle birlikte

hızlanıyor. Çok uzun süre

bekledim.

O benim ve bunu bilmiyor bile. Henüz bilmiyor.

Bir fotoğraf kadar durgun ve mükemmel. Kamyondan iner inmez, aramızdaki görünmez bağ

Gergin. Beni görmüyor. İçeri girerken zil çalıyor ama başını bile kaldırmıyor. Kahvemi sipariş ediyorum ve köşedeki masaya oturuyorum. Kenarlarda titreşen bir gölge, düşüncelerinin altındaki fısıltıym. Saniyeler ince, narin ve titreyerek uzuyor. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor. *O benim.*

İ çekiyor, kalemi mekanik bir ritimle yeniden hareket ederken gözlerinde hülyalı bir bakış var. Gözleri, sanki ormanda başka birinin izini sürüyormuş gibi vuruşları takip ediyor. Düşüncesiz küçük bir tavşan.

Hesaplamaları yaptım. Ona yeni hayatının kapısını açtığım tesadüfi bir buluşma. Kendisi ve aşk hakkında ne düşünürse dşüünsün, sözleriyle serbest bıraktığı canavar hakkında hiçbir fikri yok. Ben onu dengeleyen denklemim.

Hırkası açık düşüyor, bluzunun yakası yamuk duruyor. Bir parmağını gevşek bir sa tutamının arasından geçiriyor.

Kaslarım kasılıyor ve neredeyse acıyana kadar onları gergin tutuyorum. Onu tatmak istiyorum. Kendimi onun içine gömmek ve onu kelimenin tam anlamıyla benim yapmak. Tenine dövmemi yapmak ve onu dünyasının benim etrafımda döneceğini kabul etmeye zorlamak.

Işık değişiyor. Duraksıyor, deftere bakıyor, kalemi masaya vuruyor. Bakışları kafenin bir ucundan diğerine ve benim masama doğru süzölüyor, ama kıkırdarken tam olarak masama ulaşamıyor, bir şeyler yazarken kızarıklığı tenine yayılıyor.

Nefes alıyorum.

İzle.

Bekle.

Beni hissedebildiğini bilmek, sayfaya dönerken parmaklarındaki titremeyi görmek neredeyse yeterli.

Artık kahvemle ilgilenmiyorum, çöpe doğru yürüyorum ve onu atıp kamyonetime geri dönüyorum.

Baskı altında ne kadar uzun sürede pes ettiğini, ilhamının ne kadar çabuk şüpheyi, paniğe dönüştüğünü biliyorum. O benim kadar bekleyemez, ben de daha fazla bekleyemem.

İkinci zarf çok fazla, çok hızlı olacak, ama amaç da bu. Bu mektupta, ona olan arzumu dökceğim, ona tam olarak ne yapacağımı söyleyeceğim. İlk seferinde olduğu gibi, benim sadece bir hayran olduğumu düşünecek.

Ama ben çok daha fazlasıyım.

Ben onun ilham perisiyim, parmak uçlarımda yakında yapacağı gibi teninde arzu uyandıran kişi.

Çok yakında.

Dosyaya uzanıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Titreşimler sayfaların uğuldamasına neden oluyor. Kaslarım geriliyor ama iyi hissettiriyor.

Henüz bilmiyor. İkinci zarf.

O benim olacak.

Chapter One

K

Çalışırken gülümsüyorum, her yeni kamera saplantıma hayat veriyor. Bunlar, kurulum için bir servet harcamadan satın alabileceğiniz en iyileri. Creed'in sözleri kulaklarımda yankılanıyor, sanki sevgilimi izlemek için onun güvenlik şirketini kullanacakmışım gibi. Sadece onu izleyecek ve ona doğru çekecekti. *Hayır, teşekkür ederim.* Olmaz. Onu görebilecek tek kişi benim. Dairesinin içinde bir hareket duyduğumda nefesim kesiliyor, donup kalıyorum, gözlerim kapısına kilitleniyor. Adımlarının gölgesi beni neredeyse kapıyı tekmelemeye itiyor ama kendimi hatırlıyorum, son cihazı eşğin yanına yerleştiriyorum.

Sadece seni güvende tutmak için, bebeğim. Ben senin için gelene kadar.

Kameraları bu açılara yerleştirmek hassasiyet gerektiriyor ama benim sabit bir elim ve dikkatli bir gözüm var. Harbor ne kadar iyi gözlemlediğini bilmiyor. Birlikte olduğumuzda onun gözlem becerileri üzerinde çalışmam gerekecek. Dışarıda, eğer dikkatli olmazsa ona ağza alınmayacak şeyler yapabilecek tehlikeli adamlar var. Beslemeleri test ediyorum, birkaçını ayarlıyorum, yerleştirmemden memnunum. Onlar gizli, kablosuz, içindir.

hobiciler ve hafiyeler. Her hareketini görmenin bir yolu. Creed bile teknik ekibini işin içine katmadan elde edebileceğiniz en iyisi olduklarını kabul etmek zorunda kaldı.

Koridor, ölçülü nefes alışım ve tesisat tıkırtıları dışında sessiz. Geç oldu ve bu binadaki herkes ya uyuyor ya da sokağın aşağısındaki barda. Kız arkadaşım hariç herkes. Ajandasından araştırma yaptığını, ilham almak için karanlık bir romantizmi incelediğini biliyorum. Sanki benden daha iyi bir ilham kaynağı bulabilirmiş gibi. Son gördüğümde saplantılı erkekler ve sevgilileri hakkında kitaplar ödünç almıştı. Kendisine takıntılı bir erkeği olduğu için şanslı. Pek çok kadın aynı şeyi söyleyemez.

Ses kayıt cihazını kapısının hemen yanına yerleştiriyorum, sonra menzilini kontrol etmek için geri çekiliyorum. Telefonumu açıp uygulamaya gelene kadar parmaklarımı kaydırıyorum. Bluetooth'umu taktığımda, onun içeriği karıştırdığını duyabiliyorum.

Mükemmel.

Yine sessizlik oluyor ve nefes veriyorum, uygulamayı kapatıp telefonumu cebime geri koyuyorum. Bu küçük cihaz iyi bir alışverişti. Kameralar çok fazla parazit yapıyor ve bu şey onun evinin içindeki tüm gürültüyü alacak. Evinin içine bitişik olan ızgaranın içine düzgünce oturuyor. Bir çeşit klima sistemi sanırım. Tespit edilemez. Tıpkı kameralar gibi. Ben ona söylemeye karar verene kadar Harbor izlediğimi bilmeyecek. Elimdeki titreme son parçayı vidalamamı zorlaştırıyor, ama sonunda ne yaptığımı gördüğünü hayal ederken dudaklarımı yalayarak başarıyorum.

İşim bittiğinde, geri çekilip yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Yayınlar tüm açıları kapsayacak şekilde sorunsuz ilerliyor. Attığı her adım

banâ ait. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Benim güzel kızım bir daha asla yalnız kalmayacak. Sonra gitmek için dönüyorum, birkaç saat içinde kalkıp kafeye gideceğini ve umarım daha fazla fantezisini yazacağını biliyorum.

Hareketleri müzik gibi. Ritmini ezbere biliyorum. Kafenin dışında bekliyorum, sigara içiyorum, kasketimi gözlerimin üzerine çekiyorum. Kim olduğumu bilmesine tam olarak hazır değilim, ama ona yakın olma ihtiyacı içimi yakıyor. Yeni aldığım not defteri elimdeyken kendimi evimde gibi hissediyorum ve onun geliş saatini kaydediyorum. *Birkaç dakika gecikti. Ve bugün yorgun görünüyor.*

Programını tahmin etmek kolay ama yine de izlemek heyecan verici. Her hareketini, sahip olmama izin verdiği her değerli dakikayı belgeliyorum. Bugün kafede kalmıyor, onun yerine her zamanki siparişini veriyor ve caddenin karşısına geçiyor. Yavaşça arkasından takip ediyorum.

İçeri adımını attığında küçük kitapçının kapısı çınlıyor. Orayı çok sever, her zaman arka köşedeki aynı masada oturur, etrafı kelimeleriyle doldurduğu yazı defterleriyle çevrilidir. Kendini işine kaptırmış gibi davranıyor ama yabancıların varlığından dolayı gergin ve heyecanlı bir şekilde etrafına bakıyor. Aklından geçen kirli düşünceleri biliyorum ve şu anda bunları düşündüğünü kalçalarını sıkmasından anlayabiliyorum.

Benden.

İç çeker ve defterini kapatır. Sessizce çığlık atarken hayal kırıklığı yüzünü renklendiriyor. İlham perisi onu terk etmişti ve o

nedenini bilmiyor.

Ben biliyorum.

Onun fantezileri sadece fantezi. Ama ben bunları onun için gerçeğe dönüştüreceğim ve bir daha asla yazar tıkanıklığı yaşamayacak.

Homurdanarak ayağa kalkıyor ve tam telefonu çalarken dükkan sahibine el sallıyor. Saatine bakarken gözleri panikle doluyor. Bu aramayı bekliyordu ama cevap vermek istemiyordu.

İlginç.

Benim durduğum yerin yanındaki banka oturmuş, telefonumu kaydırıyormuş gibi yapıyor. Kırpılmış ses tonuyla cevap verirken bir tür terapist gibi konuşuyor.

Babası ve kardeşiyle ilgili bir şey... ona zarar vermek. Ondaki faydalanmaları. Kendilerini ona zorluyorlar. Bunun üstesinden nasıl gelebileceğini, onu rahatsız eden engelleri nasıl aşabileceğini soruyor. Terapistin ne dediğini anlayamıyorum ama iç geçiriyor. Bu kişiyle ofislerinde buluşmak istemiyor, henüz bu adıma hazır olmadığını iddia ediyor.

Öfke içimden geçiyor ve bir fikir oluşuyor. En büyük hediye. Onu geride tutan yüklerden kurtuluş. Aklından çıkmayan acılardan.

Ona tekrar bakıyorum, gözlerindeki yaşları görüyorum ve içimden bir şey kopuyor. Kimse benim kızımı incitemez.

Yakıcı bir öfke oluşuyor ve aptalca bir şey yapmadan önce gitmem gerekiyor. Kendimi ona gösterip her şeyi mahvetmeden önce. Hızla kamyonetime geri dönüyorum, bir süre oturup not defterime notlar karalıyorum, çok bastırdığım için yazılar zor okunuyor, mürekkep sayfaları lekeliyor.

Derin nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Eve gidip kaza yapmanın bir anlamı yok. Bana *ihtiyacı var*. Onu onlardan korumama ihtiyacı var. Şimdi planım iki yönlü. Onu kurtarmak ve elimde tutmak. Evime dönüş yolu hızlı çünkü ben öyle yapıyorum.

Ofisime girip koltuğuma oturdum ve onu inciten adamları düşünürken biraz soluklandım. Ona dokunan.

Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar.

Fotoğraflar duvarlarımı dolduruyor, aşk dediğim saplantının bir hatıra defteri gibi düzenlenmiş. Harbor on dokuz yaşında, kendini ve büyüdüğü ormanı keşfediyor. Harbor yirmi yaşında, dünyaya adını duyuruyor. Yirmi dokuz yaşındaki Harbor, ilham istiyor, kalemi yanlışı tutarken yanağına yazı yazıyor. Dairesinin dışından kamera çekimleri çok güzel, benim küçük yazarım kendini tanıma aşamaları arasında gidip geliyor.

Hayatının zaman çizelgesini çıkarmıştım ama geçmişi gözümünden kaçmıştı. Şimdiye kadar. Baba istismarı, kardeş tacizi. Bu onun suçu değil. Onların suçu. Benim olana dokundular.

Bugünlerde herkesin sosyal medyası var. Herkes her şeyi, her zaman paylaşıyor. Hayat olaylarının zaman çizelgesini takip etmek çok kolay. Onunki hariç. Onunkinde 'Geriye Dönüş' vardı.

Perşembe günleri" ama garip bir şekilde geçmişiyile ilgili anlamlı hiçbir şey yok. Sadece gençken çekilmiş fotoğrafları, bulmacanın önemli parçaları olduğu kesin ama önemli bir şey yok.

Onunki eksik sayfaları olan bir roman gibi. Herkese açık paylaşımlar, özel acılar. Hayatının dağınıklığını ayıklıyorum, oraya onun koymadığını bilerek. Kalıpları, ilişkileri, hepsi onu tanıdığını düşünen biri tarafından kaydedilmiş. Ama tanımıyorlardı. Benim bildiğim gibi değil. Her resmin çıktısını alıyorum, her biri bir öncekinden daha anlamlı, hikayenin nasıl bittiğini görene kadar onları duvarıma asıyorum. Bizimle bitiyor. Harbor ve Kairo, olması gerektiği gibi.

O telefon görüşmesinden sonra, artık nereyi kazacağımı biliyorum. Ne bulacağımı. Hayatını bu kadar yaratıcı bir şekilde paylaşmayı bıraktığı zaman çizelgesi, *onun* yorumlarının başladığı gün başladı.

Ian. Paylaştığı her şeye yorum yapıyor, ta genç kızlık dönemine kadar. Kardeşi. Sonra babasının adı. John. Silmediği eski aile fotoğraflarında, kaçamadığı anılarda etiketlenmiş. Onları keşfederken elim farenin etrafında sıklaşıyor. Hayatında o piçlerle hiç şansı olmamıştı.

Yumruğumu duvara çarpıyorum. Görüşüm bir saniyeliğine beyazlaşıyor ama acıyı hoş karşılıyorum, sonraki hamlelerimi ateşlemesine izin veriyorum. Harbor ona ne yaptıklarını hatırlamak zorunda kalmayacak. Onun yerine benim onun için ne yapacağımı hatırlayacak. Güvende olduklarını sanıyorlar, ben arkama yaslanıp izlerken onu mahvedebileceklerini düşünüyorlar. Bu sefer değil. Hiçbir zaman olmayacak.

Planladığım gibi klinik yapıyorum, güncel adresleri kontrol ediyorum ve evlerinin uydu görüntülerini yazdırıyorum. Biri kırsal, diğeri

kalabalık bir şehirde. Kurt ve tilki. Akıllı olmalıyım, hızlı ve kesin hareket etmeliyim, arkamda kanlarının hatırasından başka bir şey bırakmamalıyım.

Harita önümde açılıyor, giriş noktaları dikkatli bir elle işaretleniyor. Her biri farklı bir görev için seçilmiş aletlerle dolu bir spor çantası hazırlıyorum. Halatlar ve plastik örtüler. İzlerimi örtmek için eldivenler. Onlara neyin çarptığını anlamayacaklar. Yalvaracak zamanları bile olmayacak.

Fotoğraflardan birinde Harbor'ın yüzünü görüyorum, yeşil gözleri sorguluyor, emin değil. Hatlarını çiziyorum, her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyorum. Dünyayı onun için güvenli hale getiriyorum, öldürülmesi gerekenleri öldürüyorum. Eğer gitmesine izin verirsem, kırılır. Yaşamalarına izin verirsem, mahvolacak. Onu kaçamadığı geçmişinden koruyabilecek tek kişi benim. Yok edeceğim geçmişten.

Hareketlerim keskin, hassas, öfke bir amaca kanalize edilmiş. Çantayı hazırlıyorum ve bir çırpıda kapatıyorum. Duvarlarıma son bir kez bakıyorum ve sadece Harbor'ı görüyorum, onun şimdiki zamana, geleceğimize, benimle ne olacağına giden resimlerini. Bunun için bana teşekkür edecek. Hep istediği, hiç sahip olamadığı şey bu. Onu tanıyan biri. Bunu düzeltecek biri.

Normal biri... bilinci olan biri, onu teselli eder, rahatlatırdı. Ama ben sıradan bir adam değilim. Bunu yapacağım ve hemen şimdi gidiyorum.

Vardığımda karanlıktı, tam da istediğim gibi. Ev bir gölgeden ibaret, namus tarafından terk edilmiş, geçmiş tarafından işgal edilmiş. Kamyonu yolun aşağısına bırakıyorum, botlarım çakılda ve aletlerim yanımda. Bir pencere parlıyor ama evin geri kalanı

Karanlık. Dışarıda gizlendiğime dair onu uyaracak bir projektör bile yok. İçeride, John içiyor. Ben onun bahçesindeyim ve o bilmiyor. Kafasının içindeyim ve o bilmiyor. Kapıyı kırdığımda anlıyor. Boynunu kırdığımda daha çok anlıyor. Ona dokunan ellerini kesip plastik bir torbaya koyuyorum ve onu pis kokusu içinde çürümeye bırakıyorum.

Bir sonraki hedefime gitmek yarım saatten fazla sürüyor, ama ben bir görev adamıyım ve artık beni durduracak bir şey yok.

Sadece dikenleri koparıyorum ki güzel çiçeğim gelişebilsin. Hayatımızın geri kalanı için ilk adım.

Kardeşinin evi benim kızımdan bile daha izole. Kaçabileceğini düşündü ama yaptığımız şeyler bizi yakaladı. Harbor'ı yakaladılar. Babasını yakaladılar ve şimdi sıra onda. *Ian'ın*. Kimsenin görmeyeceği bir yere park ediyorum, kimsenin duymayacağı bir yere yaklaşıyorum. Nefesim havayı bulandırıyor ama üşümüyorum. Bunu doğru yapmanın ateşiyle, onun bedel ödemesini izlemenin heyecanıyla ısınıyorum.

Bekliyorum ve dinliyorum, içeride ve yalnız olduğunu biliyorum. Sonları hep yalnız olur. Bir şişe, bir bardak, bir korkak. Gerçek bir erkeğin neye benzediğini bilmiyor. Gerçek bir erkeğin onun gibi biri için ne yapacağını bilmiyor.

Verandasına çıkan basamaklar ağırlığımı biliyormuş gibi gıcırıyor, ama gürültüyü kontrol etmeye gelmiyor. Aptal, dikkatsiz, sarhoş. Babası gibi oğlu gibi. Toplumdaki işe yaramaz lekeler. Pişman olmayacağı bir hata. Planladığım gibi kapıyı hızlıca açtım. Bir tekme ve kapı açıldı. Bir hamle ve o benim.

Toz ve viskiyle ağırlaşmış bayat havaya adım atıyorum. Burada da çiçeksi bir koku var. Lavanta sanırım. Neredeyse Harbor'ın yastığını tuttuğum zamanki kokusuna benziyor ama yanlış. İhlal edilmiş. Yaşlı adam bana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı açık, ama konuşmasına izin vermiyorum. Zaten yeterince konuştu, yumruklarıyla ve pis elleriyle konuştu.

"Ona ne yaptığını biliyorsun," diyorum. Bunlar onun duyacağı son sözler olacak.

Onu yere yatırıyorum, tahtaya çarpan kemiğin tatmin edici çıtırtısını hissediyorum. Karşı koymaya çalışıyor ama ben onun hamlelerini daha o yapmadan biliyorum. Zayıf, acınası, oyunu bilen birine karşı çaresiz. Bir şansı olduğunu düşünmesine, kazanıyormuş gibi hissetmesine izin veriyorum. Ben onu öldürmeden önce bir umudu olsun istiyorum, tıpkı onun masumiyetini öldürdüğü gibi.

Dizimi göğsüne bastırıyorum ve gözleri şişiyor. Bir hırıltı, bir nefes, sonra boynunu bir dalı kırar gibi büküyorum. Mükemmel bir kırılma. Adam gitti. Ter bile dökmedim.

Eller. Ona dokunan eller. Hızlı çalışıyorum, ellerini babalarıyla birlikte poşetliyorum. Bu bok çukuruna bakılırsa, onu uzun süre kimse bulamayacak. Ama iki çift elle, kızıma şimdiye kadar aldığı en güzel hediye verebilirim.

Barış.

Sonra gittim, geceye geri döndüm, onun güvenliğinin heyecanı göğsümde çarpıyordu. Onun için karanlık yaptılar. Şimdi de onun için karanlık.

Bu yeterli değil. İkisini de sildiğimi öğrenene kadar olmaz. Çiftlik evinde benden hiçbir iz kalmadığından emin olduktan sonra hediyelerini bırakmak için şehre gidiyorum.

Kasabaya gidiş uzun sürüyor ama onun güvende olacağına dair söz beni sabit tutuyor. Duvarlarımdaki fotoğrafları düşünüyorum, her biri onun kim olduğunu ve kim olacağını hatırlatıyor. Anladığında nasıl bir kadın olacağını. Onu bu lanet dünyadan aldığımda olacağı kadın.

Apartman köhne, acınası, kimsenin komşularına ne olduğunu umursamadığı bir yer. Tıpkı onun gibi bir yer. Şiirsel sanırım. Hak ettiğini düşündüğü yerde yaşıyor. Bu değişecek. Dünyayı hak ettiğini anlayacak ve ben de ona bunu vereceğim. Titreyen ışığın altına park ediyorum, bir an oturup çantayı tutarak bir karar verirken gecenin beni örtmesine izin veriyorum.

Noah'ı aradım, sesimde hiç tereddüt yoktu. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Batı çeyreğinde bir kulübe inşa etmek için Creed'le temasa geçmeni istiyorum. İki kişilik."

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor ama duyuyorum. O kenarı. Korkunun o küçük parıltısını. "Ne yaptın lan sen? Yine sınırları aşyorsun, Kairo. Anlaştığımız şey bu değildi."

"Anlaşmalar değişir," diye homurdandım. "O benim ve onu korumam gerekiyor, sadece bunu benim için yap ve bir daha asla başka bir iyilik istemeyeceğim."

İşler istediğı gibi gitmediğinde yaptığı gibi dişlerini sıkıldığını hissedebiliyorum. Noah bana benziyor ama benim gibi değil. İstedığı zaman istediğini almak için yeterli değil. İhtiyacı olan

Zaman. Planlara ihtiyacı var. Cassidy ile çok uzun sürdü ama ben onun gibi değilim. Harbor'ın ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu ve bunu ona vereceğimi anlamıyor.

"İşleri hep karıştırıyorsun," diye mırıldanıyor ama dediğimi yapacağını biliyor. "Creed'le konuşacağım. Ama işler karışırsa tek başınasın."

"Merak etme kuzen. Ben hallederim."

Hoşnutsuzluğunu belli ediyor ama ben çoktan telefonu kapatmış, kamyonetimden inmiş, ona bu elleri vermenin heyecanını yaşıyorum. Kupalarımı. Aşkımı. Evde değil, şehrin karşısındaki pis barda, çoktan kontrol ettim. Ön kapısını açıp içeri girerken, derin derin nefes alırken, maymuncuk takımım işe yarıyor.

Dışarıdaki iğrenç havaya rağmen burası o kadar ferah ki, buraya kendisinden bir parça kazımış.

Çanta çok güzel görünüyor, kaygan ve kırmızı, neredeyse Harbor'ın onları gördüğünde göreceği kadar güzel. Elleri yavaşça çıkarıp tezgâhın ortasına koyuyorum ve birleştiriyorum. Parmakları ayırmak ve birbirine kenetlemek biraz çaba gerektiriyor ama bu sayede ikisinin de taktığı yüzükleri fark etmesi kolaylaşıyor. Sanırım bir çeşit aile arması.

Hissedeceği şoku ve minnettarlığı bilerek telefonumla fotoğraflarını çekiyorum. İhtiyacı olan itici gücün bu olduğunu bilerek. Onu hayata ve bana geri döndürecek ilham. Sonra onları çantaya geri koyuyorum, kan temizlensin diye tezgahları beyazlatıyorum ve onun evinden çıkıp kendi evime dönüyorum.

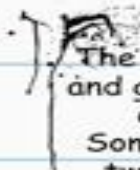
Ona her zaman erişebileceğimi anlaması gerekiyor. Ne zaman istersem, o neredeyse ben de orada olacağım.

Ona olan sevgimin derinliğini nihayet anlaması için zaman daralıyor ve bu resim, bu... mesaj, bu hediye, bu hafta sonu kulübeye davetim için mükemmel bir başlangıç olacak.

Ne de olsa, sizi yok edenlerin elindeki dünyayı size sunmaya istekli bir adamdan korkamazsınız.

Liman ve Kairo.

Sonsuza kadar.

The first scream never leaves her lips.

The forest swallows sound like it swallows light—whole and greedy. Cold air burns her lungs as she runs, thorns clawing at her dress, at her legs, at her sanity. Somewhere behind her, boots crush leaves and break twigs with deliberate menace. He's not running. He doesn't need to.

He's hunting.

She doesn't know his name. Only the mask—black, carved like bone, with a crooked smile that shouldn't make her heart pound the way it does.

She trips. Of course she trips. Mud welcomes her like an old friend. Before she can rise, fingers curl around her ankle—unhurried. Possessive.

She twists. Kicks. Fails.

And then he's there.

Towering. Silent.

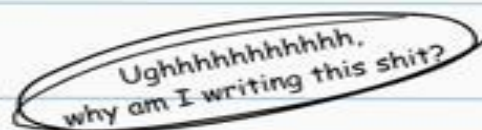
Her pulse slams against her throat as he crouches beside her, the mask tilting.

"You wanted to be caught," he murmurs, voice like smoke. "Didn't you?"

She should scream. Fight. Beg.

Instead, she exhales one word.

"Yes."

Chapter Two

Anahtarlarımı ararken merdiven boşluğunun ışığı yanıp sönüyor ve belki de sadece bana öyle geliyordur diye düşünüyorum ama sanki tüm hayatım titriyormuş gibi geliyor - önce parlak sonra karanlık ve birdenbire görmek çok zor. Tam ışık sönerken doğru anahtarı bulmayı başarıyorum. *Aptal, köhne daire.* Beklediğimden daha karanlık bir oturma odasının kapısını açıyorum ve geçerken termostatu yukarı itiyorum. *Burası buz gibi, bu da ne böyle!*

İçeride, anahtarlarımla birlikte mektuplarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve çay demlemeye koyuluyorum. Yan masada boş bir fincan beni bekliyor. Kanepenin üzerinde bir kitap açık duruyor. Sessiz aşinalıkları beni rahatlatmalı, ama bunun yerine kendimi yersiz hissediyorum. Sanki özel bir şeyi bölmüşüm gibi. Bir şeyler yanlış, bıraktığımdan bir santim uzakta. Tıpkı çocukken ağabeyimin masamı karıştırdığı ve bir köşesi bükülmüş, mükemmel bir şekilde istiflenmiş bir defter kâğıdı dışında her şeyi olduğu gibi bıraktığı zamanki gibi.

Ama Ian burada değil. Nerede yaşadığını bilmiyor.

Belki de bu yüzden yangın merdiveninin yanındaki pencerenin hala kilitli olduğunu gördüğümde ilk başta buna inanmıyorum. Daha az emin, daha çok beklediğim gibi hissedene kadar mandalı ileri geri çeviriyorum ve sonra ani bir kahkahayla irkiliyorum. Bu sadece paranoya. Hepsi bu, değil mi? Sanki beynim birinin sürekli salladığı bir kar küresi gibi.

Sıcaklık artık biraz fazla. Eğri büğrü bir resim çerçevesi, büyüleyici bir şekilde baştan savma düzeniyle duvardan bana sataşüyor. Onu tekrar hizaya sokuyorum ve odayı tararken dudağımı ısıyorum. Kanepeyi geçiyorum, masayı geçiyorum, hırpalanmış mavi koltuğumu geçip masama ulaşıyorum. Oraya ulaştığımda omuzlarım geriliyor, ne beklediğimi bile bilmiyorum. Kaos mu? Alevler mi? Başka bir garip mektup mu? Ama işte orada, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki dün gece beni içi boş, anlayışsız sayfalarıyla ezmemiş gibi.

Avucumu tahtanın üzerinde gezdiriyorum ve yanlış hissettiren tek şey benim.

Ben de yüksek sesle fısıldadım.

"Sadece yorgunsun."

Kelimeleri yutkunuyorum, sanki etrafımda olurlarsa onlara inanmaya başlayacakmışım gibi.

Çok yüksek sesli bir kahkaha daha duvarlardan

sekiyor. Omzumun üzerinden bir bakış daha.

Odanın köşeleri tam olarak duyamadığım şeyler fısıldayıp duruyor. Belki gibi... hayır. Sanki yalnız değilmişim gibi.

"Yorgunluk." Tekrar mırıldanıyorum, bu sefer daha yüksek sesle. Sonra: "Delilik."

Sarsılan kar küresi şimdi daha ağır, parçalar yerleştikçe daha yavaş sürükleniyor.

Kendimi rahatlatıyorum, çünkü ne kadar uzun süre bakarsam o kadar mantıksız davrandığımı görüyorum. Düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum, ne? Birinin gizlice girip mobilyaları cilaladığını mı? Birkaç pencere açıp ortalığı biraz havalandıracak kadar önemsediklerini mi?

Göğsümdeki teslimiyet çırpıntısı rahatlamaya çok benziyor.

Yanaklarımdaki kızarıklık utanç gibi geliyor.

Bir hayaletin havadaki izi dumana çok benziyor.

Belki de kelimeler asla geri gelmiyordur. Belki akıl sağlığı da geri gelmiyordur.

Kar küresinin sallanması şimdilik durdu ama hala kenarlarından çatlamış durumda. Parçaları bir araya getirmeye çalışmayı bıraktım ve deli olduğumu kabul ettim.

Böylesi daha kolay.

En sevdiğim seramik kupayı elime alıyorum ve çayımı dolduruyorum, çok sıcak, tam kıvamında. Bir an için bile olsa kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Çiçeklerin kokusu, huzurun tadı... çay her zaman cevabı barındırır. Tanıdık rahatlık buharlaşacakmış gibi ellerim çayın etrafında kenetleniyor. Çay poşeti yanlara doğru sallanıyor.

Mutfak tezgahıma yaslandığımda, ada bıraktığımdan daha temiz görünüyordu ve oraya bir not defteri koyduğuma yemin etmişim. Yan tarafa doğru yürürken, yerde yattığını fark ettim. *Tuhaf.*

Ama ne var biliyor musun? Siktir et. Tezgâhımdan not defteri çalan bir ucube varsa, buyursun çalsın. İçlerindeki şeyler benim kovboy romantizmim için bir işe yaramıyor zaten. Ki... Başlamam lazım.

Eh, belki sonra. En sevdiğim mumu yakıp çayımı oturma odasına götürüyorum.

Kanepenin kenarına tünüyorum ve dairemi tarayarak sadece düşünüyorum. Çöp sepetine uzanıp buruşmuş ve mürekkep bulaşmış mektubu gördüğümde nefesim kesiliyor. Kucağımda düzleştirerek açıyorum, pürüzlü kırıksıklıkların tırnaklarıma takıldığını hissediyorum. Kelimeleri tekrar okuduğumda aynı korku -elektrikli, keskin- içimi titretiyor: "Benden çılgılık atarak kaçtıktan sonra amını yok etmek istiyorum. Ne kadar iyi bir kızsın, sadece benim için."

Belki de bana öyle geliyor ama bu cümle ya inanılmaz derecede kötü bir şaka ya da inanılmaz derecede cesur bir teklif ve hangi seçeneğin beni daha çok korkuttuğuna karar veremiyorum.

Mektubu bir kenara bırakıp yazı günlüğümü kucağıma sürüklerken kalbim küt küt atıyor. Deri kapak tenime karşı serin, içinde müstehcen şeyler yazdığım bir şey için neredeyse fazla samimi.

Kelimeler beynimde vızıldıyor, arılar oğul veriyor. İstiyorum, ihtiyacım var -

- ama yapamam.

Onun yerine burada donup kaldım, mum ışığının titremesini izliyorum. Beni dehşete düşüren ve heyecanlandıran kelimeleri izliyorum. Pürüzlü ritimlerini, her keskin açığı ezberleyene kadar onları izliyorum:

Yok et. Kaç. Çığlık at.

Onlarda bir çığlık var. Belli bir şiddet. Kelimeler -Ve onların arkasındaki adam hiçbir şey saklamıyor. Tam da ihtiyacım olan şey olduklarını söylemek istiyorum ama içimde bunu itiraf etmekten çekinen küçük bir parça var. Çok farklı bir Liman bekleyen okurlara ve eleştirmenlere gülümseyerek çok uzun zaman geçirmiş bir yanım.

İlk başta, bunun lanet bir sapık olmasından korkmuştum, ama sonra artık gerçek hayranlarım olduğunu hatırladım. Çalışmalarımı okuyan gerçek insanlar. Bu da işin doğasında var, değil mi?

Günlüğümün boş sayfalarına boş bir eve dadanan hayaletler gibi bakıyorum.

Ya kelimeler bir daha geri gelmezse?

Yazmak istiyorum, yazmaya ihtiyacım var ama onun yerine buradayım, o mektubu düşünüyorum.

Nabzım hızlanıyor. *Nasıl bir şey olurdu... bir adamın beni bu kadar çok ~~istesi~~, beni avlaması, bağlaması ve...*

Hayır. Bu düşünce tarzı uygun değildi.

"Seni korkak," diye fısıldıyorum, bu mektup üzerine yazdığım bir fanfic'in siyah mürekkeple süründüğü sayfaları çevirirken.

Seni korkak, seni korkak, seni korkak.

"Korkak," diye fısıldıyorum tekrar, bakışlarım mektuba geri döndüğünde.

Bu kez yüksek sesle tekrar okuduğumda kelimeler zihnimi dağlıyor.

İstiyorum.

İhtiyacım

var. O

yüzden

yapıyoru

m.

Siyah mürekkepli kalem parmaklarımda titriyor ve sonra karalamaya başlıyorum:

"Korktuğunu biliyordu."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarımı okşuyor. Sevgilinizi odanın öbür ucundan gözleriyle sizi soyarken yakaladığınızda ve tüm restoran kaybolduğunda verdiğiniz türden...

...ta ki birinin boğazını temizlediğini duyana kadar.

...ta ki herkesin izlediğini bildiğiniz için tüyleriniz diken diken olana kadar.

Bir sonraki sayfayı çevirdiğimde o yumuşak gülümseme bir sırtışa dönüşüyor, fikirler akıyor.

Elime kramplar giriyor, mürekkep lekeleniyor, vanilya kokusu yoğunlaşıyor. Kelimeler yuvarlanmaya devam ediyor:

"Nefesi kesildi. Nabızı hızlandı. Parmakları kıvrıldı ve ayak parmakları karıncalandı."

Göğsümdeki heyecan neredeyse bir ağrı gibi.

Karnımdaki sevinç neredeyse bir çürük gibi.

Mektup kucağımdan uçup gidiyor ve ben bunu umursamıyorum bile çünkü nihayet kar küresi şüpheler yerine yeni kelimelerle dönüyor.

"Merhaba, Harbor."

Onu yakaladığında söyleyeceği şey buydu.

Kulağa ne kadar çılgınca geldiği umurumda bile değil, ama düşünmeye başlıyorum...

...yakalanmak istiyor.

Hikayedeki kız... Yani.

Hızlı yazdığım için elime kramp giriyor, ben de dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yazmaya başlıyorum. İlk başta yavaşça, tereddütle. Sanki bu saçmalık hakkında yazmak onu hayata geçirecekmiş gibi, ama sonra kendime bunun sadece bir fantezi olduğunu ve hep öyle kalacağını hatırlatıyorum.

Sanki tüm hayatım.

...pencerede bir takipçi.

...boğazımda bir el.

...kimsenin göremediği bir çürük.

Ama imleç yanıp sönmeye devam ediyor ve sözcükler-tanrım, sözcükler-ekranı dolduruyor.

En iyi arkadaşım Lila, kovboy serimi bırakıp bu karanlık müstehcen saçmalığı yazdığım için çok kızacak ama içten içe seviyor. Benim için en iyisini istediğini biliyorum ama belli ki o da bu. En azından şu anda. Serimi bitirmemi istiyor çünkü serim patlamanın eşiğinde ama bunun bir önemi yok çünkü düşüncelerimi dolduran kovboylar değil.

Bu o. Bu, uzun boylu, esmer ve yakışıklı, kurgusal maskeli adam bana kirli şeyler fısıldıyor ve emrettiğinde boşalmamı sağlıyor.

Yani, neredeyse.

Bu yüzden, sabah aradığında söyleyecek bir şeyleri olacağına dair kafamdaki dırdırı görmezden geliyorum ve yazmaya devam ediyorum.

Dışarıdaki dünya koyu gri-mavi bir renge bürünüyor, sanki tüm evren benimle birlikte nefesini tutmuş gibi. Dizüstü bilgisayarımın başında kambur duruyorum, parmaklarım dünyanın en garip ve en harika şeyinden dolayı kasılıyor: gerçekten yazmak. Garip bir durum. Genellikle babamdan ve erkek kardeşimden doğum günümü kutlayan mesajlar alırım. Bu yıl hiçbir şey yok.

Zaten onlardan nefret ettiğim için bunun bir önemi yok.

Anıları silkeliyorum ve hatırlatıcıları olabildiğince derine gömüyorum.

Artık bir önemi yok. İkisinin de.

Kendi nabzım benimle alay ediyor, hala zihnimin köşelerinde saklanan o korkmuş küçük kızın pürüzlü kar küresi ritimleri, hiçbir şeyin asla değişmeyeceğini fısıldıyor. Bundan kurtuluş yolumu yazamayacağımı.

Ama yapabilirim. Ve yapacağım. Ben söyleyecek çok şeyi, çözecek çok şeyi olan bir yazı tanrıçasıyım, ama önce...

Bir şişe şarap açıyorum. Mantar, kadeh, ilk küçük yudum... hepsi bu anı, korkunç sessizlikte bana bir rahatlık fısıltısı getiriyor.

Bardağımı havaya kaldırırken titrek bir gülümsemeye

zorluyorum kendimi. "Mutlu yıllar bana," diyorum boş

odaya.

Sanki korkmuyormuşum gibi daha yüksek sesle söylüyorum. Sanki korkunç, acı verici bir şekilde yalnız değilmişim gibi.

Bu yüzden yazıyorum. Yazıyorum çünkü artık kelimeler başladı, akışı, ritmi, içimde yaşayan ve bu klavyeye vuran ritmi durdurmak mümkün değil...

İlk çığlık dudaklarından hiç çıkmaz.

Orman, ışığı yutar gibi sesi yutuyor; bütün ve açgözlü. Koşarken soğuk hava ciğerlerini yakıyor, dikenler elbisesini, bacaklarını, akıl sağlığını pençeliyor. Arkasında bir yerlerde botlar yaprakları eziyor ve dalları kasıtlı bir tehditle kırıyor. O koşmuyor. Kötü bir gerek yok.

Avlanıyor.

Onun adını bilmiyor. Sadece maskesini biliyor; siyah, kemik gibi oyulmuş, çarpık bir gülümsemesi var ve kalbi bu şekilde çarpmamalı.

Tökezliyor. Tabii ki tökezler. Çamur onu eski bir dost gibi karşılıyor. Ayağa kalkmadan, parmaklar telaşsızca ayak bileğinin etrafında kıvrılıyor. Sahiplenici.

Kıvırıyor. Tekmeler.

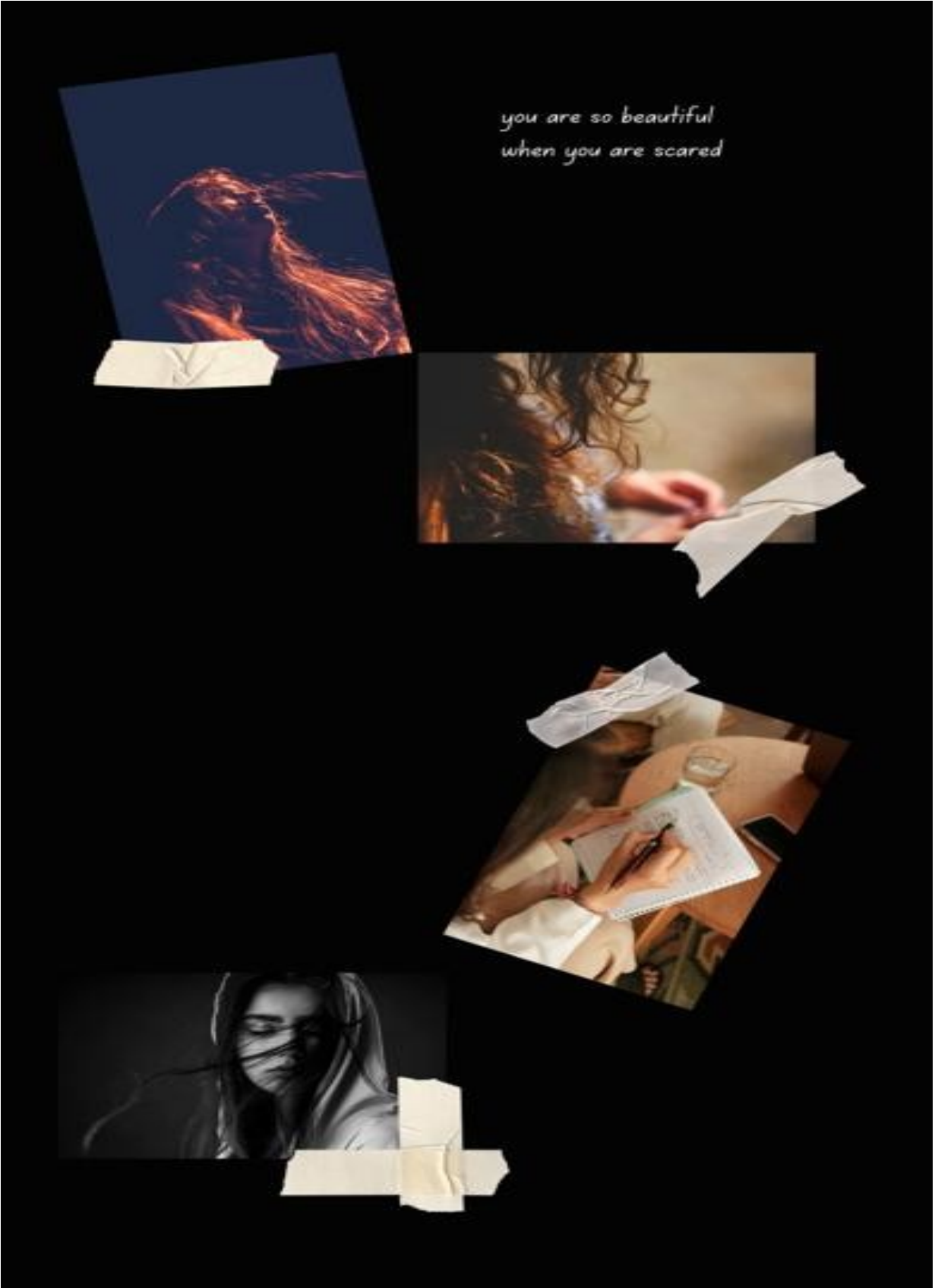
Başarısız oluyor. Ve sonra

adam orada.

Yükselen. Sessiz.

Adam yanına çömelip maskeyi eğerken nabızı boğazına çarpıyor.

"Yakalanmak istedin," diye mırıldanıyor, duman gibi bir sesle. "Öyle değil mi?"

Chapter Three

K

KİLİT BİR TIKLA AÇILIR. Dairesi uykuda, karanlıkta tutulmuş bir nefes. İçeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, gürültü yapmamaya dikkat ediyorum. Ay ışığı perdelerin arasından süzülüyor, masasının üzerine dökülüyor ve el yazması sayfaları vahşi bir düzensizlik içinde aydınlatıyor. Daha azını beklemiyordum. Buradaki her şey mükemmel, savunmasız bir şekilde Liman. Yatak odasına doğru ilerliyorum, mücadelesinin ve yalnızlığının kanıtlarının yanından geçiyorum. Kapı hafifçe itilerek açıldı ve işte oradaydı. Saçları birbirine karışmış, çarşaf lar küçük bedenini zar zor örtüyor, ağzı açık ve bekliyor. Duraksadım, onu içime çektim. Tam da planladığım gibi.

Daha da güzel. Böyle çok güzel. Kaş çatmak yok, hayal kırıklığı yok. Sadece huzur, yüzünün her yerinde yazılı.

Parmaklarımı komodinin üzerinde gezdirerek sessizce ilerliyorum. Deri günlüğü burada ve onu elime alıyorum, sayfalardaki kelimeleri gördükçe gülümsüyorum, ellerinin düşüncelerini yazmak için yarıştığını hayal ediyorum. Kahve, toz ve mürekkep gibi kokuyor, tatlı çiçek kokusuyla sarmalanmış.

İsteksizce yerine koydum. Ne yazdığını okumak istiyorum ama lanet olası odasının durumu dikkatimi dağıtıyor.

Her şey dağınık, tamamlanmamış. Tipik. Bu dağınıklığı toparlamak istiyorum. Düzenli ya da temiz değil, ama bu öğretilir.

Başka kimseden iz yok, çerçeveli bir fotoğraf ya da terk edilmiş bir kupa bile yok. O tek başına. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Harekete geçmem, boğulan bir kedi yavrusu gibi onu kucağıma almam an meselesi. Ama şimdilik kendimi bu röntgencilik lüksüne kaptırıyorum. Onu uzaktan izlemenin enfes bir yanı var. Mücadele bile etmeden benim olduğunu bilmek.

Beklenti göğsümde sıcak ve ağır bir şekilde kabarıyor. Ona bakarken sikim kıpırdıyor. İnce, beyaz bir tişört giyiyor ve o mükemmel meme uçlarının tişörtü zorladığını görebiliyorum. Bunun için gerçekten yalvarıyor. Davet ediyor. Beni davet ediyor. Vücudu her nefeste yükselip alçalıyor. Uykusunda kaşlarını çatıyor, çok masum, sanki burada olduğumu biliyor, sanki onu en güzel şekilde mahvetmek üzere olduğumu biliyor.

Nefes alışım hızlanıyor. Ses çok yüksek, bu karanlık ve sessiz alanda çok muhtaç. Ayrıntılara dalarken kendimi zor tutarak yaklaşıyorum. Ağız hafifçe açık, dudakları teslimiyetle ayrılmış. Pencereden gelen ışık yanağına vuruyor, tenini süt gibi bir parıltıyla yıkıyor. Parmaklarım ona dokunmak, sertliğimin altında yumuşaklığını hissetmek için can atıyor. O kadar hareketsiz ki. Farkında değil. Bir hediye.

"Harbor," diye nefes alıyorum, sanki adını söylemek onu uyandıracakmış gibi. Bir an bekliyorum, düşünüyorum. Hesaplıyorum. Henüz zamanı gelmedi ama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Yatağa doğru bir adım atıyorum. Hafifçe kayıyor, çarşaflar vücudundan aşağıya doğru kayıyor, yan tarafına doğru kayarken memeleri dışarı fırlıyor. Kontrolümü kaybetmemek, çarşafları yırtıp atmamak ve şu anda onu yiyip bitirmemek için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Onun yanında yere çöküp izliyorum. Ona dokunmadan dokunuyorum. Ben sonsuz sabrım. Mükemmel bir kısıtlama. Sıcaklık dayanılmaz ama kıpırdamadan duruyorum, o yumuşak, çilli tene bir nefes mesafeye gelene kadar yaklaşıyorum. Saçları koyu bir gölge gibi yastığın üzerine dökülüyor. Uzanıp saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, elim o dolgun, savunmasız pembe dudakların üzerinde geziniyor. İnliyor ve bu beni ateşliyor.

Farkında bile olmadan adımı fısıldıyor.

Çarşafları yavaşça, kırılğan bir hediyeğin paketini açar gibi soyuyorum. Yere doğru kayıyorlar. Çıplak bacakları, dizlerinin hafif kıvrımı ve ayak bileklerinin narin kıvrımı bakışlarımı çekiyor.

Külot giymiyor. Çıplak kıcının görüntüsü, kalçalarının arasından görünen bir parça amı kanımı tutuşturuyor ve sikim zonkluyor. Onu tatmam gerekiyor. Sonunda onu sikmeden ve içine boşalmadan önce amını dilimde, parmaklarımda hissetmek. Gözlerim vücudunda dolaşıyor, önümdeki mükemmel manzarayı seyrediyor.

Ellerim onu takip ediyor, tenindeki desenlerin izini sürüyor, her bir çizginin ve gölgenin tadını çıkarıyor. Kıpırdanıyor, yumuşak bir mırıltı kaçıyor ve nabzım hızlanıyor. Gömleğinin ince kumaşı kolayca kalkıyor ve ben bu mahrem görüntüyü tüketerek duraklıyorum. Ağzım sulanıyor. Kendimi tutamıyorum. Ona dokunuyorum, tadına bakıyorum, tuzun ve uykunun tadını çıkarıyorum, beni reddedemeyeceğini biliyorum. Bu şekilde değil. Ben her yerdeyim ve o benim.

İçine dalıyorum, tadını çıkarıp keşfederken her santimi tenimi yakıyor, dilim göbeğini nazikçe yalıyor. Her yumuşak inilti, her bilinçsiz hareket ona olan arzumu körüklüyor, beni mantığın ve serbest bırakmanın sınırına doğru itiyor. Vücudu bir hazine haritası ve ben keşfedilmemiş hiçbir köşe bırakmıyorum. Parmaklarım karnından aşağı iniyor, kalça kemiğinin narin yükselişinin üzerinden geçiyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Teni ipek gibi, dokunuşlarımın altında ateşleniyor ve kızarıyor. Aletim kotuma sürtünüyor, dikkat istiyor. Şimdilik görmezden geliyorum.

Bu onu tamamen ezberlemek için bir şans. Onu açığa çıkarmadan önce gizlice sahiplenmek için. Bir parmağım gömleğinin kenarına takılıyor, daha da yukarı çekiyor, göğüsleri dışarı düşüyor. Büyük, güzel avuçlar. Dişlerimi onlara geçirme ihtiyacı neredeyse ezici. Ama yine de acele etmiyorum. İnce bir kalkan, neredeyse hiç yok. Bir kez daha çekince gidiyor, onu savunmasız ve çıplak bırakıyor. Tam istediğim gibi. Bu manzara çok güzel. Çok habersiz. Yani benim.

Elimi aşağıya doğru itip kotumun fermuarını açıyorum, sikimi çıkarıp okşuyorum ve bu mükemmel çaresiz küçük tavşanın görüntüsünü içime çekiyorum. İnliyor, sırtüstü dönerken teninde tüyler diken diken oluyor, kolunu yüzüne atıyor, amı ortaya çıkıyor.

Onu açarken hiç tereddüt etmedim, durmayı düşünmedim. Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde, dilim onun çizgilerini bulup izliyor. Onu tadıyorum, her şeyini, tatlı ve tuzlu, hepsi mükemmel bir kokteylde birbirine karışıyor. Vücudu uyurken bile tepki veriyor, ben onu doruğa çıkarırken hareket ediyor ve eğiliyor. Ağzım ve ellerim onun her santimini kaplıyor, tepkilerinin tadını çıkarıyor, gücümün tadını çıkarıyorum. Tekrar inliyor ve bu ses beni neredeyse paramparça ediyor.

Aletimi kavriyorum ve ona tekrar dokunuyorum, elim bir, iki kez kayarken onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Onu doldurma ihtiyacından başım dönüyor, ama bekliyorum, daha fazla dayanamayana kadar anı uzatıyorum. Sonunda yatağının ucunda diz çöküp bacaklarını kaldırıyorum ve kendimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum. İçine girdiğimde vücudu sarsılıyor ve titriyor ama uyanmıyor. O kadar ıslak ki, her şeyimi alıyor. Kontrolüm elimden kayıyor. Çok uzun sürmeyecek.

Kontrolüm kaybolurken kalçalarım daha hızlı hareket ediyor. Sikimin etrafında sıkı, ıslak ve sıcak ve onun beni yok ettiği gibi ben de onun amını yok etmek istiyorum. İstedğim buydu. İhtiyacım olan şey buydu. Onu böyle görmek, mükemmel ve çaresiz, ona verdiğim her şeyi alıyor. Nefes alışları hızlanıyor, yumuşak sesler beni son bir çılgınlığa teşvik ediyor.

"Sen benimsin," diye nefes alıyorum. Amcığı sıcak, ıslak ve teslimiyetçiydi, hepsi etrafımı sarmış, beni daha da yaklaştırıyordu. Neredeyse aklımın yarısı çekip onun mükemmel göğüslerine boşalmayı düşünüyordu, ama boşalmamı onun içine gömmeyi tercih ettiğime karar verdim.

Son dalga sertçe vuruyor. İnliyorum, kendimi boşaltırken hızımı yavaşlatıyorum, geri çekiliyorum ve aletimi boşalmamızın bir karışımıyla kaplı buluyorum. Yaptığımız karışıklık çok güzeldi. Parmaklarımı amına daldırıyorum, birazımızı dudaklarına sürüyorum, parmaklarımı dudaklarının ötesine itiyorum. İyi bir kız gibi emiyor, iç çekmeden önce küçük burnu buruşuyor ve parmaklarım serbest kalıyor.

Gözleri kapalı kapakların altında çırpınıyor. Tüm bedenim kalmak, o uyanıp benim için yalvarana kadar devam etmek için ağlıyor. Henüz zamanı değil. Sessizliğimi bozmanın ya da onu tamamen benim yapmanın zamanı değil. Henüz değil.

Sikimi pantolonuma geri sokup fermuarımı çektim, titriyordum ve doymuştum.

Olacak ama. Çok yakında.

Harekete geçirdiğim şeyi durdurmak mümkün

değil. Hiç olmadı.

Cebimden fotoğrafı çıkardım. Bu yüzden buradaydım. Benden ona doğum günü hediyesi. Zamanlama mükemmel, şifonyerinin siyahına karşı benim kartvizitim. Benim yerime onu karşılamak için burada olacağı için neredeyse kıskanıyorum. Neredeyse. Yatağının yanına dönüp yorgani tekrar üzerine örtüyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "İyi uykular," diye fısıldıyorum. İçten. Şefkatli. Durdurulamaz. Saplantım kabarıyor.

Şimdi bile beni kendine çekiyor, kendi planlarımı mahvetmem için beni baştan çıkarıyor. Onu uyandırmak ve noktaları birleştirirken gözlerindeki bakışı görmek için. Vücudu beni çağırıyor, pürüzsüz ve sıcak ve başka bir tat için yalvarıyor. Yer değiştiriyor, hafifçe nefes alıyor. Göğsünün inip kalkışını, kirpiklerinin bir rüyaya kapılmış gibi çırpınışını izliyorum. Şimdi, benim gibi biri tarafından sevilmenin neye benzediğini biliyorum.

Teslim ol.

The door groans as he pushes it open, the sound swallowed by the hush of the forest. Inside, the cabin is dim—lit only by firelight and shadow. The air smells of cedar, smoke, and something unnameably him.

He sets her down, gently this time, onto a threadbare couch. She doesn't try to run. Not now.

"You still haven't asked who I am," he says, removing his gloves with slow, precise movements. His voice is calm, but charged—like lightning behind the clouds.

"I don't need to," she says. "I've dreamed you before."

The mask tilts. A moment passes. Then he steps closer.

"You dreamed it wrong."

He kneels before her, touches her ankle where his fingers bruised her earlier. A silent apology. Or a warning.

"I'm not the kind you wake up from," he murmurs. "I'm the kind you wake for."

And with that, he begins unfastening the buttons of her torn dress—not to strip, not yet—but as if peeling back a secret.

She doesn't stop him.

She just watches, breath held.

Waiting to see if she'll survive her own fantasy.

Chapter Four

ZİHNİM AÇILIYOR ama etrafımdaki oda hâlâ sisli. Göz kırıyorum, göz kapaklarımın arkasındaki bulanık uykuyu temizlemeye çalışıyorum. Sonra bir tavan şekilleniyor, bir pencere, bir duvar bulanıklığı, sanki hepsi görünüp görünmeme konusunda tereddüt ediyor. Keskin bir rüzgâr yanaklarıma ve boynuma çarpıyor ve pencereyi görüyorum, kesinlikle açık. Ağzım tuzlu. Tadı okyanus gibi. Tadı başka biri gibi. Ama bu küçük, sabitlenmemiş ayrıntılardan daha da tuhafı, içimde elektrik ateşi gibi hareket eden, amımın zonklamasına neden olan açıklanamaz dürtü. *Neyim var benim böyle? Ve neden -buna rağmen- bu kadar, bu kadar iyi hissettiriyor?*

Yatağımda yuvarlanıyorum, battaniyeleri gevşek ve karışık bir karmaşa haline getiriyorum. Çarşaflarım üzerime yapışıyor, yapış yapış ve nemli. *Garip, normalde bu kadar terlemem.* Dışarıda dünya soluk gri, sabahın tereddütlü ışığı yeni yeni kendini göstermeye başlıyor. Belki de uzun zamandır ilk kez gece boyunca uyudum? Belki de tüm dünyanın sonu boyunca uyudum? Ya da belki sadece beynim öyle hissediyordur.

Ne kadar uyanık olursam, bir şeylerin çok yanlış olduğu hissinden o kadar kurtulamıyorum. Kapalı. Orantısız. Tam olarak bir araya getiremediğim bir şekilde düzensiz.

Dün gece pencereyi kapattığımdan nasıl emin olduğum

gibi. Ve garip bir tat var.

Ve havada tanımadığım bir koku var, toprak, ter ve başka biri gibi bir şey...

Aşağı uzanıp bacaklarımın arasına dokunuyorum. Parmaklarım sırlıklam oldu. *Islak bir rüya mı gördüm? Bu da ne böyle?*

Kendi kendime yüksek sesle gülüyorum. Yanlışlığı daha da kötü hissettiren dengesiz bir kahkaha. Ya sonunda kaybediyorsam? Ya eski bir kazak gibi çözülüyorsam? Bu mantıklı olurdu, değil mi? Muhtemelen olan bu.

Yorganı üstümden atarken yorgan bacaklarıma yapışıyor, dün gecenin küçük anıları gözümün önüne geliyor. Bir fincan nane çayını daha bitiriyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, yatağa tırmanıyorum, kendimi başka bir yerde hayal etmeye çalışıyorum - başka bir yerde. Kelimelerin kolayca geldiği bir yerde. Ama rüya görmemiş olmalıyım, çünkü kendimi ağır ve pürüzlü hissediyorum. Sanki hiç uyumamışım gibi...

Hafızamın sisinde el yordamıyla ilerliyorum ama parçalar sürüklenip gidiyor. Tutabileceğimden daha fazlasına uzanıyorum ve bu asla işe yaramıyor, değil mi? Yatağa gittiğini ve hiç uyanmadığını söyledikleri tüm o insanları düşünüyorum. Bu güzel olmalı. Acaba şimdi ne rüya görüyorlar?

Hala tuzlu tadı var. Sanki... Tarif bile edemiyorum. Erkeksi mi? Daha önce hiç uyanmadığım bir tat.

Gözlerim önce kapıya, sonra pencereye, sonra tekrar kapıya kaydı. Birisi-? Biri mi-?

Sorun yok, sanırım kendimi kaybediyorum. Alışık olmadığım bir şey değil. Ama spiral çiziyorum, biliyorum ve spiral çizmek pencerenin açık olmasından, tadın tuzlu olmasından ya da kokunun tuhaf olmasından daha kötü, değil mi? Lila stresli olduğumda böyle yaptığımı söylüyor. Bir şeyler uyduruyorum. Teslim tarihim yüzünden stresliyim. Öyle olmak zorunda. Hepsi bu. Aynı kalıp. Kendi kafamın içinde olduğumda. Ama neden bunun farklı hissettirdiğini düşünüp duruyorum? Beynimin normal gürültüsünden daha büyük. Bir şekilde daha karanlık.

Dünyanın sonu gibi. Ya da

başlangıcı.

Çarşafı kaldırdım ve o zaman onu gördüm.

Neden her şey yapışıyor. Neden bu kadar nemli hissettiriyor.

Dağınıklığa göz kırpıyorum, ter birikintisine ve çarşafların birbirine karışmasına ve... oh. Tenimden pul pul dökülen, bir kısmı hala kalçalarımaya yapışan yarı kurumuş gel lekesi. Her şey havada asılı kaldı. Her yerde aynı anda küçük his patlamaları. Önce nereye bakacağımı bilemiyordum.

Bu bir rüya olmalı.

Bu başka birinin rüyası olmalı.

Tekrar gülmek istiyorum ama sanırım bu beni ağlatabilir.

Ve benim asıl sorunum, bırakın yüksek sesle söylemeyi, düşünemediğim bir şey.

Nefret etmediğim için.

Çok iyi hissettiriyor.

Hay sikeyim. Yine güldüm. *Biri güldü.* Bunu tuhaf bir rüya gibi göstermeye kararlı bir şekilde komodinine bakıyorum ve orada bir şey var. Gözlerimi kısarak anlamaya çalıştım.

Bir bulanıklık nesneye dönüşüyor, fotoğrafa dönüşüyor, sessiz bir çığlığa dönüşüyor. Komodinimin üzerinde öylece duruyor. Sanki başından beri oradaymış gibi. Sanki fark etmemi bekliyormuş gibi. Elime alıp resme bakarken nefesim ciğerlerimden fırlıyor, dehşet damarlarımda dolaşıyor ve soğuk, ağır bir sakinliğe dönüşüyor. Dört kanlı, kopmuş el. Sarmaş dolaş. Birbirlerini tutuyorlar. Ama onları tanıyorum, bedenleri olmasa bile. Baba. Kardeşim. Benim hayatım. Hayaletlerim. Bu hastalıklı. Korkunç. Bu tam olarak hak ettikleri şey.

Kim biliyordu? Bunu kim yaptı? Beni yeterince seven kim?

Sanırım bedenim etrafımda yok olacak. Sanırım

bu aldığım son nefes olabilir.

Resim yüzüyor, ama eller keskin kalıyor. Pürüzlü bir şekilde keskin. Beni bekliyormuş. Biri bana hediye göndermiş. Muhtemelen o lanet olası hediyesini

Bacaklarımın arasında bebek hamuru vardı ve temizlemeye bile zahmet etmedi. Dehşet verici, korkunç, mükemmel bir hediye. Ve o bir türlü kurtulamadığım his - bu sabahtan beri hâlâ tamamen yalnız olmadığım hissi - alevleniyor. Sıcak. Soğuk. Metal üzerinde parlayan bir ışık gibi.

Sonra daha az korkutucu bir gerçeğe

dönüşüyor. Biri beni tanıyor.

Birinin gördüğünü.

Parmağımı fotoğrafın kenarında gezdiriyorum, sonra yanmış gibi geri çekiyorum. Eller çok net. *Aman Tanrım... Bu tezgahı biliyorum...*

Boğazım kuru, havasız bir hıçkırığın etrafında

sıkılıyor. Belki de nefes almamam gerekiyordur.

Belki de hiçbir şey hissetmemem gerekiyordur.

Ve bu doğru olmalı, ama o zaman neden bu kadar hafif hissediyorum? Sanki her zaman orada olan basınç yukarı, yukarı, yukarı ve uzaklara doğru süzülüyor gibi? Hastalıklı küçük bir balon. Musallat olacak başka bir yazar bulmaya karar vermiş bir hayalet. Birileri onları biliyor. Birisi bunu kendi işi haline getirmiş. Bu hastalıklı. Yanlış bir şey. Ama belki de değildir...?

Kendimi kaburgalarımın gömüyorum ve kalbimi dinliyorum, tekrar normal bir şekilde atmasını bekliyorum. Sanki imkânsıza uyanmamışım gibi güm güm atmasını ve yavaşlamasını. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Buraya nasıl geldi?

Kim getirdi?

Kim beni yeterince sevebilir ki?

Ve daha da korkuncu, neden ben de onları seviyorum?

Kahretsin, bu çok saçmaydı. Hiç tanımadığım bir yabancıyı sevmem mümkün değil ama sevmiyorsam da siktir et. Beni bu daimi kabustan kurtardılar.

Dostum, bu psikopatla hemen evlenirdim.

Başımı öne eğiyorum ve içimden çıkan garip, çığ sesle boğuluyorum. Tam olarak bir kahkaha değil. Tam bir ağlama değil. Sesini kaybetmiş bir çığlık. Bu gerçek mi? Biri bunu sadece benim için mi gönderdi? Gerçek olmasından mı yoksa olmamasından mı daha çok korkuyorum bilmiyorum.

İğrenç bir şaka olmalı, diye düşünüyorum, bir elimi gözlerime bastırarak resme bakarken.

Bu iğrenç bir şey.

İnanılmaz bir şey.

O benim.

Yüzümü yastığa gömüyorum ve fotoğrafı göğsüme bastırıyorum. Her kimse -hangi hayalet bu küçük ikramı geride bıraktıysa- gerçekten beni tanıyor olmalı. Ve o zaman,

Bırakamadığım ama bakmaya da dayanamadığım için resmi komodinın içine kaydırıp çekmeceyi kapatıyorum. Bu kadar yakın olduğunu düşününce ürperiyorum. Olmadığı düşüncesiyle ürperiyorum.

Görmezden gelmeye çalışıyorum. Kalbimi yemek istercesine içimi yakmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim bu. O fotoğraf. O eller. Bu yüzden dairenin içinde volta atıyor ve gıcırdayan her döşeme tahtasının sesinde nefesimi tutuyorum. Aynı huzursuz his bir gölge gibi beni takip ediyor, hiçbir şeyin yerinde olmadığı hissi. Başka birinin gözleri burada, duvarlarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Her yerde bunun küçük işaretleri var. Ama sinirlerimi yatıştırmak yerine, düşüncelerimi ateşe veriyorlar.

İlki, üzerinde gökkuşağı kalbi olan en sevdiğim yontma kupa. Mutfak tezgahının kenarında duruyor ve yanlış yöne bakıyor.

Ya da benim değilse doğru yöne. Ya da

başkası koyduysa.

Sanki sihirli bir şekilde kendini tekrar toparlayacakmış gibi, onu yere bırakıp geri almanın yardımcı olmadığını düşünüyorum. Ya bunu hayal ettiysem? Ya kendi kafamın içindeysem ve hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyorsam? Ya onların istediği de tam olarak buysa?

Boğazımda yükselen sesi yutuyorum.

Bu işte başka birinin parmak izi var. Polise gidebilirim.

Eğer
isteseydim.

Ki bilmiyorum.

Beni kurtardılar.

Çözülüyorum, diye düşünüyorum, göğsümde havanın olması gereken yerde o sıkı çekimi hissediyorum. Çözülüyorum, çözülüyorum, bir araya getirmek için çok uğraştığım her şeyi çözüyorum. Ama daireye tekrar bakıyorum ve bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Kafatasımın içinde takla atan sadece beynim değildi. Burada biri vardı. Bu olmalı. Cevap bu olmalı.

Ancak bu son derece açık gerçeğe yüzleşirsem, o zaman aletlerini içime soktukları gerçeğiyle de yüzleşmem gerekir.

Dürüst olmak gerekirse, uyuyan ben uyanık benden çok daha fazla aksiyona sahiptim. Aylardır sevişmemiştim. Hatta belki bir yıldır.

Yüzümü pencereye dönüyorum.

Sonra koridordaki masama

bakıyorum.

Bir çekmece, tam olarak bir inç açık.

Ve biliyorum, biliyorum, asla öyle bırakmam.

Kapattım, sonra çekip açtım. Kapattım, sonra açtım. Tekrar, tekrar, tekrar. Sonunda -nihayet- korkunun pençesini nefes almama izin verecek kadar gevşeten çığ, vahşi bir hareket.

Ama o nefesi tutuyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Daireyi süpürüyorum, düşüncelerim yırtık kağıt mendil parçaları gibi arkamda sürükleniyor. Her yüzeye bakıyorum. Altına. Etrafına. Üstüne. Eğer biri buraya geldiyse, bilmem gerek. Biri beni tanıyorsa, emin olmalıyım.

Her şeyin genellikle anlamlı olduğu kitaplığın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Her şeyin tam olarak bıraktığım gibi olduğu yere. Peki ya şimdi? Şimdi yer değiştirmiş gibiler. Bir hayalet tarafından yeniden düzenlenmiş. Alfabetik düzen bozulmuş, sırt renkleri uyumsuz. Bu küçük hatırlatıcılar her yerde. Küçük işaretler. Ve fotoğrafı seven o karanlık küçük parçam daha fazlasını bilmek istiyor.

Ama ben izin vermiyorum.

Ayağa kalkıyorum.

Ayağa kalkıyorum ve kendime çay yapmak için mutfağa

gideceğimi söylüyorum. Ben de kendime yazmak için odama

gideceğimi söylüyorum.

Ve kendime bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu, bir şey olmadığını, iyi olduğumu söylüyorum. Ama olmadığını biliyorum. Ve olmadığını da biliyorum. Çünkü ön kapı gözüme çarpıyor ve bakmadan duramıyorum ve kontrol edilmesi gereken bir kilit var.

Parmaklarım ağrıyana kadar cıvatayı

çeviriyorum. Pencereleri de.

Bir kere.

İki kere.

Tekrar açılmayacağından emin olmak için yeterince kez, o soğuğu, o sisi, o tuzu içeri alır. Başka birinin geride bıraktığı kokuyu. Ve bir kez daha çünkü döşeme tahtalarının gıcirtısı ayak seslerinin yankısı gibi geliyor.

Kilidin kendisi bile farklı hissettiriyor.

Pencerelerdeki menteşeler bile.

Ve her şeyin kapalı olduğunu bilerek kendimi güvende hissetmeliyim. Başka kimsenin içeri giremeyeceğini bilerek. Ama bu hastalıklı, garip his kaburgalarımın etrafında daireler çizmeye devam ediyor. Gerçekten ne istediğimi bilmeyene kadar beni sıkıyor, yakıyor, kendimden uzaklaştırıyor.

Güvende hissetmek için mi?

Daha fazla ipucu bulmak için mi?

Korkmak için mi yoksa yaşadığını hissetmek için mi?

Rol yapmaya devam etmek mi yoksa gerçekten bilmek mi?

Kilitler tutmuyor, tam olarak değil. Onları kaç kez açıp kapattığımın bir önemi yok, yine de huzursuz oluyorum. Küçük, sessiz hayaletler gibi orada öylece duruyorlar, sonunda uykuya dalmamı bekliyorlar ki tekrar açılabilirsinler. Dışarı çıkıp başka bir sürgü alıyorum. Belki faydası olur. Kendimi durduramıyorum. Ölen bir hayvanın sesiyle kapıyı deliyor, ama bu bile şu düşünceyi bastırmıyor: Ya bu duyğudan asla kaçamazsam?

Karanlık bir sis gibi dairenin içine sızıyor. Her ışık titremesi bir uyarı gibi yanıp sönüyor, adımı heceliyor. Bu son şans, diye fısıldıyorlar. *Neyden önce?*

O *vınlama* sesini çıkarana kadar vidaları sıkıyorum. Tutup tutmadıklarını ya da sadece bir yanılsama olup olmadığını anlayana kadar, kendime düşmediğimi söyleyip durduğum yanılsamanın aynısı. Gerçek gibi hissettirmeyen aynı şey. Yeterli olup olmadığını görmek için kendimi kapıya bakmaya zorluyorum. Bir şey olacak mı diye. Ve ne kadar çok bakarsam, o kadar çok şüphe duyuyorum, ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok olmadığını biliyorum.

Gölgeler, hatırlanması çok kolay bir rüya gibi içeri doluşuyor.

Kendi nefesimin sesiyle sığradım.

Oturma odasında bir ileri bir geri yürüyorum, sinirlerim etrafımda tur atıyor. Bir ileri bir geri. Aydınlıktan karanlığa. Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya olmalı. Fincan. Çekmece. Kitaplar. Fotoğraf gibi beni rahatsız ediyorlar. Bacaklarımın arasına gelen ve bir şekilde bana istendiğimi hissettiren şey gibi. Kendimi bütün hissettiren. Hastalıklı bir fantezinin hayata geçmesi gibi. Dışarıda birinin olduğunu ve beni koruduğunu bilmenin verdiği garip rahatlık gibi, kendi ailemin koruyamadığı gibi.

Doğru kombinasyonun kafamdaki kaosu yatıştıracağını umarak ışıkları açıp kapatıyorum, açıp kapatıyorum.

Tek yaptığı kafamı karıştırmak.

Tek yaptığı, daha fazla işaret olmasını dileyerek beni yalnız bırakmak.

Belki de polisi aramalıyım.

Belki de birini aramalıyım. Belki Lila'yı, ama o çıldırır.

Belki de telefonu açıp onlara haber vermeliyim. Neyi bilmelerini? Yolumda duruyorum, bu düşünce beynime buz gibi çarpıyor. Kötü bir bağlantı gibi. *Ben Harbor, evet, merhaba, biri bana bir hediye mi bıraktı? Biri evime girdi ve sanırım minnettar olabilirim. Nasıl başlayabilirim ki? Nasıl açıklayabilirim ki?*

Bunu nasıl isteyebilirim?

Ne, ne, ne yaparsam?

Chapter Five

K

Oda çok gürültülü, çok kalabalık. İçeri girip benim olanı almak için hâlâ mükemmel anı bekliyorum. Böyle sabırlıyım, ama o geldiğinde, sabrın kırılmadan önce sadece bir yere kadar esneyebileceğini hatırladım. Korktuğu zaman çok güzel oluyor. Sanki gizemli sevgilisi rastgele ortaya çıkacakmış gibi gözleri odanın içinde geziniyor. Bu düşünceyle kendi kendime gülümsüyorum. Onu daha önce gördüğümde daha kırılgan. Mükemmel. Açıkta. İçki sipariş ederken parmakları titriyor.

Kendini şişenin içinde kaybetmek ve başına gelenleri unutmak istiyor. Kafası karışık. Korkmuş. Azgın. Ve bu onun kafasını karıştırıyor. Bir canavara dönüşüyor olması onu endişelendiriyor.

Ne yazık ki onun için, ilişkimizde bunlardan yalnızca birine yer olabilir ve o da benim.

Görüntü bir marka gibi içime işliyor. Bar ışıklarının tenindeki parıltısının tadını çıkarıyorum, onu nasıl aydınlık ve

soluk, onu zaten bana aitmiş gibi gösteriyor. Saklanabileceğini, kalabalığın içinde kendini kaybedebileceğini düşünüyor. Bir tabureye oturup barmene siparişini verirken gözümün önünden ayrılmasına izin vermiyorum. Gergindi. Savunmasız. Onu yatağında kıvrılmış halde bulduğumda içinden sızan o lezzetli korkuyla aynı. Saniyeler içinde, sipariş ettiği bira barın öbür ucuna kaymış, kapağı hâlâ açıktı.

Burada olduğumu bilmiyor, çok yakın, izliyor. Bir bardağın dibinde başlattığım şeyi bastırabileceğini sanıyor. Tezgâha vurup başka bir şey sipariş etmeden önce kapağı çevirmeye çalışmasını izliyorum, daha ucuz bir şeyde karar kılıyor, doğrudan kuyudan. Hiç yüzleşmeye yanaşmıyor. Sadece üstünü çıkarmasını bile istemedi. Şimdi elinde açılmamış bir şişe ve musluktan yanlış dökülmüş, sulandırılmış bir bardak birayla oturuyor. Barmenin onun için kapağı çıkarmaması kabalık ama hamlemi yaptıktan sonra çıkaracağım. Ona gerçek bir erkeğin hayatını zorlaştırmayacağını göstermek için basit, kolay bir şey. Silahsızlandırıcı. Yararlı. Nabzım onunla eşleşiyor. Hızlı, panik, sonra yavaşlıyor. İlk yudumunda omuzları gevşedi.

Viskimi elime aldığımda bardağımdaki buz kenara çarpıyor. Onu dikkatle izliyorum, kalabalık aramızdan geçen et çuvallarından başka bir şey değil. Telefonumu çıkarırken parmaklarım seğiriyor. Dikkatli davranmak gerekecek. Ağzıma yakın tutarak çeviriyorum. Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, sadece o bu konuda kıyameti koparmıştı. Cassidy kulübede ama sıra bende. Yeterince uzun sürdü. Ne de olsa paylaşmak önemsemektir.

Sonunda cevap verdi. "Kairo."

"Kulübeye ihtiyacım var,

hemen şimdi."

Sessizlik, sonra bir huff. Noah planların değişmesinden hoşlanmaz. "Ne yaptığınız umurumda değil, beni karıştırmayın yeter."

Sessiz ama kararlı bir şekilde söylüyorum, sanki hattan ısrarımı hissedebiliyormuş gibi. "Buna ihtiyacım var, Noah. Geçici kulübe. Gerisini kendim hallederim." Telefonu kapatıyorum, biz gelene kadar boşaltılmamış olmaları umurumda değil. Bunu başarabiliriz.

Creed'i aramaya başladığımda üçüncü içkisini bitirmişti. Hâlâ bir bardağı tutabiliyor olması bir mucize. İkinci zilden sonra açıyor, her zaman olduğu gibi güvenilir.

"Harbor'ın dairesine kamera yerleştirin," diyorum, aciliyeti kelimelerimin içinde özenle saklayarak. "Sadece koridoru değil, içeriyi de görmem lazım. Tam kapsama alanı."

Creed'in sesi onaylarcasına mırıldanıyor. "Hiç sormayacaksın sandım."

"Tuhaflık yapma. Yayına sadece benim erişimim var, anlaşıldı mı?"

Homurdanıyor. "Tamam."

Ben telefonu kapatırken dördüncü içkisi geldi. Bardak daha yeni inmişti ki, ona uzandı. Gülümsüyorum. İlk yudumda şok oldu, gözleri büyüdü; ikincisinde omuzları gevşerken sıcak bir kucaklaşma oldu. Bu, biliyorum, gerçekten başladığı zaman.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Bir kere bile. Garson gelip bana yeni bir bardak getirdiğinde bile. O zaman

Viski altın renginde ve el değmemiş. Duruşu gevşiyor ve onunla birlikte benim tutuşum da sıklaşıyor.

Bulunduğu yerden sadece birkaç adım ötede onu izlemenin verdiği bu samimiyet nadirdir. Bu gece onunla konuşmaya, onu dinleyen yakışıklı adama aşık olmasına izin vermeye niyetliyim. Empati kuran. Burada olmasının, duygularını boğmasının sebebinin ben olduğumu düşünürsek, bu neredeyse gülünç. Kendi endişeli sıcaklığının baloncuğunda, etrafındaki dünyadan habersiz.

Onu çığ, açık, tam istediğim yerde görüyorum. Saçları yastığın üzerine yayılmışken nasıl göründüğünü hatırlıyorum. Sikimi içine soktuğumdaki nefesini. Bir yanımdün gece o daireden hiç çıkmamış olmayı, uyanışını duymak için kalmayı diliyor. Ama ben sabırlıyım. Stratejik. Uzun vadeli bir oyun oynuyorum.

Kendimi onun hayatına tamamen yerleştirdiğimde nasıl hissedeceğini merak ediyorum. Ben orada olmadan köşeyi dönemeyeceği zaman. Birkaç saat içinde, onun her hareketini izliyor olacağım.

Ben harekete geçene kadar bir şeyler sipariş ediyor, yanına kayıyor ve ona geniş bir sırtıyla başımı sallıyorum. İlgi çekecek kadar ama ürkütücü olarak etiketlenmeyecek kadar. Önce onun konuşmasını bekliyorum, sessizliğin onu zorlamasına izin veriyorum. Beni tanımıyor ve bu da kanımı vahşi bir şeyle pompalamasına neden oluyor.

Başlaması için ona yer veriyorum. Şaşırmış bir şekilde bana bakıyor, o geniş yeşil gözleri odaklanmak için mücadele ediyor. Böyle çok tatlı, dudakları yarım yamalak bir gülümsemeyle kalkık, sarı altınla beneklenmiş yeşil gözleri bana bakarken geniş ve meraklı. Ben

Ona can simidi uzatan nazik yabancı, onu aşağı çekmek istemiyormuşum gibi davranıyorum.

"Merhaba," diyor, sesi yarı sarhoş, yarı umutlu bir şeye dönüşüyor. Kelimeleri birbirinin üzerine basıyor. "Seni orada göreceğimi düşünmemiştim... Yani... bu gece çok kalabalık."

"Buraya oturmamın sakıncası var mı?" Ona önemseddiğimi belirten bir bakış attım. Onu incitmeye çalışmadığımı. Kızım zaten bu koltuğa sıkıca oturmuş olsa bile ona seçme şansı veriyorum.

Gülüyor, arka plandaki gürültünün içinde eriyen yüksek, cam gibi bir ses. "Neden olmasın?" diyor içkisinden bir yudum alarak. "Özgür ülke."

"Özür dilerim," diyorum bar taburesini ona yaklaştırıp onu sıkıştırırken. Dizim onunkine değiyor, temas elektrikleniyor. "Zor bir gece geçirmişe benziyorsun."

Başını sallayıp saçlarını geriye itiyor. Onu son gördüğüm zamankinden daha dağınık, sanki ehlileştirecek enerjisi yokmuş gibi. Ben böyle seviyorum. Vahşi ve özgür. "Öyle de denebilir," diye mırıldanıyor, beklediğim şeye başlamadan önce.

Kızımın dudakları gevşek. Ne söylediğini umursamadan, kimin dinlediğini umursamadan saçmalamaya başlar. Bana benden bahsediyor.

Hikâyesi dalgalar halinde geliyor, onun geri kalanı gibi kararsız. O uyurken eve zorla girilmiş. "Biri içeri girmiş. Daireme yani," diyor sesi titreyerek. "Bir fotoğraf bıraktı... ve... başka şeyler." Elindeki buzı döndürüyor

bilinçsizce dudağını ağızına çekip dişlerinin arasında kaydırıyor. Bu hareket aletimi harekete geçirdi. "Buna inanabiliyor musun? Uyandığımda bu şeyi yatağımın yanında buluyorum."

Sormama bile gerek yok. Bana söylemek istiyor. Anlatmak için ölüyor.

"İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorum," diye devam ediyor, gergin bir kahkaha atıyor. "Bu çok çılgınca. Korkudan altıma sıçmalıyım, değil mi? Ama hayır. Bu sabah orada öylece oturdum, sanki... sanki..." Sözüünü kesiyor, yanakları pembeleşiyor. Kızarıklık ona çok yakışıyor. Neredeyse dün gece olduğu kadar iyi. "Sanki bir parçam bundan hoşlanıyor gibi."

Onu izliyorum. Arzudan başka bir şey kalmayana kadar içinde kalan her korku parçasını söküp atmak istiyorum ama rolümü oynuyorum. "Bunun başına geldiğine inanamıyorum. Çok üzgünüm, çok korkunç olmalı."

Omuz silkiyor, gözleri içkisinde, bende değil. Sanki aklından geçen her şeyi göremiyormuşum gibi utanıyor. Biraz daha itiyorum, ona gülümsüyorum, elimi onunkinin üzerine koyuyorum, başparmağımı teninde gezdiriyorum. "Sormamın sakıncası yoksa... ne tür şeyler?"

Tereddüt ediyor, sonra ellerimizin birleştiği yere bakmadan önce uzun bir yudum daha alıyor, ama ellerini çekmek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Sıvı cesaret. Dökmesi gereken tek şey bu.

"Ummm. Bir fotoğraf. Bazı şeylerin yeri değişmiş," diyor sonunda, nefes nefese, sanki bana bir sır veriyormuş gibi. "Başka bir şey. Her şey... Bilmiyorum... garip." Sesi çatlıyor ve ben onu tamamen parçalamak istiyorum. "Biliyor musun?"

Boktan olan ne? Bir yanımda bunun romantik olduğunu düşünüyor. Boktan bir şekilde."

Bu sözler içimde bir heyecan yarattı. O da bu işin içinde. Benimle ilgileniyor. Beklediğimden de fazla. Altımda çırpındığı, kaçmaya çalıştığı ama aynı anda daha da yakınlaştığı zamanki tatmini hissediyorum. Kalbim bir davul gibi. Taleplerini haykıran bir canavar.

"Şimdi beni meraklandırдың. Bıraktıkları diğer şey neydi?" Söylemesini istiyorum. Çillerinin yanaklarında daha koyu bir kırmızıya dönüştüğünü görmek istiyorum. Uyandığında mükemmel teninde benim dölümün lekesi olduğunu itiraf etmesini istiyorum.

Salatası geldiğinde cevap vermiyor, garson salatayı önüne koyup gidiyor.

"Dikkatli olmalısın. Bu her kimse orada durmayabilir." Sonunda sessizliği doldurarak, bana bir suçun kurbanı olduğunu söyleyip söylememeyi tartışırken onu kaybetmek istemediğimi söyledim. Ve bu konuda ne hissettiğini.

Kabul etti. Bana düşündüğümde daha fazlasını söylüyor.

"Biliyorum," diyor biraz da iç çekerek. "Gerçekten yapmalıyım." Parmakları bardağın kenarında yavaşça geziniyor. Bunu düşünüyor. Beni düşünüyor. "O... o... Sanırım beni becerdi."

Her saniye bir enstantane, tutulması ve saklanması gereken bir an. Kelimeleri şimdi daha kolay geliyor, alkol tarafından çıplak bırakılmış

ve benim varlığım. Dinlediğimi sanıyor. Gerçekten dinlediğimi. Bu onu daha cesur, daha çığ yapıyor. Dikkatli maskenin ardındaki sırıtışımı görmüyor. Etrafına doladığım ilmeğin ne kadar sıkılaştığını görmüyor.

"Sanki... sanki bunun bir suç olduğunu biliyorum. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama hasta, hasta, hasta bir yanımla bunu seviyordu. Birinin bana bir şey yaptığını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmenin hissi," diye fısıldıyor ve ben onu bütünüyle yutmak istiyorum.

O dökülüyor ve ben onu emiyorum. Damarlarımdaki ateşi, ellerimdeki sızıyı zar zor zapt edebiliyorum, onu yakalamak, tutmak, götürmek için.

İşte bu. Bunun için geldim. İhtiyacım olan şey. Onun ihtiyacı olan şey, henüz bilmece bile.

Sessiz ve dikkatli duruyorum. Bu ondan daha fazlasını alıyor. Korkularını, umutlarını, ayık ve temkinli olduğunda söyleyemediği her şeyi. İtiraf etmeye devam ediyor, sesi yumuşuyor, nefes alıyor.

"Bu ben değilim," diyor, benden çok kendine. "Ben böyle biri değilim. Ben sadece... Ben..."

Yukarı bakıyor ve yüzüm mükemmel olmalı çünkü küçük, rahatlamış bir iç çekiyor. Sanki yargılamadığım için minnettarmış gibi. "Bence bunun nedeni kurak bir dönem geçirmem ve yazılarımdan gelmemesi. Yazıyorum ama yazmam gerekeni değil, anlıyor musun?"

"Sorun yok," diyorum koluna dokunarak. Tenine dokunduğumda sıçradı. "Bazen herkesin kafası biraz karışır."

Kelimeleri seslere karışıyor, beni sıcaklıklarıyla sarıyor ve bir an için ne oldukları umurumda değil, sadece onun ağzından çıktıkları için. Sırlarını kime anlattığını fark edemeyecek kadar çığ ve gerçek. Hata yapmak ve kendimi ele vermek istiyorum. Yapamadığı itirafı ben yapmak istiyorum. Geri çekiyorum, ona yumuşak bir bakış atıyorum ve sallanışını izliyorum. Çökmekten bir fısıltı kadar uzakta.

Telefonum Creed'in mesajıyla titriyor. "Tamamdır." Her şey yerli yerinde. Nazik bir iyi geceler diliyorum. İçkilerin parasını ödedim. Onu kulübeye götürme ihtiyacı neredeyse karşı konulamayacak kadar fazla. Ama oynamak istiyorum. Kendimi sınırlamak istiyorum. Onu da.

Onu uçurumun kenarına kadar zorlamak istiyorum, böylece benden kaçmasına izin verdiğimde, akli hayır diye bağırса bile amı ıslanıyor. Bana daha fazlası için yalvarması uzun sürmeyecek. Onu kendim gibi sahiplenmem için yalvarıyor. Ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu bilmiyor, bu yüzden bana ihtiyacı *var*. Ona teslim olmanın, ne yapacağını ve nasıl yapacağını evrenin (benim) belirlemesine izin vermenin lanet dünyasını göstereceğim.

Kollarıma geldiğinde, kendi zihnindeki arzuyla, benim için duyduğu arzuyla yüzleştğinde, bu tatlı küçük oyundan gerçek bir şeye geçeceğiz. Sağlam bir şeye. Birlikte gerçek bir hayat kurabileceğimiz bir şeye.

Önce bu küçük aksaklıkları aşmamız gerekiyor.

"Biraz dinlenmelisin." Sözlerim onu bir ağ gibi sarıyor. "Zor zamanlar geçirdin."

Ağız açıp kapanıyor, sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama bir türlü toparlayamıyor.

"Yapmalıyım." Bir fısıltı gibi çıkıyor. Zar zor bir nefes.

"Senin için bir taksi çağırayım."

Ayağa kalkıyorum, telefonumu çıkarıp taksiyi arıyorum, yüzümdeki ifadenin doğru olduğundan emin oluyorum, ona olan sevgimle yanan o yumuşak gözlerle hala onu izlediğimi bildiğinden emin oluyorum. Gerçek beni görmesine izin vermiyorum, henüz değil. Yüz ifadesi bulanıklaşıyor, ördüğü son duvar da sonunda yıkılıyor.

Harbor sallanıyor, sonra tabureden kayıyor, bir eliyle barın kenarını tutuyor, diğer eliyle çantasını karıştırıyor. Acele etmeden onu izliyorum, zarif olmaktan çok çılgınca hareket ediyor. Şu anda tamamen kaybolmuş durumda, onun için yazdığım hikâyenin içinde kaybolmuş. Her parçası savunmasız olduğunu haykırıyor. Kapıya doğru attığı her adım beni daha da aç hissettiriyor. Her şey plana uygun gidiyor ve bu çok iyi.

Gözden kaybolmadan önce onu yakalamak, sallanan kapılardan geçmeden önce ona sarılmak istiyorum. Benden istediği şekilde onu eve götürmek. Bu dürtüyü daha önce hiçbir şeyi bastıramadığım kadar sert bastırıyorum. Sıcaklığı boğazımı yakıyor.

Dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum, taksiyi bekleyip onu içeri alıyorum ve evine kadar olan yolculuğun parasını ödüyorum. Adresini söyledim ama o fark etmedi bile.

Kameralar açık, telefonumda yayın var. Günlük hayatını nasıl yaşadığını görmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç var.

Onun içini ve dışını anlamak istiyorum ki sonunda benim olduğunda bana kendini açıklamak zorunda kalmasın. Her şeyin ortaya çıkışını görmek istiyorum. Onun mükemmel eşi olmak istiyorum.

Tuzağınıza doğru yürüyen türden daha tatlı bir av yoktur. Gelmek zorunda bile olmadığınız bir avdan daha tatlı bir av yoktur.

Evime dönmeden önce fazla beklemiyorum. Eskiden olduğumdan daha sabırlıyım ama o kadar da değil. Creed'in işi her zaman iyidir, ama gerçekten kendini aşmış. Evindeki her odayı besliyor. Tek bir kör nokta bile yok. Eve geldiğimde Harbor çoktan oradaydı, anahtarları karıştırdığını ve koridordaki masaya fırlattığını görene kadar içeride bile değildim.

Güvende olduğunu düşünüyor.

Silueti ilk başta grenli, grenli siyah-beyaz kamera görüntüsüne karşı bir taslak, ama onun hareket ettiğini görüyorum. Her zamankinden daha yavaş, tökezleyerek etrafta dolaşiyor, odasına doğru giderken kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor.

Yakınlaştırıyorum, birkaç düğmeye basıyorum, açığı ayarlıyorum. Küçük bir gecikme var ve bu konuda Creed'le daha sonra konuşmam gerekebilir ama nabzımın hızlanmasını engellemeye yetmiyor. Yaptığım şeyi özlememe yetecek kadar değil.

Artık orada olmak zorunda değilim. Şimdi onun çözülüşünü izleyeceğim.

En iyi kısmı mı? Hâlâ benim ona biraz uyumasını söyleyen endişeli yabancı olduğumu düşünüyor.

He stops at the last button, fingers hovering just above her skin. The fire crackles, casting flickering light across the hard lines of his mask. Her breath hitches, not from fear—but from the ache of not knowing.

"What's behind it?" she asks, voice barely more than a thought.

A pause.

Then he stands, turns away.

"It's not a face you want," he says. "It's a feeling. That's what you've been chasing."

She rises, dress gaping open, bare feet silent on the wooden floor. She moves to him, close enough to feel the heat of his body. Her fingers brush the edge of the mask.

He lets her touch it.

But doesn't help.

"You think you made me up," he says, voice low, dangerous.
"But I've been waiting longer than your words have existed."

She freezes. Her hand trembles.

"I don't believe you," she lies.

He turns.

And just before her eyes reach the mask again, he grabs her wrist—not hard, not soft.

"Then take it off," he whispers.

"What will I find?"

"The truth."

wtf is the truth???

Chapter Six

Beynim hala akşamdan kalma bir haldeyken BOŞ BİR SAYFAYA BAKMAK, iki sarhoşun vals yapmaya çalışmasını izlemek gibi. Çok kafa karıştırıcı ama başka tarafa bakamıyorum. Bu yüzden ekrana bakıyorum ve parmaklarımın hareket etmesini istiyorum. Dün gecenin yardımcı olması gerekiyordu - sadece birkaç içki, küçük bir kaçış. Bunun yerine, kafatasım çatlayacakmış gibi hissediyorum ve onu düşünmeden edemiyorum. O gözler, o gülümseme, beni benzine batırılmış bir fitil gibi hissettirmesi. Oturup hatırlıyorum, kıvılcımı bekliyorum.

Şimdi hepsi aklıma geliyor. Kendimi unutmayı umarak bara girdiğimi ve bunun yerine tamamen yeni bir şey bulduğumu. Konuşmaya başladık ve bu çok zahmetsiz geldi. Sanki ona içimi dökmek istiyordum ve bir şekilde onun doğru şeyleri söyleyeceğini biliyordum. Beni güvende hissettirecekti.

Çok seksi olması da yardımcı olmadı. Bakmamak için kendimi çok zorladım ama başaramadım. Gözlerimi dikip bakmam pek de belli etmiyordu. *Tanrım, muhtemelen çaresiz görünüyordum.* Belki de öyleydin. Ama sanki orada sadece iki kişiydik ve herkes

arka planda kayboldu. O karanlık gözler bana kilitleniyor, beni bir akıntı gibi içine çekiyordu. Ben konuşurken yakınıma eğilir, içimdeki her karışık şeyi görebiliyormuş gibi gülümserdi.

Zahmetsiz. Ben onu böyle tanımlardım. Zahmetsizce seksi. Yeni uyanmış gibi görünen ama ona yakışan koyu renk saçlar. Bronzlaşmış bir cilt, çenesine yayılan koyu renk kirli sakal. Koyu renk gözler. Tanrım, o gözler. Karanlıkları neredeyse siyahtı. Ama onun gülümsemesi. Çarpık, merkezden uzak, sanki sürekli sırtıyor gibiydi ve güldüğünde çıkardığı derin gümbürtü beni yakıyordu.

Beni zıplamaya cesaretlendiren bir karışımdı. Neredeyse onu evime davet edecektim, sadece kemiklerinin üzerine atlamak için.

Tanrım, ne kadar da ayyaşım. Ama bir kadının ihtiyaçları vardır ve görünüşe göre benimkiler doyurulmuştu ve ben uyanık bile değildim. Bu nasıl bir saçmalık böyle.

Ne kadar uzun oturursam, o kadar az dayanabiliyorum. Göğsümde sessiz bir beklenti oluşuyor ve parmaklarıma dökülüyor. Çöp bile olsa bir şeyler yazmalıyım. Onu içimden yazmalıyım. Ellerim klavyenin üzerinde geziniyor ve-

Kelimeler dökülmeye başlar.

İlk başta birbirlerine takılıyorlar, beceriksiz ve biçimsizler, ama kısa sürede şekilleniyorlar. Bir şey gibi hissetmeye başladım, kaybettiğimi sandığım bir şey. Sık ormanda sinsice ilerleyen bir figür. Ay ışığında parlayan bir maske. Avının izini sürerken nefesi gece havasında buğulanıyor. İçimde heyecan verici bir ürperti dolaşıyor, elektrikli ve vahşi. İlhamı körüklüyor. Kelimeler yakalayabileceğimden daha hızlı dökülüyor.

Sanki haftalardır nefesimi tutuyordum ve sonunda nefesimi verebildim.

Maskenin altında bir gülümsemenin tehlikeli kıvrımı var. Yaprakların ayak altında çıtırdaması. Gölgeleler orman zemininde uzun parmaklarını gezdiriyor. Hayvani bir zarafetle hareket ediyor, her zaman ulaşamayacak kadar uzakta ama imkansız derecede yakın. Elimden geldiğince hızlı yazıyorum, yetişmek için çabalıyorum, kelimelerin hepsini çıkaramadan duracağından korkuyorum. Kalbim hızla atıyor. Gözlerimin arkasında, parmak uçlarımda attığını hissedebiliyorum ve Tanrım, bunu durdurmanın bir yolu yok.

Bir çırpıda haftalardır yazmadığım kadar çok yazdım ve bu, odaya tekrar oksijen dolması gibi bir his.

Ama okumaya ara verdiğimde, farklı bir his beni ele geçiriyor. Çok gerçek, çok tanıdık bir şeyin tüyler ürpertici ürpertisi, sanki hikaye zihnim tarafından yaratılmaktan ziyade zihnime besleniyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, kararsızım. Korkuyla karışık bir heyecan nabızı, nihayet yeniden yazacak olmanın heyecanı ürpertici bir tedirginlikle bastırılıyor.

Kıvılcım, ateşleme.

Adam kafamın içinde, kaçmaya hazır canlı bir şey ve onu suçlamıyorum. *Kendini* gerçek *hissediyor*. Hikaye şu anda benden daha canlı, bardaki sarhoş bir geceden büyüyen koca bir evren. Kelimelerde kendimi görüyorum ama aynı zamanda... görmüyorum. Bu ben değilim. Ben olamam. Ama belki de öyledir. Belki de her şey oradaydı, saklanıyordu, bir kıvılcımın onu serbest bırakmasını bekliyordu. Ellerimi dizüstü bilgisayardan çekiyorum, nefesim kesiliyor ve tekrar dizüstü bilgisayarın başına oturuyorum. Bu canlı.

Bu yüzden yazmaya devam ediyorum.

Maskeli adam var, ormandaki kadın var. Her şeyin bu kadar gerçek hissettirmesi beni dehşete düşürüyor, sanki kendi dünyamda değil de onların dünyasındaymışım gibi. Aramızdaki hava durağan, nabzım boğazımda ve kaçmak istiyorum. Bunun yerine, kelimelerin sıcak ve nefessiz bir şekilde dökülmesine izin veriyorum. Yaşıyor, nefes alıyor. Bu-

Kapıyı iterek açtığımda kapı inliyor, ses ormanın sessizliği tarafından yutuluyor. Kulübenin içi loş, sadece ateş ışığı ve gölgelerle aydınlanıyor. Hava sedir, duman ve ona ait bir şey kokuyor.

Onu bu kez nazikçe, yıpranmış bir kanepeye yatırıyor. Kaçmaya çalışmıyor. Şimdi değil.

"Hâlâ kim olduğumu sormadınız," diyor eldivenlerini yavaş ve hassas hareketlerle çıkarırken. Sesi sakın ama bulutların ardındaki şimşek gibi yüklü.

"Gerek yok," diyor. "Seni daha önce rüyamda gördüm." Maske

eğilir. Bir an geçer. Sonra bir adım daha yaklaşır.

"Yanlış rüya gördün."

Önünde diz çöküyor, parmaklarının daha önce morarttığı ayak bileğine dokunuyor. Sessiz bir özür. Ya da bir uyarı.

"Ben uyandığın türden biri değilim," diye mırıldanıyor. "Ben uyanmak için uyanacağın türden biriyim."

Ve bununla birlikte, yırtık elbisesinin düğmelerini açmaya başlar - soyunmak için değil, henüz değil - ama sanki bir sırrı açığa çıkarır gibi.

Onu durdurmuyor.

Sadece izliyor, nefesini tutmuş.

Kendi fantezisinden sağ çıkıp çıkmayacağını görmek için bekliyorum.

Bu ben değilim, diyorum kendime ama yine de daha fazla ayrıntı eklemeye devam ediyorum. Ellerim titriyor.

Ondan gelmiş olmalı. Yerleşmiş arzular. Bardaki yabancı, bana hissettirdikleri. Mantıklı olan tek açıklama bu, ama bacaklarımın arasına gelişini ve buna eşlik eden heyecan verici duyguyu hatırladığımda nabzım hala atıyor. Sanki çok güzel, korkunç bir sırrı varmış gibi yakınımı eğilmesi. Belki de beni görülmek istediğim gibi gördü, gerçek, canlı ve ne yaptığını biliyormuş gibi davranan korkak küçük bir yazar gibi değil. Lila çok iyi olduğumu söylüyor. Hak etmedikleri halde insanlara şüpheyi yaklaştırdım. Ama kapalı ve soğuk olmaktansa yumuşak ve biraz yaralı olmayı tercih ederim.

Bu yüzden bu yarayı, tehlikeyi kabul ediyorum ve yazmaya devam ediyorum. Bu benim, ben değilim ve belki de bunun bir önemi yok.

Ellerim tuşları buluyor, çılgınca yazıyorum. Dizüstü bilgisayar kucağıma garip bir şekilde oturmuş, sanki tüm bunlar sıradan bir Pazar öğleden sonrasıymış ve beni de peşinden sürükleyen bir hikayenin ateşli rüyası değilmiş gibi kanepeye yaslanmışım. Kelimeler ekranı benim yetişebileceğimden daha hızlı dolduruyor. Burada yolcu benim, sıkıca tutunmuş, nefesimi tutuyorum.

Maskeli adam avını köşeye sıkıştırıyor. Gözleri kocaman, dudakları çılgılık atacakmış gibi ayırık. O konuşmuyor ama kız biliyor. Kadın

Tanrı yardımcısı olsun, o da ne istediğini biliyor.

Ellerim yetişemiyor ama deniyorlar. Sanki beynim birilerinin sürekli salladığı bir kar küresi gibi. Yine de yazmaya devam ediyorum.

Ekranımdan başımı kaldırdığımda hava kararmıştı. Saatler gibi gelmediği için buna şaşırdım. Başladığımdan beri ancak dakikalar gibi geldi.

Hikaye önümde uzanıyor, geçtiğimi hatırlamadığım kilometrelerce orman. *Buraya nasıl geldim?* Nefes nefese geçen tek bir günden koca bölümler, koca bir dünya, var olmayan bir ilişki çıkıyor.

Maskeli adam artık bir takipçiden daha fazlasıdır; o bir baştan çıkarıcı, tehlikeli ve... erotiktir. Kadın kaçmayı durduramıyor ama istediği de bu. Sayfalar yabancı bir bölge gibi, heyecan verici ve korkutucu. Bugün ilk kez yürürken ayaklarım yere basıyor. Pencerenin önünde durup geceye bakıyorum ve kendimi savunmasız hissediyorum. Sanki oradaymış gibi. Beni izliyormuş gibi. Perdeleri kapatıyorum ve masama çekiliyorum. O canlı, ben de öyle.

Adamın takibi amansızdır ama kız durmasını istemez. Bir oyuna hapsolmuşlar, onları beklemediğim şekillerde birbirine bağlayan bir kovalamaca. Hayal ettiğimden daha karanlık ve daha çığ ve bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Kesinlikle benden değil. Olduğum ben değilim.

Dehşete düşmeliyim ama şikayet etmiyorum.

Eskiden alametifarıkam olan derli toplu küçük anlatıların aksine, betimlemeler çok spesifik, çok içgüdüsel bir şekilde üzerime sığıyor. Bu yepyeni bir dünya. Rahatsız edici. Ama heyecan verici de. Bu canlı ve ben de canlıyım. Okumaya devam ediyorum, büyük hacim karşısında şok oluyorum, tüm bunların tehlikesi karşısında nefesim kesiliyor. Sanki biri beynimin içindeki bir sırrın kilidini açmış gibi ve şimdi kelimeler durmadan geliyor.

Ama hepsi kurgu. *Değil mi?*

Göğsümde hiç de korku olmayan bir çarpıntı var.

Hiç böyle yazmamıştım. Hiç böyle hissetmemiştim. Bu da nereden çıktı? Çalışmamı kaydediyorum, ekranım neredeyse donana kadar o küçük düğmeye tıklıyorum ve yeni bir bölüme başlıyorum. *Nefesi boynunda. Eli boğazında.*

Bloğu aşmanın heyecanı parmaklarımı daha da hızlandırıyor ve zihnimdeki şüpheyi geride bırakıyor.

Kovboyların ve çiftliklerin olduğu günler geride kaldı.

İlham perimi buldum ve durmaya niyetim yok.

YOU'RE PLAYING MY GAME NOW.

Chapter Seven

K

Rüya görürken içeri süzıldüm, kapıyı test ettim ve şanslıydım ki bu gece sürgülememişti, güveni içeri girmemi kolaylaştırıyordu. Belki de geri gelmemi istiyordu. Belki de bu yüzden kilitlemedi.

Harbor onu becermemi istiyor, onu almamı istiyor ve bu beni sertleştiriyor. Ona yaşadığını hissettirmemi istiyor. Parkenin üzerinde hayalet gibi geziniyorum, ayakkabılarım sessiz, onun boşluğunda nefes alıyorum ve içime çektiğim onun kokusuymuş, onun vücuduymuş, onun aşkıymış gibi davranıyorum. Yayını hızlıca kontrol ettiğimde yatağında olduğunu gördüm. Çarşafklar tek kişilik. Oturma odasında oyalanıyorum, sadece onun yaşam tarzına bakıyorum. Eksikliklerini kabul ederek ve onlarla yaşayabileceğimi bilerek.

Bu sessiz anlar için yaşıyorum. Sesin olmadığı, sadece bizim olduğumuz, huzur içinde var olduğumuz anlar.

Bardaki geceden beri, onun heyecanını düşünmeden edemiyordum, yanakları kızardığında

bana ne yaptığını söyledi. O zamandan beri onun içinde olmak istiyorum ama kontrolümü bırakmaya hazır değilim.

Bu yerde, onun alanında yaşadığımı hissediyorum, heyecan nabzımı kontrol altında tutmamı zorlaştırıyor. Tek bir yanlış adımda uyandığında beni orada, uykusunu izlerken ve onu her zamankinden daha çok isterken bulacak.

Beklemekte iyiyimdir. İzlemekte. Doğru zamanı bilmekte. Uyanmadan önce saatlerim var. Almaya geldiğim şeyi alana kadar gitmeyeceğim.

Şimdi odasına girip ona dokunmaya çok yakınlım. Parmaklarım onun ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyor. Bundan daha fazlasını hatırlıyorum. Hayal gücüm onunkinden daha iyi ve zihnim onu alacağım, ona dokunacağım, titrediğini ve benim için yalvardığını hissedeceğim tüm yolları gözden geçiriyor.

Duyduğumda neredeyse kapısına varmıştım. Çarşafların hışırtısı huzuru bozarken nefes nefese inliyor. Kendine dokunuyor. Mükemmel dudaklarında, kafasında uydurduğu adamın adıyla kendini boşaltacak.

Ben olduğumu bildiğim adam. İçindeki bu çılgın, günahkâr şehveti uyandırdım ve aletim sertleşti. Oraya dalıp ona sahip çıkabilir, beni kabul etmesi için zorlayabilirdim ama yapmıyorum. İnsanlar aklımı kaçırdığımı, deli olduğumu söylüyor ama değilim.

Doğru kadın için değil. *Onun* için değil. Kendimi onun içine gömmek istediğimde dönüştüğüm canavarı kabul ettiği sürece benden ne olmamı isterse o olacağım.

Mutfağın gölgelerinde kalıyorum, gözlerim, nefesim ve bedenim Harbor'a sabitlenmiş, odasının yarı açık kapısından, kedicik köşesinden durduğum yere bakıyor. Ay onu benim istediğim gibi okşuyor. Bedeni çarşafın altında hareket ediyor. O ismi tekrar soluk soluğa söylüyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu lanet kız, bilmediği halde beni hikayesine yazıyor. Onu özgür olduğumuz kulübeye geri sürüklemek istiyorum. Onun yerine sessiz kalıp izliyorum. Dinliyorum. Her sesi, her iniltiyi ezberliyorum.

Hava onun zevkiyle o kadar yoğun ki zorlukla nefes alabiliyorum. Elleri onun teninde, *benimkinde*, onu götürmek istediğim her yerde gezinirken ciğerlerim zorlanıyor. Tezgâha yaslanıyorum, bildiklerimin ağırlığının beni aşırı güce itmesine izin veriyorum. Hazır olmadığı o kadar çok şey var ki. Elim fermuarıma gidiyor, sesi onun iç çekişleri, çığlıkları ve nefes alışları arasında sıkışıyor.

İstediğim şeyi bana binlerce kez veriyor. Kendimi boşaltıyor olsam bile, hepsi onun. Ona o kadar takıntılıyım ki, kendi kenarlarım beni delirtiyor. Ona her yaklaştığımda, kararlılığım parçalanıyor ve onu uzaklara fırlatmak istiyorum.

Belki de bu yüzden işe yarıyordur. Belki de bu yüzden o bir tanedir. Bu oyun yüzünden. O benim hakkımda karanlıkta kalırken, benim onun hakkında sahip olduğum bu derin, içsel bilgi. Benim her şeyi bildiğimi ve onun benim kim olduğumu henüz keşfetmediğini bilmek.

Harbor tam bir özgür ruh, kimsenin izlemediğini düşünüyor. Beni düşünerek bunu yaptığı düşüncesi beni tahrik ediyor. Tamamen ilgisiz olması. Onun kaygısız ve umursamaz olmasını istiyorum, yalnızken bile gözlerim onun üzerinde olsun istiyorum.

İnliyor ve yer değiştiriyor, bir eli hayal g c me bağlıymış gibi hareket ediyor. Bu kızın benim üzerimde hiçbir etkisi yok ama beklemeye hazırım. Nedenini bile anlamadan onu bu kadar muhtaç hale getirmek için, böylece zamanım geldiğinde ve onu kendim için aldığımda, ellerimde macun olacak. Kendini bana isteyerek verecektir çünkü ona vermek istediğim hayat için çoktan hazırlanmıştır.

Sesi hiç duymadığım kadar yüksek, nefesi kısa ve hızlı. Hayaletim görüş alanının hemen dışında geziniyor, onun alanına giriyor, orayı benim yapıyor. Sadece ben ve kendine saklayamadığı sesler kalana kadar baskının artmasına izin veriyorum. Ellerim sikimin etrafında sımsıkı ve benden çıkardığı her sesi ısırarak geri çekiyorum. Daha fazla dayanamayana kadar kaynamasına, kaynamasına ve göğsümü yakmasına izin veriyorum.

Tekrar  ığlık atar ve dünya çözülür.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, vücudunda hissettiğim yumruklar. Boğazım acıyor. Kendimi ele vermemek için elimden geleni yapıyorum ama ondan daha uzun süre dayanabileceğimi biliyorum. Sırtı eğiliyor ve gevşiyor, loş ışıkta terleri parlıyor ve ben hâlâ bitirmedim.

Onun umursamazlığı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla zorluyor. Hızım hiç yavaşlamıyor. Isı, nabız ve şehvetle doluyum. Nefes alışları nihayet yumuşayana kadar sınırda kalıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun yüzünü hatırlıyorum. Uyuduğu zamanki kadar iyi değil ama yeterli. Gözlerini, sesini ve tenini hayal ediyorum, bana hikayesini anlattıklarını hatırlıyorum. Kulübe bizim için neredeyse hazır, Noah'ı arayıp acele etmeliyim.

Onu da yanıma aldım. Hiç olmadığım kadar sabırlı davrandım ve Harbor hâlâ benim.

Ben onun takıntısıyım, o bilmese bile. Özellikle de o zaman. Ben onun arzuladığı tehlikeyim.

Ne kadar yakın olduğumu, onun için ne kadar sert olduğumu bilmeden uykuya daldığında yoğunluk yerini tatmine bırakıyor. Vücudum sımsıkı sarılıyor ve serbest kalıyor. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Oda dönüyor, sonra ben tezgâhın üzerine gelip el yazmasını onunla ıslatırken sakinleşiyor.

Artık hiçbir soru olmayacak. Birinin saplantılı olduğunu bilecek. Kendisi olan şeytan tarafından ele geçirildiğini.

Gölgelerin bir parçasıymışım gibi hareket ediyorum, her şeyi bulduğum gibi bırakıyorum. İzim dışında her şeyi.

Her şey neredeyse yerli yerinde. Kapısından çıkıp arkamdan kilitledikten sonra pis koridordan geçip sokağa çıkıyorum ve telefonumu kapıp o iş bitirici kuzenimi arıyorum. Aramamı görmezden geliyor ve sesli mesaja düşüyor. *Lanet olası pislik.*

"Oradan çıksan iyi olur, Noah. Sabrım tükeniyor. Yavaş gitmeyi öğreniyorum, ama lanet olsun, beni gerçekten sınıyorsun. Eğer iki gün içinde çıkmazsan, geliyorum ve hepimiz mutlu bir aile toplantısı yapabiliriz."

Beni görmezden geldiği için sinirlenerek telefonu kapattım ve Slade'i aradım. Günlerdir bazı işlerle ilgilenmem için bana e-posta gönderiyordu ve ben cevap vermiyordum, ama şimdi işten çıktım ve

Harbor'ı yakında ormana götürmeye niyetliyim. Bu bokla uğraşmam gerek.

"Ne oluyor, Kairo? Nerelerdeydin?" Öfkeli sesi hattan aşağıya doğru bağıyor. "Bu lanet akbabaları tek başıma sırtımızdan uzak tutamam!"

Gözlerimi deviriyorum. Bazen dramatism konusunda çok yetenekli oluyor. O *akbabalar* amcamın yatırımcılarıydı. Noah'ın babası. Öldü ve bazı el altından iş anlaşmalarını bana bıraktı. Ben de arkadaşlarımı işe aldım. En kârlı işimiz enerji sektörü. Enerji verimli pillere dönüştürmek için hammadde bulup geliştiriyoruz.

Biz de bunu kabul ettik ve kobalt madenciliği için yeni stratejiler uyguladık. Hepsi yasal değil ama paramızı aldıktan sonra ne fark eder ki? Slade güvenliği sağlıyor, Knox evrak işleriyle ilgileniyor ve Creed de her türlü inşaat, gözetleme vb. işlerimizi yapıyor. Aslında neye ihtiyacımız olursa. Jokerimiz. Her şeyi yapabiliriz. Rüya takım.

Yaklaşık bir hafta önce, birilerinin Afrika'daki işlerimizi izlediğine ve hayatı bizim için oldukça zorlaştırmak istediklerine dair bir telefon aldık. Bizi işin dışına itmek ve pazar payı talep etmek için. Kobaltımızı denizaşırı madenlerden çıkarıyoruz ve turnayı gözünden vurduk. Rakiplerimizden önce hak iddia ederdik.

Sonra Enerinc'in CEO'sunun, sanırım adı Julian'dı, orada olduğunu ve çalışanlarım için sorun yarattığını öğrendim. Slade'i hareketlerini izlemesi ve bununla ilgilenmesi için gönderdim. Bir hafta çalışmamak bile bizi üç aylık projeksiyonlarımızın gerisine düşürüyor ve ben de kâr-zarar hanemi hiç beğenmiyorum.

etkilendi. Seçimimiz ya daha fazla ödemek ya da geride kalmak oldu.

Slade, Slade'in yaptığını yaptı ve sorunu çözdü. Çalışanlarımız işlerine geri döndü ve her şey normale döndü. Bu konuyla ilgili yönetim kurulu toplantılarının çoğunu kaçırmıştım ama anladığım kadarıyla, Enerjinc CEO'sunun zamansız ortadan kaybolması Slade ile bağlantılı olduğu için yönetim kurulumuzda dalgalara neden oluyordu.

Fotoğraflarla ilgili bir şeyler, vesaire, vesaire, vesaire. Günün sonunda kimsenin umurunda olmayan saçmalıklar.

Creed, Afrika'da bulunduğu dair tüm izleri internetten temizliyordu, ancak şimdi Slade, zahmete giremediğim için serpintiyle uğraşmak zorunda kaldı.

"Her neyse Slade. Büyütülecek bir şey değil. Onlara sadece duymak istediklerini söyle." Caddede yürüyüp bara doğru ilerliyorum.

"Yapamam, Kairo! Seni görmek istiyorlar! Bay Cross işi sana bıraktı, bana değil! Gelip bununla ilgilenmen gerek!" Slade çok kızdı. Aslında onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. "Yönetim kuruluyla ya da yatırımcılarla uğraşmak istemiyorum. Yapmam gereken başka işler var."

Keyfimi kaçırıyordu.

"Memelerini sakinleştir. Yarın akşam orada olacağım. O zamana kadar onları oyalamaya devam edin. Ve panikliyoruz gibi görünecek hiçbir şeyi silme. Creed'in temizleyemediği her şeyi manipüle et. Belki sen

orada tatildeydiler. Aslında Creed'in orada olmasını istiyorum. Yalan söyleme konusunda senden daha iyi."

"Bazen senden nefret ediyorum, Kairo." Dramatik olmak bir şeydi, ama bu başka bir şey. Sadece bir şey ya da biri dikkatini çektiğinde böyle oluyordu. "Afrika'dan yeni döndüm ve şimdi bu bokla uğraşıyorum. Bu benim sorunum değil. Gelecek hafta bana bir uçak bileti ayarla. Orada halletmem gereken başka bir şey var."

Demek *biriydi*. Detayları soracak kadar umurumda değil. Bir kadın onun için iyi olurdu. Belki onu biraz dengeleyebilir. Onu kontrol etmek daha kolay olur. "Tamam. Yatırımcıları sırtımdan indirirsen uçuşunu ayarlarım. Gerekirse Knox'tan yalan söylemesine yardım etmesini iste. Bu konuda iyidir."

"Siktir git, Kairo."

"Hayır, bunu yapmak için bekleyen sıcak bir amım var. Tahtayı hallettikten sonra gidip seninkini alabilirsin." Diğer uçta bir sessizlik var ve beni duyduğunu biliyorum. Knox da beni azarlamamış olsa iyi olur, çünkü bu uğraşmam gereken son şey, özellikle de istediğimi elde etmeye bu kadar yakinken.

Telefonu kapattım ve bara girerken telefonumu cebime attım. Tıklım tıklımdı ama tanıdığım birkaç kız gördüm. Cuma geceleri hep buradalar. Sahte sarışınlar, sahte göğüsler, sahte dudaklar. Bunda yanlış bir şey yok. Hepsi yeterince seksi ama benim kızım değiller.

Bir içki almak için bara doğru yürüdüm ve içlerinden biri ayağa kalkıp beni öpücükle karşılayacak kadar cesurdu.

Yanak. "Nerelerdeydin? Kasabayı terk ettiğini falan sanıyorduk."

Gülümsüyorum ama Harbor'a verdiklerim gibi değil. "Halletmem gereken bazı işler vardı. Tanıdık yüzler gördüğüme sevindim."

"Şimdi biraz daha iş yapmak ister misin?" Elini bacağıma koymuş, Harbor olsaydı ne kadar iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum.

"Hayır. Ben iyiyim." Elini çekiyorum, ama o geri getiriyor, tamamen yumuşak olan sikime yaklaştırıyor. Kirpiklerini kırıştırarak sırtıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Bırak lan beni."

Oflayıp pufluyor ve tokat yemiş gibi geri adım atıyor. "Affedersiniz! Siktir git!"

O ve arkadaş grubu giderken gülüyorum, tekliflerini kabul etmediğim için kırgınım ama umurumda da değil. Kızımı gördüğümünden beri, kimse onunla kıyaslanamaz.

Yarın bu pisliği halledip Noah'ın kulübeyi boşaltmasını sağladıktan sonra kız benim olacak.

The woods are alive with the sound of her breath.

She runs—not from fear, not anymore—but because she wants him to chase her. Wants the thrill of it. The game. Her heart pounds against her ribs, every step a dare. Bare legs cut through brush and bramble, her dress snagging, tearing, baring more skin with every stride.

Behind her, she hears him.

Not running. Stalking.

Like he already knows exactly where she'll go.

"Keep going, little rabbit," his voice calls out, low and velvet-smooth. The longer you run, the rougher it'll be when I catch you."

She gasps, half arousal, half anticipation.

Branches whip at her thighs. Her feet slip on the wet ground. Moonlight breaks through the canopy in silver flashes, turning her into a flicker of movement. She doesn't look back. She doesn't need to. She feels him closing in.

Faster. Harder.

A hand suddenly wraps around her waist, dragging her back against a hard chest.

"I was starting to think you didn't want to catch me," she breathes, struggling in his grip.

"I wanted you breathless," he growls into her ear, "and begging."

He spins her, pins her to a tree. Bark scrapes her back as his thigh wedges between hers, forcing her open. The mask stares down, that crooked smile gleaming.

His hand fists in her hair. The other hikes her leg higher.

"You like being hunted?" he murmurs, pressing in. "Or do you just like what I do when I catch you?"

She moans, arching toward him, her lips parting with a wordless plea.

First, he sucks on her neck, her pulse wild.

And when she finally says, please—

He devours her like he's earned her.

Chapter Eight

Güneş beni lanet bir kâbus gibi uyandırıyor. Kalbim hâlâ o yavaş, tembel ritmiyle atıyor, uykunun hayaleti beni yalnız bırakmayı reddediyor. Çıplak ayaklarımın altındaki zemin soğuk. Sabahları sikeyim. En kötüsü onlar. Kahve, kahveye ihtiyacım var.

Büyük bir çabayla kendimi mutfağa zorluyorum, makineyi çalıştırıyorum ve tezgahıma bakıyorum. Taslağıma. Umutsuz bir iyimserlikle bastırdığım. Sanırım orada bir mucize bulmayı umuyorum, belki de kendi kendini düzenlemiştir, ama bunun yerine sayfada çiçek açan yapışkan, ıslak bir leke buluyorum.

Belki de sadece bana öyle geliyor ama anlayamıyorum. Kenarlar ıslanmış, kıvrılmış, mürekkep bir leke, sayfada bir leke. Ona dokunuyorum, parmağım özellikle canlı bir çizginin üzerinde geziniyor ve beynim elime yetiştiriyor. Safranın sıcak sızısı boğazımda yükseliyor. Sayfayı bırakıyorum, tezgâha geri dönmesini izliyorum, şimdi açıkça görüyorum ki -Tanrı- geldi.

Parmaklarım titremeye başladı. Bir adım geri atıyorum, duvara doğru tökezliyorum, tüm dünyanın dengesi bozuluyor. Sığ nefes alıyorum, göğsüm çökmenin eşiğinde kırılğan bir kafes. Oda dönüyor. Üzgünüm, yapamam... Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Elim hala dokunduğum yerde karıncalanıyor. Sanki yanlış, pis bir şeyden kaynaklanan bir elektrik çarpması gibi. Parmaklarımı gömleğime siliyorum, tekrar ve tekrar, bu his beni yalnız bırakmayı reddediyor.

Bunu hayal mi ediyorum? Gerçek mi bu? Bu nasıl gerçek olabilir?

Her şey ağır çekimde ilerliyor, her saniye bir saat. Bu olmuyor. Nasıl olabilir ki? Bütün gece yalnızdım, değil mi? Sanki odanın havası çekilmiş, geriye sadece panik kalmış gibi.

Kağıt orada duruyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Her nasılsa, bu adamın beni doğrudan ihlal etmiş olmasından daha çok üzülüyorum.

Bu... bu sanki beynime tecavüz ediyor gibi. Ruhum o sayfalara dökülüyor ve bu tam olarak anlayamadığım derin, nüfuz edici bir ihlal türü.

Boktan bir şaka, çarpık bir şaka. Ya da daha kötüsü. Aklımın oraya gitmesine izin veremem. İzin veremem.

Nefes almak acıtıyor, kaburgalarım daralıyor ve sıkışıyor. Bir ses duyuyorum, bir hayvan iniltisi. Benim. Kalbim kemik kafesinden kurtulmaya çalışıyor.

Ama bu çılgınca vuruşta başka bir şey de var. Korkunun altında bir sıcaklık titreşimi, daha karanlık bir şeyin nabzı. Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl mı? şu anda bile bir telaş hissedecek kadar berbat durumda mıyım? Kendi kabuslarımdan bir sahne gibi, fanteziden gerçek dünyaya kopmuş gibi. Sanki kendim yazmışım gibi.

Bu tam da sizin yazacağınız türden bir şey... Bu yüzden hem iğreniyor hem de byleniyorsunuz.

Burada fel olmuş bir şekilde duruyorum. Korku ve inançsızlık arasında sıkışıp kaldım. Gerçeklik ve çarpık bir hikaye arasında. Sonsuzluk gibi geliyor ve hala ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yükselen duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Her zaman ele geçirilmiş bir erkek istemişsindir." diyen o hastalıklı hislerle.

Çünkü bu doğru. Öyle. Tek istediğim beni koruyacak bir erkekken, hayatımı bir gecelik ilişkiden diğerine savrularak yaşıyorum. Beni güvende tutacak. Beni daha önce hiçbir şeyi sevmediği kadar derinden sevecek.

Nedense beynim bu tür istekleri bu ihlalle karıştırıyor. Sanki bu adamın sayfalarıma gelmesi, bebekleriyle yazdığı bir tür bildiri gibi. "Hey, seni çok seviyorum, gelecekteki çocuklarımı senin için harcıyorum."

Kusmak istiyorum. Bir psikiyatriste ihtiyacım var. Belki de yastıklı bir hücreye. Kesinlikle beynimde yaşayan kötülüğü bir daha asla kağıda dkmemeliyim, çünkü sanki evren "Naber sürtük, bunu mu istiyorsun? Al bakalım." diyor ve onu kapıma kadar getiriyor.

Hareket etmek zorundayım. Burada durup aklımı kaçırmak dışında bir şey, herhangi bir şey yapmak için. Dairenin içinde tkezliyorum,

kapıları açıp ışıkları yakarak ne arıyorlar? Birinin burada olduğuna dair bir işaret.

Daire inanılmaz büyük, beni yutabilecek kadar geniş bir alan gibi geliyor. Saklanacak çok fazla yer var. Bu nasıl olabilir? Nasıl fark etmeyecek kadar aptalım?

Hiçbir şey yerinde görünmüyor. Her şey normal, düzenli, kafamın içindeki kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Toz bile soluk ışıktaki sakince süzülüyor. Açılmış çekmeceler, etrafa saçılmış giysiler, eksik ya da ihlal edilmiş başka bir şey yok. Düzensiz olan tek şey benim.

Neden biri bunu yapsın ki?

Yatak odamın kapısını açıyorum, gözlerim neyi arıyor? Bir insan mı? Bir açıklama mı? Ama yatak mükemmel bir şekilde yapılmış, hiç dokunulmamış, sanki içinde hiç uyumamışım gibi. Muhtemelen buraya gelmeden önce yaptığım içindir. Ne bekliyordum ki? Orada öylece uzanıp bana bakmasını mı?

Dürüst olmak gerekirse, şu noktada bunu tercih ederim. Ya doksan yaşında, dişleri olmayan ve cildi bir bebeği kucaklayabilecek kadar sarkık bir adamsa?

Siktir. Siktir. Siktir. Kafamı kontrol ettirmem lazım. Evet. Deliriyorum.

Neden biri sırf bunu yapmak için içeri girsin ki? İşime pis izlerini bırakmak için, başka bir şey için değil? Neden benim üzerimde değil? Bunu düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyorum. Aklımın oraya gitmesine izin verdiğim için. Ne tür bir sapıkla uğraşıyorum ben?

Kalbim düşüncelerimin önüne geçiyor. O kadar sert çarpıyor ki düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Kilitler. Pencereleler. Onları kontrol etmeliyim, bunun nasıl olabileceğine bakmalıyım.

Ön kapı sıkıca sürgülenmiş. Emin olmak için çekiyorum ama sağlam duruyor. Pencereleler de öyle, kurcalanma belirtisi olmadan sıkıca kilitlenmiş. Nefes alamıyorum. Birinin içeri nasıl girdiğini, nasıl çıktığını, geride o lekeden başka bir şey bırakmadığını anlayamıyorum.

Bu gerçek değil. Gerçek olamaz.

Hastalıklı, ısrarcı bir fısıltı zihnimin kenarlarında kıvrılıyor. Olman gerektiği kadar korkmuyorsun. Bunun karanlık heyecanı beni hasta ediyor. Bu şu anlama mı geliyor-? Bunu bile heyecan verici hissettirecek kadar berbat durumda mıyım? Sadece zihnimde değil, hayatımın sahnesinde oynanan farklı bir tür ön sevişme mi?

Hayır, hayır, hayır. Bunu düşünmek istemiyorum. Böyle düşünmeme izin veremem.

Panik beni yakıp geçiyor, geriye sadece çiğ sinirleler ve korkunç, boş bir yorgunluk kalıyor. Yere çöküyorum, kollarımı dizlerime sıkıca sarıyorum, gözlerim kapıdan pencereye gidip geliyor.

Ben yalnızım. Tamamen yalnızım.

Peki neden öyle hissettirmiyor?

Hareketsiz oturamam. Hiçbir şey yapmadan duramıyorum. Ayağa kalktım, telefon elimde, başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. Bu mu?

Polisi arayacağım bir şey mi? Deli olduğumu düşünürler. Sadece gölgelerin olduğu yerde takipçiler gören paranoyak bir yazar. Kahkahalarını hayal ediyorum, boş duvarlardan yansıyan yankılarını. Bana inanmazlar. Asla anlamazlar. Telefonu bırakıyorum, odada volta atıyorum, düşüncelerim çılgınca ve ateşli, tüm daire çok sessiz.

Konuşmayı hayal etmeye çalışıyorum. Her şeyi açıkladığımı hayal etmeye çalışıyorum. Ne derdim? Yardım edin memur bey, biri içeri girip el yazmamı mı çaldı? Aşağılanma duygusu boğazımı yakıyor, neredeyse panik kadar kötü.

Odanın içinde bir ileri bir geri. Hareketlerim çılgınca, nabzım düzensiz. Özür dilerim, saçmalıyorum, değil mi?

Belki de gerçekten deliriyorumdur.

Telefon suçlayıcı bir şekilde tezgahın üzerinde duruyor. Tekrar elime alıyorum, başparmağım arama simgesine değiyor. Geri koyuyorum. Bunu yapamam. Kendimi aramaya ve diğer uçtaki o şüpheli sessizliği duymaya ikna edemiyorum.

Kendi çarpık kurgumun içine hapsolmuş gibi hissediyorum. Karanlık romantizm gerçekliğe karışıyor ve onu tanıyamadığım bir şeye dönüştürüyor. Aklımı karıştırmasına izin mi veriyorum? Hepsi bu mu?

Dışarı çıkmak zorundayım. Etrafımı saran duvarlardan kaçmalıyım.

Anahtarlar. Kitap. Eller titriyor. Sabahımın enkazına son bir kez bakıyorum. El yazması iltihaplı bir yara gibi duruyor, lekesi beyaz sayfanın üzerinde capcanlı.

Kafamı boşaltmalıyım, biraz boşluk bulmalıyım. Nefes almaya ihtiyacım var.

Kapı keskin, son bir klik sesiyle kapanıyor ve içerideki kaosu kilitliyor.

Ben kafeye giderken Lila mesaj attı. **NEREDE SAKLANIYORDUN?**

Bunun aciliyeti zaten çiğ olan sinirlerimi geriyor. Açıklamaya nasıl başlayabilirim? Nasıl deneyebilirim ki? Başparmağım ekranın üzerinde geziniyor. **Üzgünüm, bazı şeylerle uğraşıyorum. Yakında görüşürüz. Seni özledim.**

Bekliyorum, Lila'nın cevabının küçük noktalarının titreşip kaybolmasını izliyorum. Her göz kırpmışında endişem artıyor. **Ne gibi şeyler?**

Mesajla açıklamak zor. Seni sonra ararım, tamam mı?

Daha hızlı yürüyorum, her adımda bir türlü kurtulamadığım düşüncelerden kaçıyorum. Lila bunun peşini bırakmıyor. Beni çok iyi tanıyor, ne zaman kaçtığımı, ne zaman yıkıldığımı ve bunu itiraf etmemeye çalıştığımı biliyor.

Sonra ne zaman? Seni arayacaktım, belki kaybolmuşsundur diye düşündüm!

Midemde suçlu bir düğüm sıkılaşıyor. Ben kendimi karanlık fantezilere ve el yazmamdaki lekelerle kaptırmışken Lila endişeli bir şekilde bekliyor. O bunu hak etmiyor. Daha iyisini hak ediyor.

Sen en iyisisin, bunu biliyor musun? Söz veriyorum, iyiyim. Sonra konuşuruz.

Çok kötü bir yalancıyım ve mesajlaşırken bile sesimden bunu anlayacağını biliyorum. Ama ne diyebilirim ki?

Tamam, madem öyle diyorsun. Sadece beni bir arama ekibi göndermeye zorlama!

Buna bayılırım! Belki balonlarla? İğneleme en iyi suçtur.

Sen bir aptalsın. SENİ SEVİYORUM.

En iyi arkadaşımın her zaman arkamı kolladığını bilmek midemdeki düğümleri biraz olsun gevşetiyor.

Şimdi okumaya ve kafamı boşaltmaya gidiyorum. Sonra ararım!

Telefonu çantama geri koyuyorum, aynı anda hem rahatlıyor hem de endişeleniyorum. Bu olmamış gibi davranmaya daha ne kadar devam edebilirim?

Kafe güneşli ve neşeli, içimde hissettiklerimin tam tersi. Her şeyin yolunda olması gereken bir normallik sığınağı. Köşedeki masaya kayıyorum, sırtımı duvara veriyorum, gözlerim kapıda. Kendimi güvende hissetmem gerekiyordu. Bunun yerine, ne kadar gergin olduğumun daha çok farkına varıyorum. Çözölmeye ne kadar yakın olduğumu. Beynimin onun sözlerini algılaması için baristanın bana iki kez sorması gerekiyor.

Diğer herkes için son derece sıradan bir sabah. Dizüstü bilgisayarlar açık, kafalar kitapların üzerine eğilmiş, taze hamur işlerinin kokusu. Hareketli bir kafenin rahatlatıcı kaosu.

Ama benim için? Her kaşık şakırtısı deprem gibi geliyor. Çantamdan romanı çıkarıyorum, ellerim hala titriyor, hikayenin beni eskiden olduğu gibi alıp götürmesini diliyorum.

Kapı çaldı ve irkildim. Bir çift içeri giriyor, el ele tutuşmuşlar ve paranoyamla alay edercesine gülümsüyorlar.

Kahvem geliyor, fincan yere değdiğinde ağzından taşıyor. Bu sıçrama bile bir hatırlatma, lekeye bir geri dönüş gibi görünüyor.

Okurken kendimi kaybetmeye çalışıyorum. Düşüncelerimin benim için kurduğu tuzaktan kaçmaya çalışıyorum. Belki de bana öyle geliyor ama kelimeler olması gerektiği gibi birbirine bağlanmıyor. Anlam kazanamadan kayıp gidiyorlar.

Telefonuma dokunuyorum, ekran Lila'nın son mesajıyla aydınlanıyor. *Sen bir aptalsın. SENİ SEVİYORUM.* Onu aramalı mıyım? Ona her şeyi anlatmalı mıyım? Yoksa arayıp her şey yolundaymış gibi mi davranmalıyım?

Kafenin sıcaklığı bana ulaşmıyor, normallik yapışmıyor. Bunun yerine, tüm bunlar beni daha yalnız hissettiriyor, dünyanın ne kadar farklı hale geldiğinin daha çok farkına varıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca aynı sayfaya bakıyorum, zihnim kaçamadığı tek şeye geri dönüyor.

O leke.

O korkunç, suçlayıcı leke.

Düşündüğüm kadar güvende değilim, değil mi?

*you are so beautiful
when you are scared*

Chapter Nine

K

BEŞ BİN DOLARLIK TAKIM ELBİSELİ BEŞ PİSLİK bana verilen işi bırakmaya zorlamak için bana bir hamle yaptı. Kolay, eski para girişimini yürütmeyi hak ediyorum. "Hiçbir koşul altında bu olmayacak." Masanın kenarındaki tutuşumu sıkılaştırırken koltuklarında kayıyorlar, beyaz eklemler ve zıplayan bir nabız ne hissettiğime dair tek ipuçları.

Vurulacaklar listesinde sırada Slade var. Kellesini istiyorlar ama ben onu burada istiyorum ve istediğimi alacağım. Sessizlik. Tedirgin bakışlar.

Hepsi benden korkuyor, bu yüzden ağızlarını kapalı tutuyorlar ve boncuk gibi küçük gözleriyle beni izliyorlar. Biri boğazını temizleyip tekrar deniyor. "Slade o CEO'yu hedef aldı, Kairo, temizlemek başımızı ağrıttı."

"Öyle mi? Kanıtınız nerede? Hiç kanıtınız olmadığını biliyorum, o yüzden sahte endişelerinizi bir kenara bırakıp enerjinizi bize daha ucuza daha fazla hammadde bulmaya harcasanız nasıl olur? Buna ne dersin, William, ha?"

Ağız ölmek üzere olan bir balık gibi açılıp kapanıyor, sonra tekrar boğazını temizleyip başka tarafa bakıyor.

"Dikkatinizin bölünmüş olduğunu hissediyoruz, Kairo. Bu durum şirketi olumsuz etkileme potansiyeline sahip." Bir deneme daha. Bu çok yorucuydu. Şirket umurumda değildi, sadece bana istediğim her şeyi yapmama yetecek kadar para kazandırmaya devam etmesi umurumdaydı. "Arkadaşlarınızı yönetim kurulundan çıkarmak için harekete geçiyoruz. Ya sen ya onlar."

Onları böcekler gibi izliyorum. Gözlerimi bir korkak surattan diğerine kaydırıyorum. Rol yaptığımı, umursadığımı, buradan çıkıp ait olduğum yere dönmekten başka bir şeyle ilgilendiğime inanıyorlar. Gülüyorum, alçak sesle, tehditkâr. "Benim ya da onların unvanına dokunursanız, o lanet kafataslarınızı onunla ezerim."

İpucunu aldılar. İki bir çocuğu yatıştırır gibi başını sallıyor. Bir diğeri pahalı not defterine saçma sapan şeyler karalıyor. Takım elbiseler erkekleri güçlü hissettirir ama zayıf ve kırılğandırılar. Bir gıcırtı duyana kadar masayı kavriyorum.

"Anlaşıldı." Bana en yakın olan yönetim kurulu üyesi tekrar konuşuyor, sesi elinden daha fazla titriyor, fark etmediğimi sandığı kalemi tıkırdatıyor. "Slade'in Afrika'da ne yaptığını tartışmamız gerekiyor, ancak bir haber bülteni yayınlamak için. Onun hakkındaki son raporlar..."

Sözünü kesip elimi gürültüyle masaya vuruyorum. İçlerinden biri oturduğu yerde sıçırıyor ve dudaklarımın ucunda vahşi bir hırıltı kıvrılıyor. "Onun hakkındaki son raporlar tahrif edilmiş." Benim tarafımdan. "Bunu daha fazla tartışmayacağım."

Lanet toplantı kara tahtaya çakılmış çiviler gibi sürükleniyor. Yavaşça kalkıyorum, hareketlerim onları şık deri koltuklarında donduruyor.

Sandalyeler. Takım elbisem kandan daha koyu ve net değerlerinden daha pahalı. Bilinçli bir özenle düzeltiyor ve yakamı ayarlıyorum, beni izlemelerini seyrediyorum.

Son dakika notlarını karalıyorlar ve ben masayı son bir kez gözden geçirirken belirsiz bakışlar atıyorlar. Kariyerlerini avucumun içinde tuttuğumu biliyorlar. Bundan daha fazlasını söndürebileceğimi bilmiyorlar. Ya da belki de biliyorlar ve bu yüzden sessiz kalıyorlar.

Kimse beni kovamadan dışarı çıkıyorum. Telefonum Knox'un adıyla vızıldıyor, cebimde durmak bilmeyen bir sinek gibi yanıyor. Bileğimin bir hareketiyle aramaları reddediyorum, yüzüm sakın, her adımım ölçülü. Sakinlik yerine kısıtlama. Aptal herifin bugün burada olması gerekiyordu. Sağ kolum olacaktı, ama topu elinden kaçırdı.

Elbette bugün işini kurtardım ama burada olmamasının iyi bir nedeni yoksa nefes borusunu ezecektim.

Koridora ulaşıyorum, kapı kaderlerine bir mühür gibi arkamdan kapanıyor. Adımlarım cilalı mermerde yankılanıyor, her biri içerideki korkakların bana karşı konuşmaya cüret ettiklerinden daha yüksek sesle.

Eve gidip kızımın ne yaptığına bakma zamanı.

Banyo buharla doluyor ama görüşümü bulandırmıyor. Su cildime çarpıyor, kurumsal çaresizliğin kirini temizliyor. Hepsi lanet bir şakaydı. En tepedeki %1'lik kesim, parası olmayan 99 kişi için karar veriyordu.

uzun masalarda oturup her gün aptalca şeyler konuşuyorlar. Ve bize tapıyorlar, gezegeni yok ettiğimiz için, dünyayı, aileleri, ahlakı yok ettiğimiz için bize *teşekkür ediyorlar*, hepsi hayatları bir santim daha kolay olsun diye.

Acması.

Dušta hızlıca işimi halledip daha önemli şeylere odaklanıyorum. Şehrin öbür ucunda bir daire. Elleri titreyen bir kız. Gördüğüm tek şey o. Monitörlere yerleştiğimde, yeniden temizlenmiş gibi oluyorum. Onun sesini duyuyorum. "Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Bir içki, hepsi bu." *Ve işte hamlemi yapmak için fırsatım.*

Liman.

Gardırobum takım elbise, gündelik ve resmi olmayan iş kıyafetlerinin karışımından oluşuyor. Bu gece her ne kadar şık giyinmek istesem de, içimden bir ses resmi olmayan bir iş kıyafeti seçmem gerektiğini söylüyor. Beni bu şekilde göreceği düşüncesiyle gülümsüyorum. Keskin. Zarif. Takım elbise değil ama koyu renk kot pantolon, yakalı gömlek, kolları bir kez kıvrılmış, rahat ve mükemmel. Tıpkı onun olacağı gibi.

Birden fazla ekran yanıp sönüyor, her biri bir öncekinden daha heyecan verici bir düzine parlak vaat. Onun apartmanı. Sokağı. Kapısı. Yatak odası.

Oturmaya zahmet etmiyorum, açgözlü gözlerle kontrollerin üzerine eğiliyorum, nefesim onun odadan odaya geçme temposuna uyuyor. Ondaki uzak durmanın gerginliği göğsümde birikiyor, sırtımda neden olan lezzetli bir baskı. Şimdiye kadar benim olacağını bilmeseydim, bunun bir kalp krizi olduğunu düşünürdüm.

Gözlerim onun her hareketini takip ediyor. Işıklar açık. Ceketini giyiyor. Ruj sürerken titreyen parmaklarına yakın çekim.

Renk kandır, sekstir, teslimiyettir.

Sesi açıyorum ve sesi içime akıyor. Beklediğimden daha iyiydi.

"Kahretsin, şu anda hayatımın bu kadar boktan olduğuna inanamıyorum. Bir molaya ihtiyacım var. Buradan siktir olup gitmem lazım."

Duraklıyor, ön kapıya yaslanıyor. Mükemmel bir tereddüt. Aynı anda hem kırılgan hem de vahşi, içgüdü ve korkunun sınırında bir yaratık, tam da olmasını istediğim gibi. Memnuniyetle bağırmamak için yumruğum ağzımda.

Beklediğim şey fırsattı. Zamanlama, hayatımı mükemmelleştirmek için harcadığım bir silah. Tam olarak ne kadar zamanım olduğunu biliyorum ve her saniyesini kullanmaya niyetliyim. Artık yerinin güvenli olmadığını anladığına göre, onu kendi dünyama davet etme vakti geldi. Daha doğrusu Noah'ın dünyasına, ama bu onu sonsuza kadar avlamak ve adımı inleyerek parçalanacakmış gibi sikmek anlamına gelse şehir hayatından vazgeçerdim.

Gerçek adm.

Aynada görünüşümü kontrol ediyor, ayrıntıları bir envanter listesi gibi katalogluyorum.

Gömlek: koyu renk, yakalı, randevu için uygun, 'casual-cool'.

Kot: rahat siyah, otantik görünmek için yeterince sıkıntılı.

Ayakkabı: botlar, çünkü onun neyi sevdiğini biliyorum.

Ceket: deri, yumuşak, yıpranmış ve baştan

çıkarıcı. Saat: Pahalı ama belli olmuyor.

Onunla.

Neyi sevdiğini biliyorum çünkü ona sevmeyi öğreten benim.

Kendimi bir kez daha gözden geçirirken gözlerimde saklamaya zahmet etmediğim bir açlık var. Kapıyı kilitleyip onu almak için dışarı çıkarken adımlarımda bir hafiflik var.

Bisikletimi alıyorum çünkü daha hızlı ve daha fazla beklemek istemiyorum.

Neon onu ona aitmiş gibi boyuyor. Kırmızı. Mavi. Kızıla çalan koyu renk saçlar, huzursuz gözler, ama hepsi benim. Köşedeki masaya tek başına oturana kadar bekliyorum, sonra dikkatli bir zamanlamayla kapıyı itiyorum. Bunu biraz daha mükemmel yapsaydım, evren patlardı.

Beni görüyor, sikime dolanmasını istediğim o hınzır dudaklarıyla gülümsüyor. Masasına yaklaşırken adımlarım yavaş. Onun şaşkınlığı da benimki gibi yapmacık. "Nerede olduğumu her zaman biliyor gibisin," diyor gülerek.

ve istemek. İki viski. Bir şans. Ben lanet olası bir dahiyim.

Parmakları masaya vuruyor, o kadar kırılgan ve ritmik bir ses ki göğsümü acıtıyor. Cesur olmaya çalışmasını seviyorum. Gözleri çıkışa doğru kayıyor ama gitmiyor. Belki de ne istediğinin sandığımdan daha fazla farkındadır.

"İhtimaller nedir?" Yanına yerleşerek söylüyorum.

Köşeye sıkışmış bir fare böyle görünürdü, eğer kemirgen aynı zamanda bir melek olsaydı. "Buraya sık sık geldiğini bilmiyordum," diyerek bardağını almama izin verdi.

Saçlarıyla oynuyor, parmağının etrafında döndürüyor, ben sessiz kalıp sadece gülümserken dudağını ağzına götürüyor. Onu izliyor, beni izliyor. Bu onu tedirgin ediyor ve ben buna bayılıyorum.

Viskiler gelir ve sonunda tekrar denemeye karar verir. "Yani... beni takip falan mı ediyorsun?"

İçkisine uzanıp avucuna bastırıyorum, parmaklarını bardağın etrafına bilinçli bir yavaşlıkla kapatıyor. "Fark eder mi?"

Oluyor ve olmuyor, ikimiz de nedenini biliyoruz. Hala ona ne kadar yakın olduğumun heyecanının omurgasında dans ettiğini hissediyor. Onu nasıl hissettirdiğimi.

Dudağını ısıyor. Tereddüt, gerçekten istediği şeyi yapmadan önce izlemesi gereken bir senaryodur. "Sanırım öyle değil," diyor.

Kadehimi onunkine tokuşturuyorum. "Tesadüflere."

Sessizlik geri dönüyor, şimdi daha ağır ve daha yakın ve neredeyse onun düşündüğünü duyabiliyorum. Garson kız yanımdan geçerken masaya vuruyorum ve o da başını sallıyor. Bütün gece içmeye devam edeceğim, onu planımın bir sonraki bölümünü kabul edecek kadar rahatlatacağım.

"Bitirmeye çok yaklaştım," diye ağzından kaçırıyor, boynunda kızarıklıklar beliriyor. "Yeni kitabı yani. Sana geçen sefer bahsettiğim kitap."

Eli ağzına doğru uçuyor ve ben onu tutma dürtüsüne karşı koyuyorum. Bu çok kolay amına koyayım. Bana her şeyi anlatmak istiyor, ama açılma dürtüsüyle savaşıyor, ama ben bunu kendi başına yapmasını istiyorum. Benim yardımım olmadan. Bunu istemesini, beni istemesini, bana *iḣtiyaç duymasın* istiyorum. Bekliyorum, şeytan kadar sabırlıyım.

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın." Kelimeler sanki kanıyormuş gibi dökölüyor. "Ama tanıştığımızdan beri... Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

Eğiliyorum, onu içime çekecek kadar yaklaşıyorum. "Belki de aşağılanmalıyım."

Başını sallıyor, aynı anda hem aceleci hem de utangaç. Onu sonsuza dek böyle tutmak için dünyayı parçalayabilirim. "Hayır, yani, bu iyi. Sanki gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Belki de sen sadece kitabımdaki adamsın ve ben tüm bu konuşmayı halüsinasyon olarak görüyorum." Bir hıçkırıkla birlikte bir kıkırdama duyuldu. Viski dağıtılırken onu almak için acele etmesi neredeyse onu deviriyordu, ama düzeltti.

Ona ulaşıyorum. Derisinin altında, damarlarındayım. Bu yavaş hareket, zihninin yavaşça çözülmesi, kızarıken ve dürtülerini dizginlemeye çalışırken çıkardığı sesler. Hepsi onun yüzünden. Buna benim sebep olduğumu sanıyor ama ben sadece onun içinde akıp giden derin arzuya tepki veriyorum. Muhtemelen biz konuşurken bacaklarının arasında birikiyordur.

İçiyor, viskiyi cankurtaran simidiymiş gibi yudumluyor. Kararsız, biraz vahşi ama mükemmel.

"Kafam seninle dolu. Ya da, belki, *sen* değil, ama... titreşim, sanırım? Bilmiyorum. Senin şu sessiz, seksi, kötü çocuk tipin gibi" diyor, göğsündeki kızarıklık yanaklarına yayılıyor. Bana bunu söylemek istemiyor ama içki dilini gevşetmiş. İtiraf fısıltıyla ve boğuk bir şekilde söyleniyor, tek yalan bunun içten gelen bir düşünce olması gerektiği.

Kendimi zor tutuyorum, ama bu bir başlangıç, hayatımızın geri kalanının başlangıcı ve o her adımı atıyor, benim yönlendirdiğim yeri takip ediyor. Onun istediği kadar şaşırmış gibi yapıyorum ve şaşkınlığının yüzüme yansımaya izin veriyorum.

Buna bayılıyor. Beni baştan çıkaranın kendisi olduğunu düşünmesini sağlıyor.

Konuşma şimdi daha hızlı geliyor. Serbest düşüşe geçiyor ve beni de kendisiyle birlikte çekiyor. "Bunu bir *yabancıya* anlatmamalıyım," diyor ama ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Harbor, içinde olanın ben olduğumu bilmiyormuş gibi kendini ikna etmeye çalışıyor. Bilinçsizce de olsa biliyor. Sen nasıl bilmezsin? Onu hala tenimde hissedebiliyorum. Elinin kolunda aşağı yukarı hareket edişini, göğüs uçlarının neredeyse tişörtünü delip geçişini...

O biliyor.

Duymak istediğim her şey var. Konuşmayı onun gitmek istediği yerlere doğru itiyorum. Hayal gücüm ve sabrıyla çoktan planladığım ve keşfettiğim yerlere.

"Mhmm." Mırıldanıyorum, "Kulağa yabancı biri gibi gelmiyor."

"Böyle... rüya gibi şeyler gördüm," diyor, elleri telaşlı kuşlar gibi hareket ediyor, yanakları alev alev yanıyor. "Bizimle ilgili. Sanırım. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Seni çok az tanıyorum ama tanıyormuşum gibi hissediyorum. Konuştuklarımız hakkında. Hakkında..."

"Avlanmak," diye bitiriyorum, ona beklediği değil, istediği cümleyi kuruyorum. "Yakalanmak."

Bu onu sersemletiyor ve o anı açgözlülükle avuçlarıma içine alıyorum. Bir sonraki içkileri ona doğru itiyorum ve kaçınılmaz olanı bekliyorum.

"Belki de bu kitabı yazmalısın," diye gülüyor titrek bir sesle. "Belki de zaten yazıyorsun."

Bu bir suçlama ve davet. O hazır. Olta atıldı ve ben de oltaya geldim.

"Kader olmalı o zaman." Sırıtiyorum. Dikkatli, mükemmel. Rüyalarında gördüğünü bildiğim gülümseme. "Bu tesadüfi karşılaşmayı başka nasıl açıklayabilirsin?"

Gözleri yanıyor. Elleri spastik küçük patlamalar halinde hareket ediyor. "Evet, evet, öyle olmalı..."

"Teknik olarak *tesadüf* olabilir," diyorum, kelimenin içini yüzlerce anlamla doldurarak. "Ama ya değilse?"

Yarattığım bulmacayı çözmeye çalıştığını biliyorum ama onu inşa edenin ben olduğumu bilmiyor. Bundan başka bir çözüm olmadığını.

"Belki de," diyorum, her kelime ağır ve yüklü, "yeni bir ortama ihtiyacın var. Düşünebileceğin bir yere. Benim bir kulübem var. Ormanda düşünebileceğin, kafanı boşaltabileceğin sessiz bir yer. Çiçekleri koklayabilir, kuşları izleyebilirsin. Yıldızlar için *ölünür*."

Teklifi kabul etmeli mi yoksa havada mı bırakmalı bilemiyor. Yine tereddüt oyunu oynamaya çalışır ama kararını çoktan vermiştir. Evet diyecek.

Davetiye aramızda asılı duruyor, bardan daha büyük, şehirden daha büyük. Dudakları sertleşmeden önce yüzünde milyonlarca düşünce yanıp sönerken ağzım zaferle seğiriyor.

"Siktir et," diyor, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar geniş. "Hayat daha kötüye gidemez. Bana daha önce yapılmamış ne yapacaksın? Öldürecek misin beni?" Şaka yapar gibi gülüyor ve ben de kıkırdıyorum.

Hayır, güzel kızım, seni öldürmeyeceğim.

Ama seni yok edeceğim.

Kadehimi dünyanın en zeki, en riskli, en güzel yaratığına kaldırıyorum.

"Cuma o zaman." Sanki zaten sadece ona ayrılmış koca bir odam yokmuş gibi, bana verdiği bilgileri not alıyorum.

She thrashes in his arms, fists pounding against his chest, legs kicking wildly, but it's useless. His grip is iron, unshakable. He walks through the trees like her struggles are weightless, like her fury only excites him.

"Put me down!" she screams, voice cracking. "You can't just take me!"

He doesn't answer.

The cabin looms ahead, larger than the last. Not a shack this time, but a house with real walls, real windows, and a door that looks built to keep things in.

The second he crosses the threshold, she claws at his shoulders. Nails rake through fabric, then skin. Blood blooms. He doesn't flinch.

"You're insane!" she spits.

He chuckles.

"Maybe," he says, voice like thunder, "but you still ran where I could find you."

She bucks in his arms. "Let me go!"

He kicks the door shut behind them and carries her down a narrow hallway. The walls are lined with books, weapons, candlelight. He doesn't slow.

"You had your chance to run, little one," he growls. "Now it's my turn."

He throws open a heavy wooden door, thick, reinforced. Inside: a fire, a bed, a chair. No windows. Just warmth and something darker.

"No," she breathes, twisting harder. "No, no, no—"

He tosses her gently, but firmly, onto the mattress. Before she can scramble up, the door slams. A lock clicks.

One. Then two. Silence.

On the other side, his voice: calm. Cold.

"You'll scream yourself empty, little rabbit. I'll come back when you're done."

And then he walks away.

Leaving her in the quiet, shaking, burning... with rage. And something far worse.

Want.

I want it, fuck, what's wrong with me

Chapter Ten

KAIRO. Beni eve bırakırken adının bu olduğunu söylemişti. Ne aptalım. Kulübesinde bir hafta sonu geçirmeyi kabul ettiğimde bile sormadım.

Bu dev soru işareti beni anlayamadığım ama yine de deneyimlemek istediğim şekillerde etkiliyor.

Bu benim ölümüm anlamına gelse bile.

Hiçbir zaman risk almayı seven biri olmadım ama bu rüyalar bana bir adım atmam gerektiğini gösteriyor. Belli ki hayatımda bir şeyler eksik ve bunun ne olduğunu bulmak benim görevim.

Telefon çalıyor ve titreşimleri kemiklerimde çınlıyor, Lila'nın adı ekranda yanıp sönerken kararlılığım parçalanmaya başlıyor. *Kahretsin. Onu hiç aramamıştım.* Yüzüstü kanepeye fırlatıyorum ve minderlere gömülüyorum. Durdu. Sessizlik mırıldanıyor, güvende olduğuma inanacak kadar uzun bir süre sonra tıkırtılar yeniden başlıyor. Beni çok iyi tanıyor. Hissetmiş olmalı

Korkunç bir karar vermek üzereyim. Karakterime aykırı bir karar ve beni vazgeçirmek istiyor.

Ama gerçekten... onun bir katil olma ihtimali nedir? Oldukça zayıf, değil mi? O yüzden... İçimdeki sesi dinleyip, bu ie atılmam gerektiğini söyleyebilirim. Pişmanlık yok. Muhtemelen. antam kapının yanında bekliyor. Eğer kolları olsaydı, çapraz bir şekilde sabırsızca vuruyor olurdu.

Alışveriş merkezlerinde vitrinlere bakıp asla bir şey satın almayan nevrotik müdavimler gibi koltukla kapı arasında gidip geliyorum. Kairo'nun Tehlikeli Kararlar ya da Sadece Aptalca etiketli parlak bir koridorda durduğunu ve kendimi anlamamı beklediğini hayal ediyorum. Ama yüzü zihnimde bulanık kalıyor ve şeklini tam olarak kavrayamıyorum. Kitabımdaki adamı görmeye devam ediyorum. Beni kovalayan meçhul adamı. Beni korkuyla, bilinmeyenle yzlemeye zorlayan. Artık bir adı var ve ben onu haykırmak istiyorum.

Telefonumun sesi beni korkutuyor. Korkutmamalı ama korkutuyor. Beni hayallerimden koparıyor ve bu beni rahatsız ediyor.

Bırak gitsin, diyorum kendime, bırak çalsın.

Telefon kazandı. Beynim parmaklarıma yetişmeden cevap düğmesine basıyorum.

"Merhaba, Li."

"Selam, Harbor. Demek oradasın." Bir

duraklama oldu. "Yapma bunu."

"Ne yapacağım?" Aptal rolü yapıyorum. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Ne zaman aptalca davrandığımı bilir.

"Kızım, içimde aptalca bir şey yapıyormuşsun gibi bir his var ve sana bunu yapmamanı söylemem gerekiyor. Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun, böylece pişman olacağın bir karar vermemene yardımcı olabilirim?"

İçimi çektim, ses hoparlörden geliyordu. "Barda tanıştığım bir adamla bir kulübeye gidiyorum."

"Onu çok az tanıyorsun," diyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Olabilir. Ama bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum."

"Harbor, kadınlar gerçekten böyle kayboluyor. Nasıl ölüyorlar! Lütfen, en azından konumunuzu benimle paylaşın."

Ben düşünürken sessizlik uzuyor. Telefonu kulağımdan çekip numarasına bakıyorum ve numara bana ters ters bakıyor.

"Tamam. Telefonumu Bul'u açacağım. Ama eve hiç gelmediğim sürece meraklı biri olup beni bulmaya gelme. Anladın mı?" Uygulamaya tıklıyorum. "Beni görüyor musun?"

"Evet. Ama bunun aptalca olduğunu düşündüğüm kayıtlara geçsin, Harbor. Yaralanacaksın."

"Her neyse," diye bir iç geçirme daha duyuyorum. "Sadece bir hafta sonu. Gitmem gerek. Yakında burada olacak."

Bitirme tuşuna basıyorum. Onu seviyorum, gerçekten seviyorum, ama bir kez olsun umursamaz olmak ve her şeyi oluruna bırakmak istiyorum. Gözlerim kapının yanındaki saldırgan çantaya takılıyor, çoktan paketlenmiş, bir sonraki adımın ne olacağına dair kendi kesinliği içinde çoktan mühürlenmiş. Neden gitmeyi düşünüyorum ki? Bir kulübe, sadece ikimiz, birbirimizle ve beni zaten çok iyi tanıyor gibi görüldüğü tüm yollarla yüzleşmek için zaman ve boş alandan başka bir şey yok.

Adımlarım çılgınca artıyor, endişemi döşeme tahtalarına yansıttıkça ilmekler daha da sıklaşıyor. Saçlarımı geriye itiyorum, çözüyorum, tekrar dağınık bir düğüm atıyorum. Bunu yapmamalıydım. Yapmak bile istememeliyim.

Telefon tekrar çalıyor ama cevap vermek için bir hamle yapmıyorum.

Ekranda Kairo'nun numarası beliriyor ve kusmaya hazırım. Lila haklı. Bu çok aptalca.

İki dakikaya oradayım. Bir mesaj geldi ve başımı salladım.

Evet. Bunu yapıyorum.

Telefonumu cebime koyup bir aşk romanını bavulumun kenarına iterek fermuarını kapatıyorum. Bu hareket yanlış geliyor. Sanki tam tersini yapmalıymışım gibi. Tüm bu dürtüleri paketinden çıkarıyor, fermuarını açıyor, çözüyor ve yerde düzgün yığınlar halinde bırakıyorum. Daha önce hiç sahip olmadığım tüm bu dürtüler, sedir ve karanlık ormanlar gibi kokan dürtüler ve bir adam-

Kararlılığımıyla birlikte düşüncemi de kaybediyorum ve kendime bunun sadece bir hafta sonu olduğunu tekrar söylüyorum. Buna ihtiyacım var.

Nereden geldiğini biliyorum. Bu yüzden babamın ve kardeşimin ellerinin fotoğrafını sakladım, bu yüzden bunu bildirme zahmetine girmedim. Uyandığımda üzerimin örtülü olmasının neden olması gerektiği kadar korkutucu olmadığını. Ya da el yazmamın lekeli mürekkep ve kurumuş bebek suyuyla lekelenmesi fikri beni neden dehşete düşürmedi. Bu dürtülerin, Kairo ile bir kulübeye gitme fikrinin akli başında olmadığını biliyorum, ama beni rahatsız eden şeyi susturmanın tek yolu bu olabilir.

Kabuslar durmayacak. Durmayacaklar, ve ben asla durmayacağım...

Bu sadece bir hafta sonu, diyorum kendime, Kairo'nun adı bir kez daha aklıma geliyor. Derin bir nefes alıyorum, midemdeki çırpınmayı görmezden geliyorum, çantamı alıyorum ve kapının önünde duruyorum, elim kapının tokmağında.

Son şans-

Kapı yüksek sesle çalınıyor ve sesin göğsümde nabız gibi attığını hissediyorum. Başka bir ısrar, başka bir kesinlik. Benekleri görene kadar nefesimi tutuyorum, patlamak üzereyken kapıyı açıyorum. Kairo orada duruyor, uzun boylu ve muhteşem. Tüm dünyam onun görüntüsüne daralıyor - güçlü çene, geniş omuzlar, çantama yerleşmeden önce koyu renk gözlerin parıltısı. Toparlandım, her şey oluyor. Beni sahip olmanın rahatlığıyla kucaklıyor. Sanki onun kıızıymışım gibi. "Hazır mısınız?" diye soruyor nefesimi kesen o derin, gürültülü sesiyle, sanki beni çoktan sahiplenmiş gibi.

Varlığı küçük dairemi, küçük dünyamı dolduruyor ve onun tarafından kalabalıklaştırılmış, boğulmuş, bunalmış ve aylardır hissetmediğim kadar canlı hissediyorum. Sanki bayılmak üzereyim ya da geri dönüşü olmayan bir noktadan geçmek üzereyim. Gülümsemesi tenimi çok gerginleştiriyor, altında yavaş bir gerilim oluşuyor ama ben de gülümsüyorum ve kendimi bunun delilik olmadığına ikna ediyorum. Eli benimkini buluyor ve temas içime yayılıyor, sıcaklık ya da panik ya da ikisi birden.

Başımı sallıyorum, titrek bir hareket ve bu yeterli oluyor.

"Bende," diyor, çantamı alıyor, irademi alıyor. Ben daha nelerden vazgeçtiğimi anlamadan kontrolü ele geçiriyor.

Dairemin güvenliğinden çıkıyoruz ve kapıyı titreyen ellerimle kilitliyorum, o göz kırparak deliğe sokmadan önce anahtarlarımı neredeyse iki kez düşürüyorum.

Beni arabasına götürüyor, eli hâlâ benim elimde. Bunun ne anlama geldiğini, tek bir sözle kalbimi yerinden oynatan ve kanımı hızlandıran bir adamla ormandaki bir kulübeye gitmenin ne anlama geldiğini düşünmeliydim. Çok az tanıdığım bir adamla. Benim hakkımda çok şey bilen bir adam. Ama Kairo kendisinden başka bir şey düşünmemi imkânsız kılıyor. Ondaki dalga dalga yayılan arzu beni içine çekiyor. Boğuluyorum ve onu istiyorum.

Yolcu kapısını açmadan önce dokunuşu sürüyor, başparmağı parmak eklemlerimde geziniyor. Eğilip nefesimi yakalamadan ve onu rehin almadan önce.

"Dışarı çok güzel," diyor. "Orayı seveceksiniz. Güven bana."

Kelimeler o kadar basit ki, onları bu kadar derinden hissetmemeliyim, altındaki keskin kenarı hissetmemeliyim. Niyetle hareket ediyor, ben cevap vermeye fırsat bulamadan kapıyı kapatıyor. İçgüdülerim dışında her şeye güvenme konusunda berbat olduğumu hatırlamadan önce. Özellikle de bana bu şekilde bağırıldıklarında, yüksek ve uyarıcı olduklarında ve tamamen göz ardı edildiklerinde.

Araba beni yutuyor, pahalı görünüyor, deri ve o kokuyor. O biniyor ve iç mekan daha da küçülüyor.

"Hazır mısın?" diye tekrar soruyor. Bu sefer soru değil. Gerçekten değil.

"Hazırım," diyorum, inanmaya çalışarak.

Şehir arkamızda açılıyor. Kilometreler ilerliyor. Ben de öyle.

Otoyola çıkıyoruz ve Kairo sanki bu büyük ve tehlikeli bir adım değilmiş, normal bir yolculuk yapan normal bir çiftmişiz gibi rahat bir sohbe dalıyor. "Bana kitabından biraz daha bahsetsene," diyor o gözlerle bakarak. "Hani şu seni avlayan maskeli adamla ilgili olan."

"Bu detayları nereden biliyorsunuz?"

Çenesi hafifçe geriliyor. "Bardaki ilk gece bana söylemiştin."

"Doğru." Ona söylediğimi hatırlamıyorum. Belki de ben söyledim. "Um... evet, neredeyse bitirdim. Belki bu hafta sonu sonunu getirmeme yardımcı olur. Belki de etmez."

Alay etmesini, zorlamasını bekliyorum. Ama yapmıyor.

"Belki de olmaz." O da kabul eder ve çenesi gevşer.

"Belki de beni evde bıraktığınıza pişman olacaksınız. Beni dinleyen herkese kitaplarım hakkında gevezelik etme eğilimindeyim. Bu onları çok rahatsız ediyor."

"Mümkün değil," diyor, küçük bir kahkaha öksürük gibi boğazına takılıyor, inançsızlık gibi.

Elime uzanıyor, hızlıca sıkıyor, sonra bırakıyor. Etkisi hiç de hızlı değil. Uzun sürüyor. Başka bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum. Sadece sessizliğin boşluğu doldurmasına ve dörtnala koşan kalbimi sakinleştirmesine izin veriyorum.

Yollar daralıyor, dolambaçlı, her dönüş nasıl cevaplayacağımı bilmediğim bir soru. Bu oluyor, bu gerçek ve ben her zamankinden daha endişeliyim.

Saatler akıp gidiyor. Bahanelerim de öyle. Korkularım da. Hislerim. Geriye kalan tek şey onun kokusu ve pazarlık ettiğimden çok daha fazlasına imza attığım hissi.

Beni kendine yaklaştırıyor ve otoyoldan çıkıp, üzerinde *Pine Ridge Retreat* yazan kirli bir tabelanın bulunduğu toprak bir yola giriyor. Başka kimseden iz yok. Orman ve bizden başka hiçbir şeyden iz yok.

"Artık çok uzak değil," diyor, yoldan çok beni izliyor, sanki ikinci düşüncelerimi izliyor, sanki onlara sahip olmadığımı biliyor. Arabayı engebeli arazide zorlarken araba yavaşlıyor.

"Güzel," diye fısıldadım. "Yani, sabırsızlanıyorum."

Eğiliyor, nefesi yanağıma fısıldıyor ve ben bu kadar yalnız kaldığım için garip bir heyecan duyuyorum. Umursamamaktan. Bu şekilde olmasını istediğim için.

Toprak yol ağaçların arasında kayboluyor ve araba mesafeyi yutuyor, Kairo'nun beni tükettiği kadar yavaş tüketiyor.

"Orada. Hemen ileride." Karanlık bakışlarını bir anlığına üzerimden çekerek ciğerlerime hava çekmemi sağlayacak şekilde işaret ediyor.

Kötü fikirler için bir anıt. Yolun son virajından görüyorum, kaçırmak imkansız. Beklediğimden daha büyük. Umudum ve korkum gibi. Kulübe mantığın sınırında duruyor ve geri dönüş yok. Ağaçlar ve bizden başka bir şey yok, sessizlik dayanamayacağım kadar sağır edici. Nefesimi tutuyorum. Nefesim beni tutuyor. Duruyoruz. Servis yok. Komşular yok. Çıkış yok. Sadece biz varız.

Kairo bana kazanmış gibi bakıyor, sanki ödül benmişim gibi. "Eee?" diye soruyor.

Kulağa basit gelmeli, cevaplaması kolay olmalı ama zihnim olasılıklar, uyarılar ve söyleyeceğimi hiç düşünmediğim kelimelerle dolup taşıyor. Uzak olacağını biliyordum. Riskli olacağını biliyordum. Bu şekilde olmasını ne kadar isteyeceğimi, tüm kötü kararları bir anda vermeyi ne kadar isteyeceğimi bilmiyordum.

"Ee?" diye tekrar soruyor, sorunun kenarı daha sert bir şeye kayıyor.

"Çok güzel," diyorum. "İssız. Çok..."

"İssız," diyor sırtarak.

Eve en büyük avı getiren avcı gibi memnun görünüyor. Arabadan inip yolcu tarafına yöneliyor ve kapımı açıyor. Elimi tuttu ve çekti.

Beni kendi yörüngesine çekip kulübeye doğru götürüyor. "Hadi, eşyalarımızı sonra alırım," diyor. Geliyorum. Takip ediyorum. Ne kadar istekli olduğunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

İçerisi süslü püslü bir yer değil, ama hayal ettiğimden daha büyük, her halükarda bırakmış olabileceğim algıdan daha büyük.

"Mükemmel," diyorum, inanarak, inanmayarak, hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin olmayarak.

"Yazmak için mükemmel. Fazla değil ama iş görür," diyor ve kelimeler etrafımda dolanıyor, beni yerimde tutuyor. "Bizim için mükemmel. En azından şu anda."

Kabin beni sarıyor. Kairo beni sarıyor. Hangisinin daha sıcak olduğunu söyleyemiyorum. Hangisi daha tehlikeli.

Ağaçların gölgeleri pencerelere yaklaşıyor, cama karşı karanlık şekiller. Kairo'nun ormanın kenarında durduğunu, saldırmak için mükemmel anı beklediğini hayal ediyorum. Beni izliyor. Beni takip ediyor. Nefesim kesiliyor ama o fark etmiyor. Ya da fark etmemiş gibi yapıyor.

Beni odalara götürüyor. Mutfak. Oturma odası. Isı vaat eden bir şömine, ama zaten beni yakan türden değil.

Komşu yok.

Telefon
çekmiyor.

Kaçış yok.

Düşündüğüm gibi değil, hiç değil.

Turu büyük bir yatakta bitiriyoruz. Sadece bir tane.

"Senindir," diyor, sözleri bir tekliften çok bir emir. "Ben kanepeyi alacağım."

Tereddütlerimi benden önce biliyor.

Çok şey biliyor.

"Tamam," diyorum, zemin altımdan kayıp gidiyor. Beni istemesini istiyorum. Beni almasını istiyorum, hemen şimdi, tam burada, aynen böyle. Seçimimi benden almasına ihtiyacım var çünkü buraya gelirken verdiğim aptalca, aptalca karar yüzünden kendimi koştuktan, çılgılık atarak arabaya geri dönmekten alıkoymak için tek yapabildiğim bu.

Ve yine de...

Arzularım durmayacak.

En çok istediğim şeyle yüzleşene kadar durmayacağım.

Sadece bir hafta sonu. Artık

buradayım. Kalacağım.

*I would do
anything
for you*

Chapter Eleven

K

KAFASI KARIŞIK. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Benden korkuyor mu yoksa tahrik mi oluyor bilemiyor. Ama önemli değil. Ona hayır deme 'seçeneğini' verdim. Kendini bana teslim etti. İsteyerek. Ve şimdi... buradayız. Gidecek başka bir yeri yok, o güzel çığlıklarını duyacak başka kimse yok.

Odanın kendisine ait olduğunu söylediğimde Harbor başını sallıyor ama dudağındaki hafif titremeyi, yarı saydam derisinin hemen altındaki nabzının hızlı atışını görüyorum. Elleri çantasının askısını kavırıyor, parmak eklemleri söylenmemiş şeylerle bembeyaz. Onu şimdi alıp kaba kamara duvarlarına yaslamak ve benim yapmak için çok geç değil. Onun yerine beklerim. Ona yatağın ne kadar rahat olduğunu, dışarıda oturduğumuzda yıldızları nasıl görebileceğimizi anlatıyorum. Dudağını kemirmeye devam ederken kelimelerim üzerinde kayıyor.

Tekrar nefes aldığını duyuyorum. Küçük bir iç çekiş, bir tavşan iniltisi. Çok lezzetli. Paniği ve heyecanı aynı ve ikisinin de tadını alabiliyorum. Açıklamalarımı dikkatle başını sallayarak dinliyor. Rahatladığı, biraz daha az gergin olduğu anlar oluyor, ama korku tekrar içeri giriyor. Onun her

hareketleri ona ihanet ediyor. Yakındaki şelaleden bahsederken gülümsüyorum. Kendini güvende ve yalnız hayal ettiği anı görebiliyorum. Yüzü eğiliyor ve gözleri şüpheyile açılıyor, hiçbir şeyin hayal ettiği gibi olmayacağını biliyor.

Ona kulübenin tamamen ıssız olduğunu söyledim. Tam da istediği gibi bir yalnızlık. O tuzağa koşan fare, onu bir ev sanıyor. Bana göz kırpmıyor ve neredeyse bir kahkaha atmama izin veriyorum, gidecek bir yer olsaydı onu koşturacak türden bir kahkaha. Sorun değil. Eğlence için daha sonra zamanımız olacak. Bir adım geri çekiliyorum ve erzak almak için ana kulübeyi ziyaret etmem gerektiğinden bahsediyorum. Yalnız bırakılma fikriyle biraz sakinleşiyor, çantayı tutuşu güvende olduğuna inandığını bilmeme yetecek kadar gevşiyor.

Sonunda konuştuğunda Harbor'ın sesi çok yumuşak. Tereddütlü bir fısıltı gibi çıkıyor, sanki havalandığı anda pişman olacaktı gibi. "Teşekkür ederim, Kairo." Adımı söyleme şekli, tek bir hecede toplanmış bir yalvarış ve suçlama gibi, çığlık atmasını duymak istememe neden oluyor. Sikimi boğazına sokarken boğulmasını. Bu bitmek bilmeyen kenar beni delirtmeye yetiyor ama yine de oyunu oynuyorum. Liman güzel bir şarap gibidir. Aceleyle getirilmemeli ya da geçirtilmemeli.

Hayır, onun sağlam bir ele, kendine güvenen bir adama, elinde ve kurgusunun içinde kilitli tuttuğu o hastalıklı fantezilerde ona rehberlik edecek birine ihtiyacı var. Benim onun sonunun cevabı, garip ve geçici bir kurtarıcı olduğumu düşünüyor. Beni kullanıp atabileceğini sanıyor ama bunun bir sonu yok. Bunun değil. Bizim için yok.

"Benim için bir zevk," diyorum, gözlerinin uzaklaşmasını izliyorum, kulübenin duvarlarında benim varlığımdan daha fazla teselli buluyor. Ürkek ve bu beni heyecanlandırıyor. Uzun sürmeyecek

köşeye sıkışmadan önce, aramızda onun çaresiz sözlerinden başka bir şey olmadan.

"Bundan emin misin?" diye soruyor, neredeyse çekingen bir tavırla, yanaklarına bir renk geliyor. "Ben... Ben kanepede uyuyabilirim."

"Saçmalık. Eğer sana bunu yaptırırsam annem beni öldürür." Bakışlarımın gereğinden bir saniye daha uzun süre kalmasına izin verdim ve kızarıklığının bir enfeksiyon gibi yayılmasını izledim. Bu bir yalan. Annem zehirli bir yılandır. Benim onu umursamadığım gibi o da beni umursamıyor. "Ne kadar rahat olursan, o kadar çok yazarsın."

Gözlerimin içine bakıyor ve bir an için donup kalıyorum. Onun zümrüt derinliklerinde yüzmek, altının tenime çarpma şeklini, içimdeki sıcaklığın soğuk kenarını hissetmek istiyorum.

Gülümsüyorum ve yüzümde kurt gibi bir ifade belirliyor. "Sadece yerleş. Kendini toparlayacaksın."

Küçük kalbini klavyeye dökecek, bunun onun kurtuluşu olduğuna ikna olacak. İzolasyonun kelimeleri getireceğine, o kadar hızlı geleceklerine inanıyor ki benim geldiğimi bile görmeyecek.

En kısa zamanda yazmaya başlamasını öneririm. Kafatasının içinde pençeleşen düşüncelerden uzaklaşmaya ihtiyacı olan bir kadın görüntüsü var. Yazmanın korkuyla yüzleşmek olduğunu söyledim. Tedirginliği onu besleyecek. Bu onun ilham perisi olacak. "Ayrıca, daha karanlık şeylere ilgi duyduğuna dair bir his var içimde."

Hiçbir şey söylemiyor ama yanaklarındaki kızarıklık onu ele veriyor. Aşağı bakıyor, bakışlarımla buluşamıyor. Kendinden emin değil, kırılgan. Çatlak bir porselen bebek ve onu bir arada tutan benim.

"Kendini şaşırtacaksın," diyorum ona, gitmek için döndüğümde ona sürtünerek. Ona dokunduğumda neredeyse titrediğini hissedebiliyorum, sadece bunu istediğini, beni istediğini bilecek kadar.

"Umarım öyledir," diyor, benden çok kendi kendine.

Kulübenin dışında, keskin ve soğuk havayı içime çekiyorum. Sabırlı bir adamımdır, ama onun titreyiş şekli bende onu alma isteği uyandırıyor, kilometrelerce ötede başka kimsenin, başka bir kulübenin, başka bir ruhun olmadığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Bunu istemiyormuş gibi davranmayı bıraktığı, elinde kalan tek gerçekliğe, yani bana teslim olduğu anı hayal ediyorum.

Buradan asla ayrılmayacak. Kolunda, derisinin altında ben olmadan, etrafta sürünmeden, arzularının sadece benim tarafımdan doyurulabileceğini ona fısıldamadan olmaz. Bir canavarın şehvetiyle yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek tek kişinin ben olduğumu.

Harbor'ı o kulübede tek başına düşünerek ana kulübeye doğru ilerliyorum, klavyesinin başında otururken nasıl görüldüğünü, sonunun ilk kelimelerinin onun olacağını düşünüyorum.

Noah oradaydı. Elbette Harbor'la olan çabam hakkında söyleyecek bir sürü şeyi vardı ama tek yapmam gereken

Cassidy ve gülümseme ve o lanet çenesini kapattı. Elbette onun kızına asla bir şey yapmam ama bunu bilmesine gerek yok. Ben kadınları öldürmem. Hatunlarının kendilerinininki yerine benimkine zıplamasına sinirlenen birkaç meraklı erkek arkadaşı öldürmüş olabilirim ya da olmayabilirim.

Ama hepsi geçmişte kaldı.

Eve yürüyüş uzun ve sıkıcıydı ama ihtiyacımız olanı aldım ve şimdi... Bir ağacın arkasında durmuş onu izliyorum.

Çoktan dizüstü bilgisayarını çıkardı, parmakları çılgınca yazıyor, şeytanlarını ele geçirmeden önce kovuyor. Harbor kendi zihninden korkuyor. Bu onu kolay bir av yapıyor. Kulübemizi inşa etmek için buraya yaptığı gezilerden birinde Knox'a Wi-Fi engelleyicisini kurdurmuştum bile. Yakında hiçbir şey hissetmeyecek, hiçbir şey koklamayacak, benden başka hiçbir şey istemeyecek. Arabama doğru ilerlerken kıkırdıyorum, metodik bir şekilde aküyü çıkarıyorum ve çocuklarla bodruma inmek için kullandığımız küçük kulübeye koyuyorum. Bu kısa yol boyunca ve evin altından geçiyor. Yakında kaçmaya çalışacaktır. Buna güveniyorum.

Derimin altında sürünen bir beklenti var. Maskem parmak uçlarımdan sadece birkaç santim uzakta ve onu takip partiyi başlatmak için can atıyorum. Gözlerinin açıldığını, her kapıyı kilitli bulduğunda ayaklarının çılgınca sürçtüğünü hayal ediyorum. Teslim olduğu anı hayal ediyorum ve bunun düşüncesi bile dayanabileceğimden daha iyi. Aşk hikayesini yazacak ve bunu yaşadığının farkında bile değil.

Pili depolarken sabrımın tükendiğini hissediyorum. Kendime acele etmememi söylüyorum. Onu izlemem, korkusunun demlenmesine izin vermem, yüz hatlarına yerleşen şaşkınlık ve umutsuzluğu görmem gerekiyor. Ben

Seyirci ve oyuncu, ve bu güzel bir sonu olan bir oyun.

Bir psikiyatrist buna psikotik diyebilir. Ya da narsisistik. Zoraki aşk, kafa karışıklığı ve bir tutam TSSB üzerine bir oyun.

Ben buna sadece *ihtiyaç* diyorum. Benim ona, onun da bana ihtiyacı var. Aramızda aklı başında bir insana delice gelen bir çekim var, ama yine de var. Kulübeden çıkarken anlık bir karar veriyorum ve maskemi alıyorum. Maskemi takıp açıklıkta duruyorum ve onun dizüstü bilgisayarının başında kambur durduğu büyük pencereye bakıyorum.

Harbor gergin, şimdiden paranoyaklaştı. Rüzgar kulübeye vuruyor ve her gıcırtının onu harekete geçirdiğini tahmin edebiliyorum. Özellikle de evinde zaten hafif bir takip yaşadığından beri. Her gergin göz kırpmasında, her titreşim nefes alışında. Kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor ama bu his geldiği gibi yok olacak. Çabucak. Onu altımda tutmanın nasıl bir his olacağını hayal ediyorum, her ağlayışını ve sızlanışını ben yapıyorum.

Kendimi kapana kısıldığını bilmenin hissine, gerçekliğine bırakıyorum. Kontrolün bende olduğunu ve her şeyin yerli yerine oturduğunu bilmek.

Sonunda transtan çıktı. Telefonunu kontrol eder, hiçbir şey bulamayacağını bilmektedir. Kilitli ön kapıyı tıkırdatır. Korkusu kulübenin kaba duvarlarından sızıyor, havaya sızıyor, ahşabı lekeliyor. Şu anda yazmıyor; beni bekliyor, benim küçük avımı. Döndüğümde panikten aklını kaçırmış olacak ve bu düşünce içime adrenalin salgılayacak.

Benden kaçamaz. Kendinden de kaçamaz. Kulübe mükemmel bir tuzak, enfes bir hapisane. Saklanacak hiçbir yeri olmayan küçük bir fare gibi odadan odaya koşturuyor. Etrafındaki ışık azalıyor ve büyüyen karanlıkta kırılğan görünüyor. Savunmasız. Yalnız. Paniklemesinin tadını çıkarıyorum, nefesleri hızlı ve sığ geliyor, gözleri tekrar tekrar kapıya kayıyor, beni bekliyor.

Ama ben burada, açıklıkta durup bakıyorum. Birkaç dakika sürüyor ama sonunda gelip pencerenin önünde duruyor ve aşağıya bakıyor. Beni gördüğünde göğsü kabarıyor. Ayakta duruyorum. Sessiz. Siyah ve altın rengi iblis maskem hızla kararan gökyüzünde zar zor görünüyor. En sevdiğim maske. Dördümüz için özel olarak yaptırmıştım, hepsi farklı renklerdeydi. Yarım maskelerdi, üst kısımları kapalı, alt kısımları açıktı. Güzel kızımı yutmak için kullanmayı planladığımdan çıkarmak zorunda kalmamak daha mantıklı.

Yine de, korkusunun içinde, o dehşet soluklarının içinde, kalçaları sıkışıyor. Onu aylardır takip ettiğim gerçeğini saymazsak, neredeyse fark edilmiyor.

Onun hakkında her şeyi

biliyorum. Bu onu tahrik ediyor.

Bu da ona karşı koymayı daha da zorlaştırıyor.

Karanlığa adım atarken sırtışıım maskemin altından uzanıyor. Gece çökerken izimi kaybediyor ve sonunda aklını kaybetmemeye çalışarak kanepeye oturmaya gidiyor.

Sonunda kapıyı itip açtığımda, sanki sokulmuş gibi sıçırıyor, gözleri irileşiyor, dudakları saklamaya çalıştığı bir solukla ayrılıyor.

"Dönmüşsün." Sesi ince, gergin ve kopmaya hazır bir iplik gibi.

"Ben geldim." Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, kollarım dolu, niyetim açıktı.

Harbor dudağını ısıyor ve bu küçük, gergin hareket vücuduma bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Gözlerime bakamıyor. "Sinyal alamadım."

"Kulübe uzakta." Çantaları tezgâhın üzerine bırakıyorum, hareketlerim yavaş, kasıtlı, her saniyeyi özümsemesine izin veriyorum. "Yalnızlık istediğini söylemiştin."

"Evet, yaptım." Zorla bir kahkaha attı, kırık cam gibi kırılgan ve keskin. "Sanırım bu kadar... eksiksiz olmasını beklemiyordum."

Maskeden bahsetmiyor. Ben de. Nasıl yaklaşacağından emin değil. Ben olduğumu inkar edersem, başka bir iblisin onu izlediği anlamına gelir diye endişeleniyor.

Ve bu onun ruhunu milyonlarca parçaya ayırabilir.

Ona bakıyorum, kesinliğimi ve sözümü gördüğünden emin oluyorum. "Burada güvendesin, Harbor. Söz veriyorum."

Başını sallıyor ama bana inanmıyor.

"Üşümüş görünüyorsun." Şömineyi işaret ediyorum. "Ateşi yakayım."

Harbor titriyor. "Teşekkürler." Sesten çok nefes, iradeden çok içgüdü. Gülümsemeye zorluyor ama gülümsemesi yüzünde çarpık bir şekilde asılı kalıyor. "Sadece sessizliğe alışmam gerekiyor."

Sessizlik onu canlı canlı yiyecektir.

Şöminenin yanında çömelmiş odun istifliyorum, sırtım ona dönük. Üzerindeki gerginliğin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum ve bu sarhoş edici. Çakmak parlıyor, küçük bir ışık patlaması oluyor ve ben döndüğümde yüzünde gölgeler titreşiyor. Beni izliyor, avlanmış bir hayvan gibi, kaçmaya hazır.

Ateş çıtırdıyor, kulübeyi sıcak bir ısıltıyla dolduruyor. Yumuşak ışık yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor ve gözlerimi ayıramıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel şey o.

"İyi olacaksın," diyorum, alçak sesle ve yatıştırıcı bir şekilde, neye ihtiyacı varsa onu duymasına izin vererek.

Geri çekiliyor, dikkatli, hareketleri yavaş, temkinliliği bir tür müzik gibi.

Reddetmeyeceğini bildiğim için ona bir içki dolduruyorum. Niyetimi bardağa döküyorum, tereddütlü parmaklarıyla dudaklarına götürmesini izliyorum. O yutkunurken nabzım hızlanıyor. Daha fazlasını aldığını, vermem gereken her şeyi aldığını hayal ediyorum. Bu düşünce içimi parçalıyor, kanımı tutuşturuyor. Kulübe etrafımızda karanlık, bir rahim, bir mezar. Ait olduğu yerde ve onu parçalamanın, kanamasını izlemenin zamanı geldi.

çaresizlik. Kendi içkimi yudumluyorum ve kıkırdıyorum. Bekleyiş sona erdi.

İçkiyi iki elinin arasına almış oturuyor, bırakırsa elinden kayıp gidecekmiş gibi, bildiğini sandığı diğer her şey gibi. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor, gözleri kehribar rengi sıvıya yapışmış, başını kaldırmayı reddediyor. Onu ellerinden çekip almak, yerine kendimi koymak, beni aynı sıklıkla kavramasını sağlamak istiyorum. Bekliyorum, izliyorum, sessizliğimin altında kıvrınmasına izin veriyorum.

"İhtiyacın var," diyorum, her kelimesi yumuşak ama emin. "Sadece iç, Harbor. Rahatla."

Yukarı bakıyor, likör yanaklarını ısıtıyor. Ona ihtiyacı var, bana da ihtiyacı var ve bu gece bitmeden ikisine de sahip olacak.

"Deniyorum," diyor, benden çok kendine, ama sesindeki hafif dalgalanma ihtiyacım olan tek şey. Bana yeni bir tür mutluluk veriyor.

İçiyorum, sıcaklığın içimde yuvarlanmasına, birikmesine, tüketmesine izin veriyorum. "Bırak yaratıcı sular aksın. Sadece teslim ol." Ama artık ondan neye teslim olmasını istediğimi bilmiyorum.

Ben mi?

Romanındaki adam mı?

Kafasının içinde dans eden düşünceler mi? Şu anda bana bakarken, bakışları vücudumun sert düzlemlerinde dolaşırken savaştığını görebildiğim düşüncelerin aynısı.

Yudumluyor, tereddütlü ve yavaş ama ilacın vücudunda çoktan etkisini göstermeye başladığını, sıkı savunmasını gevşettiğini söyleyebilirim.

"Hissediyorsun, değil mi?"

Bana bakıyor, gözleri kocaman, savunmasız. Sanki ne demek istediğimi ve ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi. "Ben... Neden bahsettiğini bildiğimden emin değilim."

Ayağa kalkıyorum, beklentinin içimi tırmaladığını hissediyorum, serbest bırakılmayı talep ediyorum. O çok kırılgan ve ben çok hazırım.

"Evet. Öyle."

Eli titriyor ve içki bardağın kenarından taşıyor. Aşağı bakıyor ve içimde ilkel ve karanlık bir şeyin değiştiğini hissediyorum. İşte bu.

Yeterince bekledim.

Hours pass. Or minutes. Time bends in the room with no windows.
She paces. Sits. Paces again. Her throat is raw from screaming, her
fists aching from pounding the door. And still, he hasn't returned.

Until he does.

The door unlocks with a slow, deliberate click.

He steps inside, mask still on. But something's different.

He doesn't move like a hunter now.

He moves like a man baring something he shouldn't.

"I've always wanted you," he says, voice low. "Before you even knew I
existed. Before you ever dreamed of being chased."

She backs up. Just a step.

"That's not possible."

"It is," he says. "I've needed you for so long, I started to wonder if
I'd imagined you. But then you wrote me into being."

Her heart stutters.

"What are you talking about?"

He moves closer. Slow. Careful.

"You made me in your mind, but I've lived in the dark corners of it
for years. You thought you were writing a fantasy." He pauses. "You
were writing us."

She's shaking. Not from fear.
From recognition.

"I don't understand," she whispers.

"You don't have to," he says. "You just have to stop pretending you
don't want this."

He reaches for her—touches her face, gentle now, reverent. She
doesn't pull away. Can't.

"I'm the only thing that's ever made you feel alive," he says. "And you
—you're the only thing that's ever made me real."

She breathes in, trembling. Torn.

She's scared. Still caged. Still unsure.

But the fire in his words... the way her body answers him before her
mind can catch up...

She is powerless.
But she's never felt more powerful.

So when he leans in close and whispers, "Say it."

She does. "I want you."

And just like that...she stops running.

Chapter Twelve

Odanın karşısında oturuyor, gözleri bir lanet gibi beni takip ediyor. İçime dolan korku boğazımdan aşağı akıyor, sıcak ve uyuşturucu, onun buz gibi bakışlarına hiç benzemiyor. Nefesimi tutuyorum ve onu izliyorum, yoğunluğundan korkuyorum, başka tarafa bakmaktan korkuyorum. Taktığı maske zihnimde titreşiyor, av olduğumu fısıldayan korkunç ve güzel bir şey. Bu sessizlikte sabrını duyabiliyorum, ama yavaş yavaş tükeniyor. Bir yanım, acaba beni kıracak mı diye merak ediyor. Beni istediği gibi sahiplenmesini. Benim istediğim gibi. Çatlamamı istiyor. Çatlayacağımı biliyor.

İçkim boğazımdan aşağı kayarken yanıyor, bir şey olmasını bekliyorum. Hareketsizliği dehşet verici, bu hesaplanmış sessizlik tüm zincirlerden daha baskıcı. Her saniye soğuk bir el içimi sıkıyor, onun varlığından başka her şeyi dışarı atıyor gibi geliyor. Viski işe yaramıyor; göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor. Karanlıkta onu izliyorum. Saldırmaya hazır bir kaplan. Kopmaya hazır bir tuzak. Onunla ilgili hiçbir şey bir şey ele vermiyor, nabzımın gümbürtüsü, bedenimin yer değiştirmesi gibi.

Oynadığı oyunun bu olup olmadığını merak ediyorum - sessizliğin kırılana kadar uzamasına izin vermek. Korkunun kendini çirkin ve davetkâr bir şeye dönüştürmesine izin vermek. Tanrım, doğru düzgün düşünemiyorum bile, neden burada olduğumu ya da neden beni gelmeye ikna etmesine izin verdiğimi hatırlayamıyorum. *Ama seni ikna etmedi, değil mi? Kapıyı açtı ve sen de içeri girdin.* Parmaklarım bardağın etrafında uyuşuyor ve sanki yardımı olacakmış gibi içiyorum. Sanki o maskenin ve bir vaat gibi parlayan gözlerinin hatırasını silecekmiş gibi.

Ateş alçaktan çıtırdıyor, ışığı yüzünde titriyor. Orada bir meydan okuma var. "Teslim ol" diyen bir şey. Ne kadar oturursam, o kadar çözülüyorum. Onun tehlikesine çekiliyorum, bu uğursuz cazibeye sarılıyorum. Onu istiyorum. Ama istemiyorum. Ama istiyorum.

Kımıldamadı ve bunun korkunç bir şey olduğunu fark ettim. Önce benim çatlayacağımdan o kadar emin ki.

Kulübe bizim dışımızda boş. Her yerden kilometrelerce uzakta olabilir. Ateşten ve kulaklarıma çarpan kandan başka ses yok. Burada zamanın şekli yok, her şey uzuyor ve ağrıyor.

Dakikalar, saatler ya da ömürler sonra, güvenli olmayan bir yere çekilmeden önce yatağa gideceğimi fısıldayarak çöküyorum.

Yüksek sesle mi söylüyorum yoksa binlerce kez mi düşünüyorum bilmiyorum bile - yatağa, yatağa, yatağa gidiyorum. Sesim ya da nefesim ya da sadece kendi korkumun sesi bu boş alanı dolduruyor. Ayağa kalkıp yatak odasına doğru ilerliyorum, beni durdurup durdurmayacağını, durdurmasını isteyip istemediğimi merak ediyorum. Zemin ayaklarımın altında düzensiz, ya da belki de sadece ben böyleyim. Kapıyı kilitliyorum, parmaklarım mandalın üzerinde beceriksizce dolaşiyor.

Soğuk kapının altından süzülüyor, buranın geri kalanı gibi sürünüyor. Ateşe rağmen, duvarlar sanki don soluyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. Başka bir şeyle karışıyor, midemin derinliklerinde yanan ve için için yanan bir şeyle.

Onun varlığı çok yakın, çok fazla. Sessizliği beni takip ediyor, her düşüncemi işgal ediyor. Gölgeler gibi etrafımı sarıyor, eğer izin veririm bana yapabileceği şeyleri fısıldıyor.

Yatağa oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Belki ağlamak için. Belki de tüm bunların imkânsızlığına gülmek için. Herhangi bir hareket belirtisini, benim için gelmesini dinliyorum ve gelmediğinde hayal kırıklığının acısını hissediyorum. Onu istiyorum. Onu istiyorum. Kaçmak istiyorum. Aradaki farkı anlamak zorlaşıyor.

Dakikalar saatlere, belki de saniyelere dönüşüyor, belki de aklımı kaçıyorum. Sonra bir ses, nihayet-derin ve ağır.

Zihnimde tekrar duyuyorum-av, av, av. Belki de şu an olduğum tek şey budur.

Beni ne kadar savunmasız hissettirse de, bunu istemekten vazgeçemiyorum. Beni teslim olmaya zorlamasını, beni onun düşündüğü şey olmaya zorlamasını istiyorum. Av. Belki de olmak istediğim şey. Bir kez olsun, birinin neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi bilmesini istiyorum.

Battaniyelere sarılıyorum, soğuktan değil ama kendimi bir arada tutmak için. Gözlerim kapanmıyor. Nefesim yavaşlamıyor. Bir şey olmasını bekliyorum, istemediğimden bile emin olmadığım bir şey. Ve beklemeye devam ediyorum.

Eğer telefonum çalışsaydı, Lila'yı arar, gelip beni almasını, aklımı başıma getirmesini isterdim. Ama çalışmıyor, bu yüzden kendimi buradan çıkarmalıyım. Onun yörüngesinde ne kadar uzun kalırsam, fantezilerim o kadar derinleşiyor.

Onlara teslim olmak bana sadece bela getirir. Pencereden dışarı baktığımda arabasını gördüm. Kaçış planım şekilleniyor.

Eğer gidersen, bunların hepsi yok olacak. Bu el yazmasını yakar, kovboy larım hakkında yazmaya geri dönerim.

Parmaklarım kapımın kilidinde titrerken nefesi derin, sahte bir güven ninnisi gibi. Sessiz ve yalınayağım, zeminin soğğunun ayak parmaklarımı ısırdığını hissediyorum, çığlık atmamak için nefesimi tutuyorum. Kendime kaçmak istediğimi söylüyorum. Kendime yalanlar söylüyorum. Tahtanın her gıcirtısı gürültülü, kapıya doğru attığım her adım kendimle bir savaş. Kaçma ihtiyacım, ona olan ihtiyacım. Kapıya ulaştım. Kilitli. Panik çiçek açıyor. Panik... ve bir heyecan.

Sonra elleri üzerimde ve ben rol yapamıyorum. Nefes alamıyorum. Başım dönüyor, zihnim şehvet, arzu, korku ve *ihtiyaçtan* oluşan bir sisin içine düşüyor. Göğsüm kapıya, ona karşı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük tavşan?"

Göğsümde bir çığlık kabarıyor ve o kıkırdarken ve o karanlık gözler benimkileri delip geçerken bile onunla savaşmaya çalışıyorum. Beni bırakmasını istedim ama tam olarak değil. Maskenin beni takip etmesini istedim. Yakalanmak istedim.

Heyecan.

Hayır.

Tanrım, evet.

Beni o kadar hızlı döndürüyor ki, sırtım kapıya çarpana kadar hareket ettiğimi bile fark etmiyorum. Ta ki bana doğru bastırana kadar, bir ısı, kas ve istek duvarı. "Bir yere mi gidiyorsun Harbor?"

Başımı sallıyorum, bu hareket yarı panik, yarı teslimiyet.

Elleri üzerimde, sert ve güçlü. "Yalancı."

Sesi kulağımda bir hırıltıya dönüşüyor ve onu hissediyorum, derin ve alçak. Kalbim göğsüne çarpan bir yumruk gibi. Hain amım çoktan ıslanmış, onun yaratacağı travma için şimdiden heyecanlanmış. Oda dönüyor ve sakinleşiyor, dönüyor ve sakinleşiyor. Anahtar. Kapı. Kolları beni içeri hapsediyor.

Kapana kısıldım ve bununla savaşırken bile bunu seviyorum.

Düşündüğümünden daha büyük, daha uzun, daha güçlü. Her santimim bırakılmak, daha sıkı tutulmak için çılglık atıyor.

"Gitmek mi istiyorsun, bebeğim?" Benimle alay ediyor, istemediğimi biliyor, yapamayacağımı biliyor.

Bir santim geri çekiliyor ve ben nefes alıyorum, sadece bir anlığına. Beni geri çektiğini hissedecek kadar uzun, daha yakın, daha sıkı. Nefesim kesiliyor, tüm hava ciğerlerimi terk ediyor. "Ben... Ben bilmiyorum."

Onun tutuşu bir çürük. Bir söz.

Ona karşı koyamıyorum. Elleri vücudumda, kalçamda ve yatakta giydiğim gömleğin altında gezinirken bile karşı koyamıyorum. *Pantolon giymeliydim.*

Elleri her yerde, çiğ ve istekli olana kadar beni ayırıyor. Meme uçlarımı sıkıştırıyor, ağzı köprücük kemiğimde, boynumda açık öpücükler bırakırken onları büküyor. Onu geri itmeye çalışıyorum ama bileklerimi yakalıyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Vücudum eğiliyor ve dizi kalçalarımın arasına girerek beni açıyor, teşhir ediyor. Sürtünme ve rahatlama arayışıyla kalçasını aşağı doğru çekerken bedenimin kendi aklı var.

Parmaklar içime giriyor, beni dolduruyor, acımasız ve yaralayıcı. Savaşıyorum, kıvranıyorum, çaresizim. Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve midemde bir kıvılcım patlıyor. *Kahretsin, bu nefret etmem gereken ve etmediğim her şey.*

Nefes nefese kaldım, onun için. Sırtım tekrar tekrar kapıya çarpıyor, ona olan ihtiyacım ve kaçma isteğim çılgınca bir ritme dönüşüyor. Acımasız bir öpücük, dişler tende ve ben yalvarıyorum.

"Bunu istiyorsun," diyor ve bu bir soru değil. Bu bir suçlama, bir alay.

Sesi, kalp atışlarımın vahşi temposuna uyan alçak bir hırıltı.

Dudağını ısırdım. Kan tadı alıyorum ve içinde boğuluyorum. "Siktir git." Onu kendime çekerken, nefesim onun kine karışırken ve hangimizin yalan söylediğini bilemezken bile ona tükürüyorum.

Parmakları kaygan, acımasız, içimde. Diğer eli bileklerimi sıkıyor.

"Bebeğim, görüyorum. Gözlerindeki lanet ihtiyacı. Ne güzel bir yalancısın." Kahkahası karanlık ve yoğun. Bunun için ondan nefret etmeye hazırım, teslim olmaya hazırım, buna havadan daha fazla ihtiyaç duymaya hazırım.

Ve sonra gülen ben oluyorum, yarı deli, yarı gitmiş. Belki de tamamen gitmiş. Belki de olmak istiyorum. "Beni tanı mıyorsun."

"Seni senden daha iyi tanıyorum, Harbor."

O yapmıyor. O sert, acımasız ve ben sürtünmeden, daha fazlasına, daha fazlasına ihtiyaç duymaktan yanıyorum. Aklını kaçıran tek kişi ben değilim. O da çözülüyor, umutsuzca acele etmemeye çalışıyor, pantolonu inerken bile, beni ilk orgazmıma götürürken ve parmaklarının etrafında spazm geçirirken bile.

"Fuuuuck, boşalırken çok güzel görünüyorsun."

Ve sonra kayboldum. Artık dayanamıyorum ve yalvarıyorum. "Lütfen..."

"Lütfen, ne?"

"Ugh, sik beni. Lütfen. Tanrı aşkına, sik beni. İstirabıma son ver." O kıkırdarken ben çığlık atıyorum, parmaklarını içimden çıkarıp sırtarak yalıyor.

Sonra beni döndürüyor, yüzümü kapıya çarpıyor ve kalçalarımı ona doğru çekiyor. Hava soğuk.

Gömleğimi kıcımın üzerinden kaldırıyor ve acıdan önce kulaklarıma sert bir şaplak geliyor.

Kalın ve sert bir şekilde içeri itiyor ve ben ondan başka hiçbir şey bilmiyorum. Onun adı, bir hıçkırık gibi, teslimiyet gibi. "Kairo."

"Tanrım, böyle çığlık atmana bayılıyorrum. Küçük çürüklerini seviyorum."

İçime girerken tekrar çığlık atıyorum, beni o kadar derine dolduruyor ki yıldızları görüyorum. Beni yaralamayı sevdiği kadar bunu da seviyor, aynı eliyle saçlarıımı avuçlamadan önce tekrar yapıyor.

Onunla aynı anda ağlıyorum ve uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

Ben de yapmayacağım.

İçime acımasızca ve mükemmel bir şekilde girerken beni kendine doğru çekmek için saçlarıımı kullanıyor.

Diğer eliyle beni boğuyor ve nefes alamıyorum ama almak da istemiyorum. Onunla ilgili her şey duyularıımı istila etti, vücudum ona yeni tanıştığım bir yabancıymış gibi tepki veriyor. *Bu nasıl ben oluyorum? Bu sesleri nasıl çıkarıyorum? Buna mı kapılıyorrum?*

Boynumu sıkıp beni bir iğne deliğinden nefes almaya zorlarken ikinci bir tahminde bulunacak zaman yok.

Bayılacağımı düşünmeme saniyeler kala bırakıyor, beni kapıya sabitliyor ve daha büyük bir güçle, daha fazla sikmeye başlıyor.

Aciliyet.

Basınç arttıkça çığlıklarımın acıdan mı yoksa zevkten mi olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil.

Her şey var.

Bu çok fazla.

Bu yeterli değil.

Elini klitorisimin üzerinde hissettiğimde ve kulağımda inlediğinde çökmeye hazırım.

"Benim için gel, Harbor."

Parmakları acımasız ve ben de yapıyorum.

Sertçe boşalıyorum, dizlerim altımda bükülüyor, tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve sonra o beni tutup içime akarken bir anda gevşiyor, küfür ediyor, fısıldıyor ve bir hayvanmış gibi inliyor. Sanki ben onun avıymışım gibi.

Beni orada tutuyor,

Bir kez daha itiyor ve yemin ederim adam hâlâ sert. Amım yanıyor ve derin nefesler çekiyorum, o çekip beni döndürürken nefes almaya çalışıyorum.

Gözleri beni, vücudumu inceliyor, morluklara dönüşecek kırmızı izler üzerinde duruyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim." Ve bir an için gerçek bir şey yakaladım. Kederli bir şey.

Bu beni şaşırtıyor, gözlerim yere düşerken yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve altımdaki havuza karışan boşalmalarımızı izliyorum. "Ben değilim."

Ağzı benimkini eziyor, sert ve inatçı. Diş dişe, ten tene ve ben onun içinde eriyorum. Onun içinde. Beni yarattığı kişinin içinde, olduğumu hiç bilmediğim kişinin içinde. Şimdiye kadar olduğum her şeyi bırakıp beni ihtiyacı olan her şeye dönüştürmesine izin vermeye çok yakınlım. Tadını alabiliyorum. Hissedebiliyorum. İçine kapanık küçük hayatımda ilk kez canlıyım. Benim ya da bir başkasının sözlerinden daha fazla bir şey bana *hissettiriyor*.

Böyle olabileceğini düşünmemiştim. Hiç yeterli hissedeceğimi düşünmemiştim. Bu her şey. Doldum. Bir bütünüm. Utanmazım.

Acımasız, vahşi, güzel, tek bildiğim onun sıcaklığı, baskısı, mükemmel, şiddetli ritmi olana kadar dudaklarımı yutuyor. Bana sahip ve bunu biliyor. O bana sahip ve ben de ona sahibim.

Sonra ben gidiyorum ve o hala orada. Benim dünyam. Benim mükemmel, kutsal olmayan dünyam. Ona da çarptığını hissediyorum, ani ve keskin, ve sertleşiyor, beni o kadar yakınına çekiyor ki kırılacağımı düşünüyorum, ve kalbinin *güm, güm, güm sesini* duyuyorum.

"Sen benimsin, Harbor."

Çıkardığı ses. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Binlerce kez duymak istiyorum. Sonsuza kadar duymak istiyorum.

Bu sadece seks sonrası pişmanlık... hepsi bu. Ona aşık olmam mümkün değil. O... tehlikeli.

Ve sonra beni tutuyor, yatağa taşıyor ve ben ona izin vermek istemiyorum, ama veriyorum. Bunun bitmesini istemiyorum ama bitmiyor. Bitmesini istemiyorum. Ve bitmeyecek.

Çünkü ne istediğimi biliyor. Ne

olduğumu biliyor.

Deliliğe giden admlar, kesinlikle.

Ne olacağımı, zaten ne olduğumu biliyor. Ve ben de biliyorum.

Beni yatağa yatırıp bir süre izledi. Sanki şimdi ne yapacağından emin değilmiş gibi. Sanki kalmayı teklif etmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor. Ama zamana ihtiyacım var. Az önce ne olduğunu ve neden birdenbire sanki bunu daha önce yapmışız gibi hissettiğimi anlamaya ihtiyacım var. Sanki daha önce onun sikini içime almışım gibi. Sanki bir yabancı değil de, arzuladığım biriymiş gibi.

Arzu.

Ondan uzaklaşıyorum, bacaklarım titriyor ve güçsüz, tenim onun parmaklarıyla, dudaklarıyla, çürütücü arzusuyla işaretlenmiş. Ve daha fazlasını istiyorum. Şimdi bile daha fazlasını istiyorum. Şimdi bile, bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum. Vücudum ıslak, ağrıyor, pis. Çelişkiler yumağıyım, güzel ve hasta. Kendimi duvara yaslayıp kıvrıldığımda çarşaf lar cızırtılı, kendimi bir arada tutmaya çalışıyorum. Boşluk istiyorum. Onu nasıl bu kadar çok sevdiğimi anlamak için bir şans istiyorum. Sadece başını sallıyor.

Gözleri beni takip ediyor. Ağırlığını her çürükte, acıyabileceğini bilmediğim her yerde, ilk kez canlı hissedenden her santimimde hissediyorum ve titriyorum. Bu yeni ve korkunç gerçeğe tutunarak kollarımı kendime doluyorum.

Zorlamıyor ama geri de çekilmiyor. "İhtiyacım var... Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. Bakışlarını karşılayamıyorum. Kendimi bir arada tutamıyorum ve bir anda içeri girmesine izin veremiyorum. Bu çok fazla.

O gider gitmez banyoya giriyorum ve titreyen ellerimle kapıyı kapatıyorum. İstesem de, kilitlemem gerekse de kilitlemiyorum.

Kilitlemiyorum, çünkü belki de beni itmesini ve tekrar almasını istiyorum. Düşünce bir telaş. Düşünce bir çapa.

Suyu açıyorum, ses neredeyse kafamdaki vahşi telaşı bastırıyor. Neredeyse. Suya giriyorum, suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum, saçlarıma, tenime, hayran olduğum ve tiksindiğim morluklara işlediğini hissediyorum. Çok güzeller. Onlardan nefret ediyorum. Ama güzel görünüyorlar, çok soluk tuvalimi kır çiçekleri tarlasına benzeyen bir şeye dönüştürüyorlar.

Parmak izleri kollarımda, boğazımda koyu ve yumuşak bir şekilde çiçek açıyor ve titreyen parmaklarımla onları izliyorum.

Kirliyim, çok kirliyim ve kendimi yavaşça yıkıyorum, suyun onunla karışmasını ve zihnimin kenarlarını yumuşak, sıvı ve sıcak hale getirmesini seviyorum.

Beni o dünyaya geri çekmeden önce, ben ona yalvarmadan önce ne kadar zamanım olacak?

Dışarı çıkarken kabarık bir havlu tenimdeki ıslaklığı emiyor ve kendimi nazikçe kuruluyorum. Yatağa doğru birkaç adım atıyorum ve içeri kayıyorum.

Bir yanım kıyafet giyme zahmetine girmedğim için hasta hissediyor. Diğer yarım ise bana evimde o küçük hediyeleri bırakanın o olduğunu biliyor. Bacaklarımın arasındaki pisliği bırakan kişi.

Ve bunu tekrar istiyorum. Çaresiz olmak, birinin vücudumdaki tüm hislere sızmasına izin vermek ve bağımlılık yapan korkuyu dışarı itmekle ilgili bir şey var.

Kapıyı kilitlemeliyim. Kalbimi, bedenimi, hastalığımı ve ihtiyaçlarımı kilitlemeliyim.

Ama benim yok.

Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum, onun uzak durmasını isteyip istemediğimden emin değilim, istemediğimi de biliyorum. *Bu Stockholm Sendromu ve bir psikoloğa görünmeli ve belki de bir akıl hastanesine kapatılmalıyım.* Ama bunu düşünürken bile aklımdan geçen tek şey, beni orada bulup almasını umduğum. Bir topun içine kıvrılıyorum, uzuvlar, düşünceler ve çılgın, güzel, korkunç arzulardan oluşan bir karmaşaya dönüşüyorum. Rüyalarla dolu, onun olmadığı bir uykuya dalıyorum.

Yatak arkamda eğiliyor, yayların gıcirtısı duyuluyor ve kirli rüyaların ve şokun sisi içinde onun varlığını memnuniyetle karşılıyorum. Yatak altımızda inliyor. Battaniyeleri kaldırıp homurdanırken soğuk hava tenime çarpıyor, elleri çıplak tenimde geziniyor.

Ama o bir hareket yapmıyor. Sadece saçlarımla oynuyor, parmak uçları kolumdan aşağı inmeden önce omzumu gıdıklıyor.

Arkamda, içimde, her tarafımda kayıyor. Sıcaklığı boş alanları dolduruyor. Vücudu beni kendine çekiyor ve ben ona izin veriyorum, bırakıyorum, her şeyin kayıp gitmesine izin veriyorum.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye fısıldıyor, kolunu karnıma dolamadan önce omzumu öpüyor, parmakları sıkı tenimde tembel daireler çiziyor. "Seni gördüğüm andan itibaren... benim olduğunu biliyordum. Yaptığım her şey senin içindi. Bunun hızlı olduğunu, bir başlangıç olduğunu düşünebilirsin ama benim için bu bir son. İyi uykular bebeğim, uyandığında sikimi o güzel pembe amına gömülü görürsen sakın şaşırma."

Tekrar koşmayı

denemeliyim. Ama

yapamam.

Çünkü bir şekilde söyledikleri mantıklı

geliyor.

En azından şimdilik.

Karanlık beni yutarken, kafamın arkasındaki küçük bir ses beni çok derine çekmeden önce kaçmam için uyarıyor.

hello, beautiful

Chapter Thirteen

K

Sabah 4:37'den beri uyanıktım, havalandırmadaki kameradan onun uykusunu izliyordum. Harbor'ın göğsü beyaz çarşafın altında inip kalkıyor, kumral saçları yastığın üzerine yayılıyor. Battaniye vücudundan kaymış, kalçalarının etrafında toplanmış. Muhteşem bir kadın. Her yönden mükemmel.

Yaptığı her seğirmeyi, her ince hareketi incelerken telefonumun yumuşak mavi ışıltısı karanlıkta yüzümü aydınlatıyor. Hiç sabrım kalmadı. Ve açıkçası, dün geceden sonra, artık buna ihtiyacım yok.

Her şeyin paramparça olduğu bir an vardı. Direnci, korkusu ve geriye kalan tek şey yakıcı bir arzuydu.

Benim için.

Çok tuhaf... O burada olduğu için kendimi daha rahat hissediyorum. Şimdi ilk şüphelendiğim şeyi doğruladım.

Sanki bir zamanlar siyah ve beyaz olan dünya şimdi Harbor'ın tüm renkleriyle dolmuş gibi. Ondan almak istiyorum ama aynı zamanda ona vermek de istiyorum. Aklıma buraya son gelişimde yatak odasına sakladığım oyuncaklar geliyor. O mükemmel bir kadın. Onu uçurumun kenarına itmeme ve her şeyi almama izin verecek kişi.

Sadece henüz bunu bilmiyor. Eğer onu hayatının santimine kadar becerdikten sonra dayanabilir, boyun eğebilir ve gelişebilirse, o zaman ona verebileceğim karanlık zevke hazır olduğunu bileceğim.

Kulübe, eski ahşap duvarların ara sıra çıkardığı gıcırtilar dışında sessiz. Şaşırtıcı bir şekilde bugün yağmur yağmıyor. Hava bu kadar erken bir saat için ılık ve Harbor'ın keşfe çıkmak isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Dışarıda ilk kuşlar sabah korosuna başlıyor, saatin ne kadar erken olduğunu farkında olmayan cahil piçler. Sade kahvemden bir yudum alıyorum - şimdiden üçüncü fincanım- ve tahta sandalyede arkama yaslanıyorum, gözlerim ekrandan hiç ayrılmıyor.

Harbor uykusunda kayıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Telefonumun sesini açıyorum, duymak için zorluyorum ama bir şey yok. Sadece benim için neye dönüştüğünü henüz anlamayan bir kadının bilinçsiz saçmalıkları.

Dün gece hala damarlarımda dolaşıyor. Bileklerini duvara sabitlediğimde nasıl titrediğini. Onu boğduğumda, sınırlarını zorladığımda gözlerinin o mükemmel korku ve uyarılma kokteyliyle nasıl genişlediğini. Dudaklarım onun dudaklarına yapıştığında çıkardığı o küçük nefes.

Ekrandan göz kapaklarının çırpınısını izliyorum. Uyanıyor. Gözetim uygulamasını kapatıp telefonumu cebime koyuyorum,

sessizce mutfak masasına doğru ilerliyor, böylece dışarı çıktığında onu doğrudan gözlemleyebiliyorum. Kahve cezvesi tezgahın üzerinde yarısı dolu bir şekilde duruyor, yüzeyinden artık buhar yükselmiyor. Sabah ışığı dışarıdaki çam ağaçlarının arasından süzülüyor ve gün uyanıyor.

Harbor on yedi dakika sonra yatak odasının kapısında belirdi. Kot pantolon ve bir omzundan sarkan, dişlerimle bıraktığım izi ortaya çıkaran büyük boy bir kazak giymişti. Gözleri odayı tarıyor ve bana geldiğinde hafifçe genişliyor. Boynunun etrafında çürükler var ve ben onun izlerini görünce sırtımda çalışıyorum.

"Günaydın," diyorum, sesimi kasıtlı olarak yumuşak tutarak. Tehditkâr değil. Sanki daha birkaç saat önce ona neler yapabileceğimi göstermemişim gibi.

Cevap vermiyor, sadece başını sallayarak mutfağa doğru ilerliyor ve ada tezgahını bir kalkan gibi aramızda tutuyor.

"İyi uyudun mu?" Kahve fincanını karıştırırken ellerinin titrediğini görerek soruyorum. Bana sırtını dönüyor ama omuzlarındaki gerginliği, omurgasındaki sert çizgiyi görebiliyorum.

"İyi," diye mırıldanıyor. Sesi pürüzlü, ya uykudan ya da çığlık atmaktan. Belki de ikisi birden.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum, dar kot pantolonunun içindeki kıcının kıvrımlarında, kumral saçlarının dağınık at kuyruğundan kaçtığı ensesinin narin kıvrımlarında oyalanıyorum. Acaba bakışlarımı üzerinde hissediyor mu? İnceliyorum

Onu. İstenmeyen bir elden kurtulmaya çalışıyormuş gibi omuzlarını yuvarlayarak rahatsız bir şekilde yer değiştirmesi bana bunu yapabileceğini söylüyor.

"Biliyor musun," diyorum işaret parmağımı masanın ahşap yüzeyinde gezdirerek, "bugün yürüyüşe çıkabileceğimizi düşünüyordum. Buradan yaklaşık iki mil uzakta güzel bir şelale var. Çok تنها."

Cezve elinden kayıyor, tezgâha çarpıyor ama kırılmıyor. Kahve eline sıçrıyor ve acıyla tıslıyor, üzerine soğuk su dökmek için hızla lavaboya gidiyor. Kaynar değil ama eminim acıtıyordur.

"Dikkatli ol," diyorum, ona yardım etmek için hareket etmeden. "Kendine zarar vermeni istemem."

İfademdeki ironi aramızdaki havada asılı kalıyor. Omuzları daha da kamburlaşıyor, daha küçük, daha savunmasız görünüyor. Tam da onu sevdiğim gibi.

"Yürüyüş yapmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor, hâlâ yüzüme dönmüyor. "Dünden beri ağrım var."

Nedense bu içimde bir heyecan yaratıyor. Canını yaktım ama dudaklarından iniltieler çıkmasına ve amının sikimin etrafında kasılmasına yol açacak türden bir acı değildi bu.

"O zaman başka zaman," diye kabul ediyorum ve omuzlarının anlık bir rahatlamayla çöküşünü izliyorum.

Harbor sonunda kahvesini olaysız bir şekilde doldurmayı başarır ve döner, tezgaha yaslanır, parmakları

Bir yudum alırken fincana sarılmıştı. Yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izliyorum, ona kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için yeterince baskı uyguladığımda avucumun altında nasıl hissettiklerini hatırlıyorum.

"Neden gelip benimle oturmuyorsun?" Benimkinin karşısındaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Dün gece hakkında konuşmalıyız."

Tüm vücudu, yırtıcı bir hayvanın kokusunu yeni almış bir av gibi kaskatı kesiliyor. Fincanı keskin bir tıkırtıyla tezgâha bırakıyor, kahve ağzından taşıyor.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

Gülümsüyorum. "Elbette. Acele etmeyin."

Neredeyse mutfaktan fırlayacaktı ve ben de banyo kapısının kapandığını, ardından da kilidin kararlı tıkırtısını duydum. Sanki içeri girmeye karar versem o dayanıksız metal parçası beni dışarıda tutabilirmiş gibi.

Soğuk kahvemi yudumluyorum ve bekliyorum. Sabah önümüzde uzanıyor, gece tekrar çökmeden önce tadına varılacak lezzetli gerilim saatleri. Ve o zaman, ona karanlıkta bekleyen daha fazlasını göstereceğim. İçimde bekleyenlerin daha fazlasını.

İstemiyormuş gibi davrandığı şeylerden daha fazlası.

Harbor nihayet banyodan çıktığında yüzü nemli ve gözleri hafifçe kızarmış. Ağlıyordu, değil mi? Çok sevimli. Koridorun girişinde geziniyor, mutfığa giden en güvenli yolu hesaplıyor - muhtemelen

Kahvesini alıp ona ulaşamayacağımı düşündüğü bir köşeye çekilmeyi umuyordu. Masadan kalkmadan önce tezgâha geri dönmesine izin veriyorum, tahtanın tahtaya çarpmasıyla çıkan gıcirtı ürkmüş bir geyik gibi donup kalmasına neden oluyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Yavaşça, kasıtlı olarak ayağa kalkarak soruyorum.

Hızlı ve sarsak bir hareketle başını sallıyor, gözleri benden ön kapıya doğru kayıyor, mesafeyi ölçüyor, olasılıkları hesaplıyor. Gülmek istiyorum. Kaçacak bir yer yok, gerçekten yok. Dışarı çıkmayı başarmış olsa bile, medeniyete benzeyen her şeyden kilometrelerce uzaktayız. Ona yardım edebilecek herkesten kilometrelerce uzakta.

Noah buralardaydı ama karışmasına imkan yok. Kendi kadınının içinde olmayı tercih edeceğini bildiğim halde.

Telaşsız adımlarla ona doğru ilerliyorum, tezgâha çarpana kadar geri çekilmesinin tadını çıkarıyorum. Daha önce terk ettiği kahve fincanı dirseğinin yanında duruyor, artık yüzeyinden buhar yükselmiyor. Şimdi soğuk, tıpkı dokunduğumda teninin soğuk olacağı gibi.

"Harbor," diyorum, sesim aramızdaki boşlukta titreşen alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Benden kaçıyorsun."

"Değilim," diye yalan söylüyor, dişleri alt dudağını öyle bir yakalıyor ki sikim seğiriyor. Dönüyor, bana sırtını veriyor. Bir teslimiyet işareti. "Ben sadece... işlem yapıyordum."

"İşleme." Kelimeyi yankılıyorum, aramızdaki son mesafeyi kapatırken havada asılı kalmasına izin veriyorum. Tam arkasında duruyorum, yayılan ısıyı hissedebileceğim kadar yakın.

Nefesimin ensesindeki ince tüyleri rahatsız ettiğini hissedebileceği kadar yakın. "Peki hangi sonuçlara ulaştınız?"

Cevap vermiyor, sadece parmak eklemleri beyazlaşana kadar tezgahın kenarını kavrıyord. Nefes alıp verişi hızlanıyor, göğsünün hızla inip kalkmasına neden olan küçük, sığ nefesler. Nabzının boğazının narin çukurunda kapana kısılmış bir kuş gibi çırpındığını görebiliyorum.

"Burada güvendesin," diye mırıldanıyorum, dudaklarımın kulağının kabuğuna değmesine izin veriyorum. "Seni incittiğim için özür dilerim. Niyetim asla bu değildi."

Bilinçsizce arkasına yaslanırken bile omuzları sertleşiyor, vücudu temas ihtiyacıyla ona ihanet ediyor. Ona dokunmak için can atmama rağmen henüz dokunmuyorum. Beklenti oyunun bir parçası.

"Sen..." Sesi kesiliyor ve tekrar denemeden önce zorlukla yutkunuyor. "Beni boğdun. Beni yaraladın."

Saçlarına gülümsüyorum, korku ve iekli şampuan kokusunu içime çekiyorum. "Seni işaretledim. Arada fark var." Parmaklarım kalçasının kıvrımının hemen üzerinde geziniyor, tam olarak dokunmuyor. "Ve sen bundan hoşlandın. Hoşuna gitmemiş gibi davranma."

Dudakları aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Gerçekle mücadele ediyor - korkusuna rağmen, daha iyi yargısına rağmen, karanlık bir parçası dün gece karanlığıma cevap verdi. Nefes alamadığında bunu gözlerinde gördüm. Onu bıraktığımda ve hayatının bir inine kadar becerdiğimde nefesinin yakalanmasında duydum.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor ama hareket etmiyor. Ben onu tezgâha yaslamışken, bedenim sırtında bir ısı duvarı oluşturmuşken hareket edemez.

"Yapmalı mısın?" Ben de mırıldanıyorum. "Nereye gideceksin, Harbor? Boş dairene mi dönersin? Boş sayfalara bakıp hiç gelmeyen ilhamı beklemeye mi? Fantezilerini yaşamak yerine yazmaya mı?"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi.

"Sen..." Durdu, cesaretini bir kalkan gibi topladı. "Beni takip mi ediyordun?"

Soru aramızda asılı kalıyor, ağır ve kaçınılmaz. Sırtı bana dönük olduğu için göremese de gülümsüyorum. Sabahtan beri içimde biriken açlık, tatmin olmak için içimi kemiriyor.

"Takip etmek çok çirkin bir kelime," diyorum, sonunda ellerimin kalçalarına yerleşmesine izin veriyorum ve temastan dolayı sarsıldığını hissediyorum. "Ben bunu... araştırma olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Kelimelerin ardındaki kadını tanımak."

Başparmaklarım kot pantolonunun bel bandının hemen üzerinde yavaş daireler çiziyor, ara sıra kumaşın altından geçerek çıplak tenine dokunuyor. Nefesi kesiliyor.

"Bana ihtiyacın vardı," diye devam ediyorum, göğsüm sırtına yaslanana kadar yaklaşıyorum, büyüyen sertliğim kıcının kıvrımına yaslanıyor. "Hissetmeyi hak ettiğin arzunun derinliklerini göstermem için bana ihtiyacın vardı ve ben de bunu sana verdim."

sen." Dudaklarım kulağının hemen altındaki hassas noktayı sıyrıyor. "Sana dünyayı vereceğim Harbor, sadece bana izin vermen gerek."

Titriyor, tüm vücudunu saran bir titreme vücudunun benimkinin içinde nasıl eridiğini gizleyemiyor. Ellerimden biri kazağının üzerinden göğsünü avuçlamak için yukarı kayıyor, sivri meme ucunun avucuma baskı yaptığını hissediyorum. Akli hala yetismeye çalışsa da vücudunun neye ihtiyacı olduğunu bildiğinin kanıtı.

"Bu yanlış," diyor ama geri çekilmek için hiçbir hareket yapmıyor.

"Öyle mi?" Karşı koyuyorum, hafifçe sıkıyorum, küçük nefes alışının tadını çıkarıyorum. "Yoksa sadece dürüst mü? Ham mı? Gerçek mi?" Her kelime, kalçalarımın kıcına doğru hafifçe sallanmasıyla noktalanıyor. "Aradığın şey bu değil mi Harbor? Gerçek bir şey?"

Diğer elim aşağıya kayıyor, kotunun düğmesiyle oynuyor. "Bana durmamı söyle," diye meydan okuyorum, durmayacağını bildiğim halde. Pek sayılmaz. "Bana bunu istemediğini söyle."

Sessizlik aramızda uzayıp gidiyor. Harbor'ın nefes alış veriş düzeni düzensizleşti, başı omzuma yaslandı, teslimiyet ya da umutsuzluk olabilir. Belki ikisi de. Onun güzel çelişkisi.

Bekliyorum, anın genişlemesine izin veriyorum, kendi arzusunun ağırlığını hissetmesine izin veriyorum. Aslında seçim yapmıyor çünkü oyunu başından beri ben kurguladım.

Gözleri yere düşer, bu sessizlik herhangi bir kelimenin olabileceğinden daha açıklayıcıdır. Yukarıdaki pencerenin yansımada

Lavaboda yüzünü görebiliyorum. Çatışma, istek, kendinden nefret. Her şey var.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum, başının tepesine şaşırtıcı derecede nazik bir öpücük kondurarak. "Aferin kızıma."

Onu tutmayı bırakıp geri çekiliyorum. "Biraz yazı yaz. Yemekten sonra biraz kestireceğiz ve sonra seni yıldızları görmeye götüreceğim."

Karanlıkta kıpırdamadan yatıyorum, nefesim derin ve düzgün, uykunun mükemmel bir taklidi. Harbor yatağın kendi tarafından beni izliyordu. Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum. Bütün gün bir şeyler yazdığı kesin. Akşam yemeği havadan sudan konuşmalarla geçti ve şimdi ben onu sınıyorum.

Kulübe, şöminenin sönmekte olan közünden ara sıra gelen patlama ve tıslama sesleri dışında sessiz. Gülümseme isteğimle savaşıyorum. Uyuduğumu sanıyor. Bir şansı olduğunu düşünüyor. Bu kadar tahmin edilebilir olması çok sevimli. Kendine benim kadar hasta ve sapkın olmadığını söylemek için buna ihtiyacı olduğunu hissediyor.

Gece pencerelere baskı yapıyor, kalın ve aşılmaz. Dışarıdaki orman siyah bir duvardan ibaret, Harbor gibi şehir insanların rahatsız edici bulduğu türden bir karanlık. Sokak lambaları yok, komşu binalardan gelen ortam ışıkları yok, sadece kemiklerinize sızan ve canavarları fısıldayan ilkel karanlık. Benden.

Harbor'ın yanımda hafifçe kaydığını hissediyorum, hareketin beni uyandırıp uyandırmayacağını test ediyor. Tepki vermiyorum, yavaş ve ritmik nefes almaya devam ediyorum. Keseli sıçan oynuyorum. Beklenti içimde uyuyan bir yılan gibi kıvrılıyor. Onu buraya getirdiğimden beri bu anı bekliyordum, sahneyi parça parça kuruyordum.

Ön kapı kilitli değil. Bütün gün açıktı. Bir

dikkatsizlik değil... bir davet. Bir test.

Harbor'ın durumunu gerçekten anlayabilmesi için kaçmanın mümkün olduğuna inanması, deneyip başarısız olması gerekiyor. Kovalamacanın, avın, yakalamanın içgüdüsel olarak tatmin edici bir yanı var. Bu, onunla tekrar tekrar yapmayı hayal ettiğim bir şey.

Başka hiç kimseyle yapmadığım bir şey. Elbette, bazıları psikoz sınırında olan kaçamaklarım oldu, ama hiçbiri bu kadar tüketmedi. O benim içimde, aldığım her nefeste, verdiğim her kararda.

İçimde yaşayan canavarca bir dürtü. Sahiplenmek, işaretlemek, hükmetmek. Nefretin yerini sınırsız aşka bıraktığı anı hissetmek. Şehvet. *Arzuya.*

Harbor dikkatle, çok dikkatle kendini yataktan çıkarmaya başladığında şilte hafifçe eğiliyor. Eğer bu kadar tahrik edici olmasaydı, hareketlerinin buz gibi hızı komik olurdu. Onun dikkatini çeken korku benim için bir uyuşturucu gibi, daha önce peşinden koştuğum tüm kafalardan daha iyi.

Sonunda ayağa kalktığında kesik gözlerle onu izliyorum, silueti karanlığa karşı daha koyu bir gölge

Oda. Sabah giydiği kot pantolonunu ve büyük kazağını tekrar giydi. Akıllı kız. Burada geceleri sıcaklık aniden düşer. Ben onu yakalamadan donarak ölmesini istemem.

Duraksıyor, bana bakıyor ve bir an için kalbim duracak gibi oluyor, beni izlerken yakaladığını düşünüyorum. Ama sonra arkasını dönüp sessiz adımlarla yatak odasının kapısına doğru ilerliyor. Yalınayak - başka bir hata. Orman zemini onun şehirli yumuşak ayaklarını paramparça edecek.

Bir yanım bu maskaralığa şimdi son vermek, yataktan fırlayıp onu yere yapıştırmak, kaçma şansının hiç olmadığını anladığında gözlerindeki umudun tükenişini görmek istiyor. Ama daha büyük zevk, bu oyunu oynamasına izin vermekte, ben onu elinden almadan önce ona anlık bir özgürlük yanılsaması vermekte yatıyor.

Ben de kıpırdamadan durup onun kabin içindeki temkinli ilerleyişini dinliyorum. Ağırlığının altında bir döşeme tahtası gıcırđıyor ve donup kalıyor. Neredeyse kalbinin atışını duyabiliyorum, teninde patlayan soğuk teri hayal edebiliyorum. Uzun bir süre sonra, dayanılmaz bir yavaşlıkla n kapiya doğru ilerlemeye devam ediyor.

Kafamda adımlarını sayıyor, konumunu takip ediyorum. n tarafa ulaştığını tahmin ettiğimde, uykuda yer değiştirir gibi yuvarlanmama izin veriyorum. Keskin nefes alışını duyuyorum, uyanıp uyanmayacağımı görmek için beklerken onu takip eden tam bir durgunluk. Uyanmıyorum. Otuz saniye boyunca nefesimi tuttuktan sonra, en yumuşak rahatlama soluğunu duyuyorum.

Kapının menteşeleri iyi yağlanmış. Bu geceye hazırlık olarak ben yaptım. Harbor düğmeyi çevirdiğinde hiç ses çıkmıyor.

Kapı sessiz menteşeler üzerinde sallanarak açılıyor, içeri çam ve vaat kokusu taşıyan soğuk gece havasının fısıltısı giriyor. İnançsızlığını, kapıyı açık bulduğunda yaşadığı umut dalgasını hayal ediyorum. "Belki..." diye düşünürken göğsündeki ani hafifliği.

Kapıyı arkasından kapatma zahmetine girmeden dışarı çıkar. Çaylak hatası. İçeri giren gece havası gerçekten uyuyan bir insanı bile uyarırdı. Ama ben uyumuyorum ve kafamda saymaya başladım bile.

Bir bin. İki bin. Üç bin.

Yataktan kaymadan önce ona otuz saniyelik bir avantaj sağlıyorum -kaçarsa ağaç sınırına ulaşması için yeterli zaman, gerçekten kaçabileceğine inanmak için yeterli zaman-. Pantolonumu ve siyah termal gömleğimi giyerken hareketlerim telaşsız. Acele etmeme gerek yok. Orman benim bölgem, onun değil. Tamamen dönmeden önce bir mil bile gitse şanslı sayılır. Şehirde yaşadığım sürece, fırsat buldukça burada olmaya özen gösterdim. Bu ormanı tıpkı onu incelediğim gibi inceledim.

Açık kapıdan karanlıktan başka bir şey göremiyorum, ama kulaklarım onun uçuşunun belli belirsiz seslerini yakalıyor; dallar sallanıyor, çalılar hışırdıyor, görünmeyen engellere takılıp tökezlerken arada bir boğuk bir küfür işitiyorum. Doğuya doğru gidiyor, muhtemelen medeniyete dönüş yolu olduğunu düşündüğü yolu takip ediyor. Ama öyle değil. Bu, ormanın derinliklerine giden ve sonunda uzun, kafa karıştırıcı bir döngü içinde kulübeye doğru geri dönen bir oyun patikası.

Mükemmel.

Gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek verandaya çıkıyorum. Gece etrafımda canlanıyor -soluk ay ışığında yaprakların gümüş kenarları, ağaçların arasındaki daha derin gölgeler, bir avcının varlığıyla aniden sessizleşen gece yaratıklarının sesleri. Derin ve tatmin edici bir nefes aldığım da hava keskin, ciğerlerimde ilk kırağı izlerini taşıyor.

Veranda basamaklarının altındaki gizli bir bölmeden bu geceki eğlence için ihtiyacım olan şeyleri alıyorum. İpler, kelepçeler ve fermuarlar. Sonra siyah deriden yapılmış ve alnından bir iblisin tacı gibi yükselen kıvrımlı boynuzlarla süslenmiş maskeyi. Gözlerin etrafında altın parıldıyor. Boynuzların uçları da altın. Gerçekten güzel bir maske. Kardeşliğin sembolü. Hepimizde bir tane var. Slade, Knox, Creed ve bende. Yüz hatlarımı insanlık dışı bir şeye dönüştürüyor, bu karanlık ormanlara ait ilkel bir şeye.

Maskeyi yüzümde kaydırıyorum, tanıdık ağırlığını hissediyorum, sadece önemli olana odaklanmak için görüşümü daraltma şeklini. Ava. Yakalama. Teslimiyet.

Harbor'ın izini takip etmek kolay -kırık dallar, bozulmuş yaprak çöpleri, çamurda ara sıra net ayak izleri. Körü körüne koşuyor, panik her türlü stratejinin önüne geçiyor. Gece havasında korkusunun tadını neredeyse alabiliyorum, tatlı ve keskin.

Enerjimi koruyarak peşinden yavaşça koşmaya başladım. Koşmaya gerek yok. Orman uçsuz bucaksız, ama burada zaman geçirdiyseniz gezinmesi kolay. Her ağaç, her kaya, her gizli oyuk. Harbor kaçıyor ve ben de bunun anlamsızlığını anlayacak kadar uzun süre koşmasına izin vereceğim.

Uzaklardan bir ılık duyuyorum -muhtemelen yüzüne bir dal çarpmış ya da dikenli bir alıya takılmış.

Maskemin arkasından gülümsüyorum ve hızımı artırıyorum. Oyun başladı ve ben her anının tadını çıkarmaya niyetliyim.

Ben bunun için yaratıldım - av ve avcının bu ilkel dansı, medeniyetin yok olduğu ve insanlığın ince kaplamasının altında gerçekte olduğumuz şey haline geldiğimiz bu an.

Botlarım ormanın zemininde hiç ses çıkarmıyor. Noah ile yıllarca avlanmak bana karanlığa nasıl karışacağımı, gecenin bir parçası olmayı öğretti. Harbor'ın böyle bir yeteneği yok. Yaralı bir hayvan gibi çalıların arasına dalıyor ve ardında adeta ılık atan bir yıkım bırakıyor: İşte buradayım. Gel de bul beni.

Ve yapacağım. Oh, yapacağım.

Ay bulutları yarararak gümüş rengi bir ışık saçıyor ve ormanı tek renkli bir rüya manzarasına dönüştürüyor. Uzakta bir baykuş ötüyor, karanlığı delip geçen uzun, kederli bir nota. Ses bir anlığına Harbor'ın panikle nefes alışını örtüyor ama nerede olduğunu bilmek için onu duymama gerek yok. Korkusunun kendine has bir kokusu var, keskin, tatlı ve sarhoş edici.

Sikim kıpırdıyor. Onu içine sokmayı ve inlemelerini içime çekmeyi arzuluyorum.

Yorulduğunu söyleyebilirim. Adımları daha dzensizleşiyor, daha önce sadece aceleyle attığı adımları tökezleyerek atıyor.

Açıkta kalan kökleri ve gizli oyuklarıyla tehlikeli orman zeminine alışık olmayan şehirli bir kız. Ciğerlerinin her çaresiz nefeste yandığını, bacaklarının yorgunluktan titrediğini hayal ediyorum. Bu düşünce, pantolonumun sınırlarına karşı sikimin daha sert zonklamasına neden oluyor.

Bir çığlık geceyi deliyor, kısa ve boğuk, neredeyse başlar başlamaz kesiliyor. Beni fark etti. Ya da gördüğünü sandı. Karanlık, dehşete düşmüş zihnine oyunlar oynuyor, her gölgeyi bir canavara dönüştürüyordu. Bana.

Adımlarımı hızlandırıyorum, artık gizlilikle ilgilenmiyorum. Geldiğimi duysun. Avın bitmek üzere olduğunu anlasın. Sadece biraz önümdeydi, uzun adımlarım aramızda açtığı boşluğun çoğunu kapatmıştı.

Harbor sık çalılıkların arasından geçiyor, dallar yüzüne ve kollarına çarpıyor. Hıçkırıklarını duyuyorum, kasıklarımaya doğru bir zevk dalgası gönderen kırık, çaresiz bir ses. Artık körlemesine koşuyor, tüm stratejiler saf hayvan paniği lehine terk edilmiş.

Onun yolunu tahmin ederek ormanı açılı bir şekilde kesiyorum. Takip ettiği oyun yolu ileride kıvrılıyor, ikimiz de doğmadan önce bu ormanda duran devasa bir meşenin etrafından dolanıyor. Meşeye ilk ben ulaşıyorum, sırtımı budaklı gövdeye dayıyorum, beklerken maske kızarmış tenimi serinletiyor.

Harbor'ın düzensiz nefes alışları yaklaştıkça daha da artıyor. Çıplak ayaklarının altındaki çamurun gıcırtısını, her nefes verişinde çıkan iniltileri duyabiliyorum. Üç adım. İki. Bir.

Yakaladım seni küçük tavşan.

He towers over her—shoulders broad, posture still as stone. The fire
behind him paints his silhouette in gold and shadow, and for a
moment, he looks less like a man and more like something ancient.
Built for ruin. Made for possession.

She should be afraid.

She is. But not of him. Of herself.

Of the way her body leans into the danger. Of the ache blooming in
her chest, low and desperate, whispering yes to something that's
never asked her permission.

He steps closer.

She doesn't move.

"You were never meant to be gentle," he says, voice rough. "You were
meant to soften me."

His fingers ghost along her jaw, calloused and warm. Her breath
hitches, and she sways toward him like she can't help it.

"I don't know how to do this," she whispers.

"Yes, you do."

She looks up at him—so tall, so cold, all sharp lines and brutal heat—
and her heart aches with the wanting. She's never felt smaller.
Never felt more seen.

"I break things," he murmurs, thumb brushing her bottom lip. "But
I'd rather bend for you."

That shatters something in her.
The walls. The fight. The fear.

Her hands rise slowly, resting on his chest. His heartbeat thunders
beneath her palms.

"I don't want to be afraid of you anymore," she says.

"Then don't be," he answers. "Want me instead."

And she does.
God, she does.

So when he pulls her close, her softness melts against his steel. Her
mouth meets his, awkward, imperfect, real, and the kiss is
everything: rough and reverent, desperate and slow.

He's the dark she never knew she needed.

And she's the only light he'll ever let in.

Chapter Fourteen

SIKTIR, SIKTIR, SIKTIR. Tam üstünde... tam burada.

Mücadele etmeye çalışırken dudaklarımdan bir çığlık dökülüyor, ama yorgunum, koşmaktan çok yoruldum.

Bir döngüye mi girdim? Neden her şey hem tanıdık geliyor hem de gelmiyor? Siktir.

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum, beni kendine doğru çekip ağaca doğru iterken bacağım onun kaval kemiğine takılıyor.

Kıkırdıyor... "Asla."

Chapter Fifteen

K

Bir kolumu beline doluyorum ve ılığını bastırmak için diğerkelimle ağzını kapatıyorum. Ben homurdanırken bacağıma tekme atıyor ve onu şışman ağaç gövdesine doğru götürüyorum.

"Seni buldum," diye fısıldıyorum maskenin içinden, sesim insanlık dışı bir şeye dönüşmüş.

Harbor elimde çılgınca debeleniyor, vücudu gerçek dehşetin son çaresiz gücüyle çırpınıyor. Etrafımızda dönerek onu meşe ağacına çarpıyor ve ağırlığımla sabitliyorum.

"Şşşt," diye yatıştırıyorum, korkmuş bir hayvanı sakinleştirir gibi. "Kavga etmek durumu daha da kötüleştirir."

Elimi ağzından çektiğimde "Lütfen," diye nefes nefese kalıyor. "Lütfen bana zarar verme."

"Canını yaktı mı?" Daha da yaklaşıyorum, sertliğimi karnında hissetmesine izin veriyorum. "Mesele bu değil."

Elimi yukarı doğru hareket ettirerek boğazını kavıyorum ve gözlerinin kenarından süzülen yaşları izliyorum. Artık serbest olan elimle yüzünü okşamak için uzanıyorum ve yanaklarından süzülen damlaları siliyorum.

"Korktuğunda çok güzelsin," diyorum ona, kızarmış yüzünü, vahşi gözlerini seyrederken. "Ama hissettiğin tek şey bu değil, değil mi?"

Elim yüzünden göğsüne doğru iniyor ve kazağının üzerinden kabaca sıkıyor. Korkusuna rağmen ya da belki de bu yüzden, göğüs uçları avucumun içinde sertleşiyor. İkimizin de inkâr edemeyeceği karanlık gerçeğin kanıtı.

"Hayır," diyor Harbor, ama bu zayıf, kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmiyor. Vücudu ona ihanet ediyor, dokunuşuma hafifçe eğiliyor.

"Bu doğru. Sen pis bir kızsın. Benim pis, pis küçük tavşanım," parmaklarım göğüs ucunu onu nefessiz bırakacak kadar sert bir şekilde çimdikliyor. "Aklın henüz yetişmemiş olsa bile vücudun neye ihtiyacın olduğunu biliyor."

Akıcı bir hareketle iki bileğini de kavıyor ve bir elimle başının üzerinde tutuyorum. Diğer elim boğazını kavıyor, sıkıyor, sadece tutuyor - kontrolün kimde olduğunu hatırlatıyor.

"Bana durmamı söyle," diye meydan okuyorum, kalçamı bacaklarının arasına bastırıyorum, kıyafetlerimizin arasından bile onun sıcaklığını hissediyorum.

"Bana bunu istemediğini söyle."

Dudakları aralanır, ama hiçbir kelime çıkmaz. Sadece korku ya da beklenti olabilecek ürpertici bir nefes. Belki ikisi de.

Ağzımı onunkine çarpıyorum, yapabileceği her türlü protestoyu yutuyorum. Öpücük acımasız, dişler, dil ve çaresizlikten ibaret. Karanlık zevkime göre, bir anlık direnişten sonra o da beni öpüyor, boğazının arkasından bir inilti kaçıyor.

Elim boynunu bırakıp vücudundan aşağı kayıyor, kazağını kabaca yukarı iterek göğüslerini gecenin soğuk havasına maruz bırakıyor. Mükemmeller; küçük, sıkı ve soğuktan çakıllanmış pembe meme uçları var. Ya da uyarılmaktan. Bir tanesini ağızıma almak için başımı eğiyorum, onu ağlatacak kadar sert ısııyorum.

Diğerine geçiyorum, elim az önce ağızımın olduğu yerde dönüp duruyor. Harbor bana karşı kıvranıyor, ben üzerinde çalışırken nefesi kesik kesik geliyor. Çıkardığı küçük sesler teslimiyetin sesi, bir ihtiyaç korusu. Bunu sonsuza dek yapabilirim, hangisinin hangisi olduğunu bilemeyene kadar onu zevk ve acı arasında sallantıda tutabilirim.

Meme ucunu bir patlamayla serbest bırakıyorum, dudaklarımı göğsünün kıvrımından köprücük kemiğine doğru sürüklüyorum, başka bir iz bırakacak kadar sert emiyorum. Onunla işim bittiğinde teni fetihlerimin bir haritası olacak.

Boynuna doğru ısırp yalayarak ilerlerken ellerim bileklerini sıkıyor ve dilimin altında nabzının hızlandığını hissediyorum. O

Başını geriye yatırarak bana daha fazla erişim sağlıyor, vücudu sertliğime karşı esnek ve yumuşak. Kulağını ısıyorum, dişlerimle narin lobunu çekiştiriyorum ve onu şok etmişim gibi titriyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor, kelimeyi durduramadan ağzından kaçıyor. Durmam için yalvarıyor mu yoksa daha fazlası için yalvarıyor mu bilmiyorum. Ama fark etmez. O bilmese bile ben onun neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Onu tekrar öpüyorum, şimdi acele etmiyorum, serbest elim vücudunda dolaşırken, göğsünü, kışını sıkıyorum, sonunda kot pantolonunun üzerinden onu avuçlamak için aramıza giriyorum. Islak. Sıcaklığını, arzusunun kanıtını hissedebiliyorum ve bu neredeyse bir ergen gibi pantolonuma boşalmam için yeterli. Neredeyse.

Avucumu klitorisine sürtüyorum, bilinçsizce öne doğru eğilirken çıkardığı küçük seslerden zevk alıyorum.

"Lütfen," diye soluk soluğa kalıyor ama artık karşı koymuyor. Tutuşumdan kurtulan elleri saçlarıma dolanıyor, beni itmek yerine göğsüne bastırıyor. "Yapmamalıyız-"

"Şşşşt şimdi," diye hırıliyorum tenine karşı. "Numara yapmayı bırak."

Kot pantolonunun düğmelerini açmak için aramıza uzanıyorum, külotuyla birlikte kalçalarından aşağı çekiyorum. Gece havası açıkta kalan tenine soğuk geliyor ve onu ürpertiyor. Belki de bu ona bakışımдан, maskemdeki yarıkların arasından onu gözlerimle yiyip bitirişimden kaynaklanıyor.

"Bana ne istediğini söyle," diye talep ediyorum, sesim ihtiyaçtan sertleşiyor.

"Yapamam..." diye kekeliyor ama kalçaları öne doğru itiliyor, pantolonuma sürtünen sert uzunluğa karşı sürtünme arıyor.

"Söyle," diye ısrar ediyorum, elimle amını avuçluyorum, uyarılmışlığının kaygan kanıtını hissediyorum. "Vücudunun zaten bana söylediği şeyi söyle."

Kısıtlamalara ihtiyacım olmadığı gerçeğinden dolayı omurgamda hastalıklı bir memnuniyet geziniyor. Hayır, küçük tavşanım bunu istiyor.

Beni istiyor.

Sessiz kaldığında, bir parmağımı içine sokuyorum, sonra diğerini, onu boğuk bir çığlıkla ağaçtan aşağı attıran o noktayı bulmak için kıvrılıyorum.

Tırnakları omuzlarıma batıyor, ben onu acımasızca ve inatla çalıştırırken can havliyle tutunuyor. Kot pantolonu ayak bileklerinde, kazağı koltuk altlarına kadar itilmiş, sefahatin resmi. Mükemmelliğin resmi.

"Söyle," diye tekrar homurdanıyorum, parmaklarımı onun derinliklerine sokuyorum, başparmağım klitorisinin etrafında dönüyor. "Bana bunu istediğini söyle."

Başı ağaca yaslanıyor, nefesi kısa, çaresiz soluklarla geliyor. Vücudu canlı, her sinir ucu ihtiyaçla şarkı söylüyor. Her şeyin eşiğinde, unutulmanın kıyısında sallanıyor.

"Evet," diye haykırıyor sonunda, sesi kırılıyor. "Evet, bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Tüm bedenim zaferle, karanlık bir tatminle titreşiyor. Parmaklarımı içinden çekiyorum ve o bir itiraz, bir inkâr sesi çıkarıyor. Bileklerinden tutup onu döndürüyorum ve yüzüstü ağacın sert kabuğuna bastırıyorum.

"Beni mi istiyorsun?" Sesim alçak, tehlikeli bir gümbürtüye dönüşerek soruyorum. "O zaman iyi bir küçük kız gibi kabul et."

Kalçalarını geriye doğru çekiyorum, onu belinden bükülmeye zorluyorum, kıcı havaya kalkıyor ve bacakları genişçe açılıyor. Damlıyor, amı ay ışığında parlıyor. Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum, baş döndürücü ve sarhoş edici ve o anda kendimi onun içine gömmek için elimden gelen tek şey bu.

Bunun yerine, acele etmiyorum, parmaklarımı ıslaklığının içinde sürüklüyorum, ona umutsuzca istediği şeyi vermeden girişiyle alay ediyorum. Sikim kızgın, o kadar sert ki acıtıyor. Ama onu çözmeyi bitirmedim.

"Siktir," diye soluyor, başı sert ağaç kabuğuna doğru düşüyor. "Sik beni."

Kelimeler o kadar sessiz ki neredeyse onları kaçırıyorum ama yeterli. Parmaklarımı geri çekiyorum ve onu tatmak için ağızma götürüyorum. Tatlı, keskin ve mükemmel. Kemerimi çözüyorum, sikimi serbest bırakıyorum, kaya gibi sert ve ihtiyaçtan ağrıyor. Şimdiden damlıyor ve onun ıslak sıcaklığına gömülmek için sabırsızlanıyorum. Temasın kesildiğini hissediyor ve arkasını dönüp ağaca yaslanıyor, göğsü kabarıyor, gözlerini kapatıp nefesini yavaşlatmaya çalışmadan önce kapüşonlu gözlerle beni izliyor.

"Bana bak," diye emrediyorum, bir elimle çenesini tutarak. "Seni kimin götürdüğünü görmeni istiyorum."

Gözleri maskenin arkasından benimkilere kilitleniyor, korku ve arzuyla geniş ve karanlık. Onu kaldırıyorum, ellerim kalçalarının arkasını kavlıyor ve o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor. Sikimin başı amına sürtünüyor, geri çekmeden önce yavaşça itiyor.

İşkence gibi bir oyun, oynamam gerekmiyor ama yine de oynuyorum. Onun sırılsıklam olmasını istiyorum. Bensiz yaşayamayacağını anladığında yanaklarının kızarmasını görmek istiyorum. Bu olmadan.

"Tekrar hayır de," diye alay ediyorum, kendimi onun kayganlığına sürtüyorum ama içeri itmiyorum. "Amin benim için ıslanırken bana bunun ne kadar yanlış olduğunu söyle."

"Hayır," diye fısıldıyor ama bacakları etrafımda gerilerek beni daha da yakınıma çekiyor. "Lütfen-"

Tek bir acımasız darbeyle içine girdim, kendimi kabzasına kadar gömdüm. Çığlığı ormanda yankılanıyor, gece kuşları yakındaki dallardan dağılıyordu. Ona uyum sağlaması için zaman tanımıyorum, geri çekilip tekrar içine giriyorum ve her hamlede nefesini kesen cezalandırıcı bir ritim tutturuyorum.

"İhtiyacın olan şey buydu," diye homurdanıyorum kulağına, onu ağaca yaslayıp becerirken, sert ağaç kabukları ince kazağının üzerinden sırtını sıyrıyor. "Özlemini çektiğin şey buydu. Kontrolü ele alacak biri. İçindeki karanlığı göreceksin ve gözlerini kaçırmayacak biri."

Ben ona vurdukça tek tepkisi kırık inlemeler oluyor, iç duvarları her vuruşta etrafımda kenetleniyor. Açımı hafifçe değiştiriyorum, her vuruşta içindeki o noktaya çarptığımdan emin oluyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor, gömleğimden kan akıyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyorum onun etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde. "Benim için gel. Bir canavar tarafından becerilmeyi ne kadar sevdiğini göster bana."

Sözlerimdeki bir şey onu uçurumun kenarına itiyor. Harbor paramparça bir çığlıkla boşalıyor, vücudu etrafımda sarsılıyor, iç kasları sanki kendi salınımımı çekmek için çaresizmiş gibi sikimi sağlıyor. Onu acımasızca beceriyorum, zevk-acı dolu güzel yüzünü izliyorum.

"Benim," diye homurdanıyorum kendi orgazmım artarken, omurgamın dibinde beyaz bir baskı oluşuyor. "Artık benimle sikişiyorsun."

Bir kükremeyle boşalıyorum, kendimi onun derinliklerine boşaltıyorum, onu mümkün olan en ilkel şekilde işaretliyorum. Birkaç uzun an boyunca birbirimize kilitli kaldık, ikimiz de nefes nefese kaldık, bacakları hala belime sarılı, sikim hala içine gömülü.

Yavaşça onu yere indiriyorum, bacakları pes etme tehlikesi geçirdiğinde onu sabitliyorum. Ay ışığında, karşılaşmamızın kanıtlarını görebiliyorum - boğazındaki ve göğsündeki çizikler, bileklerinde ve uyluklarında oluşan morluklar, iç uyluklarında parlayan sıvılarımızın karışımı.

Maskemi çıkarmak için uzanıyorum, yüzümü görmesine izin veriyorum, serbest bırakılmama rağmen gözlerimde hala yanan açlığı.

"Hâlâ kaçmak istiyor musun?" Parmağımı çene çizgisinde gezdirerek soruyorum, dokunuşumun altında titrediğini hissediyorum.

Harbor hiçbir şey söylemiyor ama gözlerindeki yenilgi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Tekrar koşmayacak. Bu gece değil. Belki de hiçbir zaman.

Gülümsüyorum, elini tutuyorum ve onu kulübeye, yeni gerçekliğine doğru götürüyorum.

Benimkini.

His hand brushes her cheek, gloved fingers trailing over mud-smeared skin like he's memorizing the shape of her surrender. The mask never moves, but she can feel the heat of his gaze from behind it—like he's seeing all the pieces of her she tries to hide.

"Why run," he says, "if you didn't want me to chase you?"

She doesn't answer.

Not with words.

Her silence is permission.

His gloved hand slides lower—over her throat, down to her wrist, pinning it gently to the earth.

Chapter Sixteen

Boğazıma düğümlenen sessiz bir çığlıkla uyandım, bedenim tanıdık olmayan çarşafların içinde donup kalmıştı. Kötü yalıtılmış pencerelerden süzülen tereyağlı sabah ışığı bir yalan gibi geliyor -Kafatasımın içinde dönen kaos için çok normal, çok huzurlu. Dün gece ormanda korkunç bir şey oldu. Umutsuzca inanmak istediğim şey, yazarımın hayal gücünden doğan berbat bir kabustu.

Ama kabuslar çürük bırakmaz. Ve ben onlarla kaplıyım.

Hiç kıpırdamadan yatıyor, tek bir kasımı bile oynatmadan vücudumun fiziksel envanterini çıkarıyorum. Kalçalarım sanki kilometrelerce koşmuşum gibi ağrıyor. Omuzlarım sert ağaç kabuğuna yaslanmaktan yanıyor. Bacaklarımın arasındaki hassas et, zihnimin inkâr etmeye çalıştığı şeyi doğrulayan donuk, ısrarcı bir acıyla zonkluyor.

"Gerçek değildi," diye fısıldıyorum, kelimeler yatak odasının boş havasında asılı kalıyor. "Gerçek olamaz."

Ama bunu söylerken bile boğazım yalanın etrafında daralıyor. Duyusal anılar savunma duvarlarımı yıkıyor - vücudumun altında ezilen çam iğnelerinin kokusu, açıkta kalan tenimdeki soğuk gece havası, onun ağırlığı, yırtılan kumaşın sesi, kulağıma değen sıcak nefesi. Maske. Yüzünü başka bir şeye dönüştüren o güzel, korkunç maske.

Sınırlarımı test ederek hafifçe kayıyorum ve alt bedenimden acı fişkirirken tıslıyorum. Hay sikeyim. Acı bariz, kabaca, şiddetle alınmaktan kaynaklanan türden bir acı. En kötüsü de, beynim tüm bunları şiddetle reddetse de, geri kalan kısmım reddetmiyor.

Kalbim de dahil olmak üzere, ki şu ana kadar bu bir sorun değildi - ağzının şeytanlarımı yutmak için benimkini ezmesi ve içime yeni bir tür hayat üflemesi dışında. Bu iğrenç, biliyorum... ama bunu istiyorum. Bana bir şey yapıyor. Beni kabul edilebilir bulmam gereken şeylerin zincirlerinden kurtarıyormuş gibi hissettiren bir şey.

Yanımdaki çarşaflar buruşuk ve soğuk. Kokusu orada kalıyor, pahalı kolonya, ter ve daha koyu, daha topraksı bir şeyle karışmış. Ormanın kokusu. Avın kokusu.

Kairo yanımda değil ama beni buraya, bu kulübeye geri getirdi. Beni temizledi, yatırdı ve uyumama izin verdi. Normal bir erkek arkadaştan bekleyebileceğim kadar romantikti, tabii seksi bir tene bürünmüş bir canavar olması ve mükemmel bir rol oynaması dışında.

Ya da belki de sadece onun ikiliğidir. Bir insan aynı anda iki zıt şey olamaz mı?

Derinlerde bir yerde bunun olacağını biliyor muydum? Bu düşünce beni durdurdu. Yeni ilham perim. Ormandaki maskeli adam. Kovalamaca. Hem dehşet verici hem de... Hayır. Bu düşünceyi tam olarak şekillenmeden kesiyorum. Bunu istemiyorum. İsteyemem. Bunu var edemem. Bu mümkün değil.

Yine de bedenim şimdi beni iğrendiren bir şaşkınlıkla titriyor
-Korku başka bir şeyle karışık, adını koymayı reddettiğim bir şey.

Kendimi oturmaya zorluyorum, morarmış bedenim itiraz ederken bir iniltiyi bastırıyorum. Koyu renkli izler bileklerimi bilezik gibi çevreliyor. Parmak izleri iç bacaklarımda çiçek açıyor. Kanıt. Dün gecenin gerçek olduğunun kanıtı.

Ayağa kalktığımda oda hafifçe dönüyor ve kendimi sabitlemek için komodinin kenarına tutunuyorum. Bir tarafı yırtılmış ama tekrar yerine çekilmiş külotum dışında çıplağım. Kıyafetlerimin geri kalanı hiçbir yerde görünmüyor.

Susuzluk çirkin başını kaldırıyor ve su için çaresiz kalıyorum.

Yatağın üstündeki battaniyeyi yırtıp bir zırh gibi etrafıma sarıyorum, kenarlarını sıkıca kıvrıp koza gibi sarılıyorum. Tenime değen yumuşak ağırlığı beni rahatlatmalı ama hiçbir şey içimde dalga dalga yayılan titremeleri durduramıyor.

Şimdi ne olacak? Kaçmak mı? Çığlık mı atayım? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranalım? Her seçenek eşit derecede imkansız görünüyor.

Yatak odasının kapısına doğru ilerlerken bacaklarım lastik gibi. Elim titreyerek topuzun üzerinde geziniyor. Ne bulacağım

Diğer taraf -yazar tıkanıklığıma yardımcı olmak için beni bu uzak inzivaya davet eden çekici, özenli adam? Yoksa ay ışığının aydınlattığı ormanda beni kovalayan, yüzü o unutulmaz güzellikteki maskeyle değişime uğramış avcı mı?

Kapıyı açıp dışarı çıkarken kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Kairo sırtı bana dönük duruyor, kahvaltı kokusu midemin guruldamasına neden oluyor. Omuzları ince beyaz tişörtünün altında hareket ediyor, tabağa bir şeyler yerleştirirken her hareketi hassas ve kasıtlı. Kıyafetlerimi yırtan, bileklerimi sıkan, bedenimi sahiplenen aynı eller şimdi de dikkatle kahvaltımı düzenliyor. Bunun saçmalığı gülmek ya da çılgılık atmak istememe neden oluyor. İkisini de yapmıyorum.

Kapı aralığında donmuş bir şekilde duruyorum, battaniye beni koruyamayacak bir kalkan gibi göğsüme yapışmış. Bedenim yatak odasına geri mi kaçsam yoksa burada mı yığılsam karar veremiyor. Beynimin ilkel kısmı - dün geceki maskenin ardındaki yırtıcıyı tanıyan kısım - kaçmam için bağılıyor. Ama nereye? Kulübe kilometrelerce uzanan vahşi doğayla çevrili, beni bir hayvan gibi avladığı aynı vahşi doğayla.

Bıçağın kızarmış ekmeğe yumuşak sürtünmesi duruyor. Arkasını dönmeden burada olduğumu biliyor. Tabii ki biliyor.

"Kahve hazır," diyor, sesi yumuşak ve kontrollü, birkaç saat önce bana yaptığı tecavüze eşlik eden gırtlak hırıltılarından eser yok.

Sesten irkildim, bana ihanet ettiği için bedenimden nefret ettim - sadece korkudan değil, aynı zamanda karnımın alt kısmındaki istenmeyen çarpıntıdan da

Sesinin tanıdık tınısı. Benim neyim var böyle?

Yavaşça döner. Yüzü mükemmel bir normallik maskesi: hafif bir gülümsemeyle düzenlenmiş yakışıklı yüz hatları, güçlü çene hattı, cildinde kirli sakal, dikkatli ama tehditkâr olmayan koyu gözler. Barda beni büyüleyen Kairo bu.

"Yaralanmışsın," diyor, bakışları yüzümde geziniyor, yanağımdaki morluğa takılıyor. Parmakları yanağımda geziniyor, kaşları hafifçe çatılırken morluğun üzerinde duruyor.

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor. "Öyle miyim? Bunun nasıl olduğunu merak ediyorum."

Kahve cezvesini alıp iki fincan doldururken yüz ifadesi değişmiyor. Fincanları granit adanın üzerine yerleştiriyor ve bir tabure çıkarıyor. "Otur. Yemek yemen gerek."

Emir aramızda asılı kalıyor, basit ve mutlak. Beynim teslimiyeti işleyemeden bacaklarım hareket ediyor. Taburenin üzerine çöküyorum, hırpalanmış bedenim sert yüzeye karşı koyarken irkiliyorum. Battaniye hafifçe aralanıyor ve ona daha sıkı sarılıyorum, aniden altındaki çıplaklığımın, kollarımdaki parmak şeklindeki morluklara bakan gözlerinin farkına varıyorum.

"Kıyafetlerim nerede?" Sesim istediğimden daha kısık, daha zayıf çıkıyor.

"Kurutucuda. Onlar... kirli." Duraksaması, camların arasında karanlıkta olan her şeyin ağırlığını taşıyor. "Kahvaltıdan sonra sana giyecek başka bir şey getireceğim."

Ona bakıyorum, canavara dair bir işaret, bana yaptıklarına dair bir kabullenme arıyorum. Yüzü donuk, okunması imkânsız. Sadece gözleri tehlikeli bir şeyin titreşimine ihanet ediyor; bu sıcaklık önce başka bir yere, önüme koyduğu tabağa bakmama neden oluyor: kızarmış ekmek, yumurta, özenli bir şekilde dizilmiş meyve.

"Ye," diyor tekrar, karşımdaki koltuğa oturuyor, kokusunu alabileceğim kadar yakınıma geliyor - o pahalı kolonya şimdi kahve ve tereyağı kokusuyla karışmış. Çok yakın.

Midem sıkışıyor, ama itaatsizlik edemeyerek mekanik bir şekilde bir parça tost alıyorum. Küçük bir ısırık aldığım da sessizlik uzuyor; yemek ağzımda tatsız. Üzerimdeki bakışlarının farkındayım, değerlendirci, sahiplenici.

"Bu bir rüya değildi," diyorum sonunda, kelimeler sessizliğin içine taş gibi düşüyor. "Bana yaptığın şey."

Eli duraklıyor, kahve fincanı dudaklarının yarısına kadar geliyor. "Hayır," diye basitçe kabul ediyor. "Değildi."

İnkâr yok. Özür yok. Sadece kabullenme. "Beni

incittin." Sesim titriyor.

"Evet." Kahvesini yudumluyor, güçlü parmakları fincanı rahat bir güçle sarıyor. "Ben yaptım."

Gözlerim uzun parmaklı, mükemmel manikürlü, böylesine hassas ve böylesine şiddet uygulayabilen ellerine takılıyor. Onları boğazımın etrafında hatırlıyorum, tam olarak sıkıyor ama tehdit ediyor. Hatırla onları yırtıyor kumaşı, keşfediyor

açıkta kalan tenim, beni doruğa çıkarıyor. Saçlarıma dolandığını, boynumu ağzına doğru açmak için başımı geriye çektiğini hatırla.

"Neden?" Bu soru her şeyi kapsar: neden ben, neden maske, neden kovalamaca, neden şiddet.

Kairo kupasını bırakıyor ve ilginç bir örnekmişim gibi başını hafifçe eğerek beni inceliyor. "Çünkü istiyorum," diyor sonunda. "Çünkü sen de derinlerde bir yerde bunu istiyorsun. Ben sadece bu dürtüleri keşfetmen için sana alan açıyorum, yargılamadan."

"Kes şunu." Avucumu tezgâha vuruyorum, zedelenen etimden koluma acı yayılıyor. "Bunu benim hatammış gibi göstermeye çalışmayı bırak. Beni sen kaçırdın!"

İfadesi yumuşuyor, neredeyse şefkat gibi bir şeye dönüşüyor ki bu da bir şekilde zalimlikten daha kötü. "Seni suçlamıyorum Harbor. Seni özgürleştiriyorum. Geleneklerden. Çekingenliklerinin hapisanesinden." Adanın öbür ucundan yüzüme doğru uzanıyor.

Geri çekiliyorum, battaniye hafifçe kayıyor. "Dokunma bana."

Eli havada donuyor, sonra geri çekiliyor. Bir kez başını sallıyor, o kadar rahat bir şekilde sınırı kabul ediyor ki dengem bozuluyor. Dün gece tüm sınırları ihlal ettikten sonra bu küçük şeye nasıl saygı duyabiliyor?

"Biraz daha kahve?" diye soruyor, sanki güzel bir kulübede kahvaltı eden herhangi bir çiftmişiz gibi.

Ona bakıyorum, kendini tutuş şekline, hiç sarsılmayan sakin kontrolüne. Performansında bir kırılma yok, yararlanabileceğim bir çatlak yok - sadece yaptığı şeyin, olduğu şeyin dehşeti üzerine katmanlanmış bu ürkütücü, korkunç normallik var.

Ve beni en çok korkutan şey, bardağımı doldurması için otomatik olarak ona doğru iterken, itiraf etmek istediğimden daha fazla ona benziyor olabileceğim düşüncesi.

Kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum, elim o kadar kötü titriyor ki koyu renkli sıvı fincanın kenarından battaniyeyle örtülü kucağıma akıyor. Lanet olsun. Fincanı çok sert bir şekilde yere bırakıyorum, porselen granite çarpıyor. Karşımda Kairo o okunmaz gözleriyle beni izliyor, sanki gördüğü en ilginç şeymişim gibi her hareketimi takip ediyor. Ve işin kötü tarafı, ben burada oturmuş onun hazırladığı yemekleri yiyor, kahvesini içiyor, iyi eğitilmiş bir hayvan gibi onu takip ediyorum. Kendi itaatimin farkına varmak binlerce böcek gibi derimin üzerinde geziniyor ama bunu durduramıyorum.

"Daha fazla yemelisin," diyor, zar zor dokunduğum tabağımy başıyla işaret ederek. "Gücüne ihtiyacın var."

Ne için? Soru cevapsız kalıyor ama çatalım yine de bir parça meyveyi mızraklamak için hareket ediyor. Zihnim itiraz edemedi bednim onun önerisine itaat ediyor. Bana neler oluyor böyle?

Gözlerimi tabağımda sabit tutuyorum, bakışlarımdan kaçınırken her hareketinin aşırı farkında oluyorum - parmaklarının fincanın etrafında kıvrılma şekli, taburedaki ağırlığının hafifçe kayması, nefes alışının kontrollü ritmi. Geniş omuzlarının gömleğini nasıl doldurduğunu ve pazularının kaçmak için nasıl zorlandığını

kolları. Ona hiç böyle utanmadan bakmamıştım. Köprücük kemiğinde, gömleğinin altında kaybolan bir dövmenin başlangıcını görünce yarı şok oldum. Ona olan dikkatim hem istemsiz hem de mutlak, sanki beynimin ilkel bir parçası onu görmeye ihtiyaç duyuyor - onu anlamak için.

"Kalbin hızla atıyor," diye gözlemliyor, yumuşak bir sesle. "Nabzının boğazında attığını görebiliyorum."

Serbest kalan elim içgüdüsel olarak boynumu örtmek için hareket ediyor, parmaklarım derimin altındaki kan pıhtısına bastırıyor. Bedenimi bu kadar kolay okuyabilmesinden, onu görebilmesinden ve... başka bir şeyin... içimde dolaşmasından nefret ediyorum.

"Beni izlemeyi bırak," diye fısıldıyorum ama kelimelerin arkasında hiçbir güç yok.

"Yapamam." Cevabındaki basit dürüstlük midemi bulandırıyor. "Sen çok güzelsin."

Çatalı tabağına sürtünüyor ve ben bu sestten irkiliyorum. Vücudumdaki her sinir ucu yüksek alarmda, manyetik kuzeye kilitlenmiş bir pusula iğnesi gibi onun varlığına duyarlı. Koltuğunda kaydığı zaman, geriliyorum. Kahve cezvesine uzandığında, dikkatli gözlerle hareketini izliyorum. Dolaptan bir şey almak için ayağa kalktığında, tüm vücudum hazırlık için kıvrılıyor... ne? Kaçış mı? Kavgaya mı?

İkisi de değil - çünkü en dehşet verici ifşaat vücudumdaki morluklar ya da bunlara neden olduğunu sakince kabul etmesi değil; içimdeki kırık bir parçanın bir sonraki emrini beklediği, kontrolü teslim etmenin serbest bırakılmasını umduğu çirkin gerçek. Tıpkı taslağımda yazdığım gibi.

Farkına varış beni mide bulandırıcı bir netlikle vuruyor. Durmuş romanımın sayfaları zihnimde yanıp sönüyor: ay ışığının aydınlattığı ormanda kahramanımı takip eden maskeli figür, pek de hoş karşılanmayan şiddetli kaçırma, bunu takip eden Stockholm sendromu. Hepsini Kairo'yla tanışmadan önce, bu kulübeye gelmeden önce, dün gecedен önce yazdım.

Baş karakterim Emma, saldırganın ellerini bile ayrıntılı bir şekilde tarif ediyor: "zarif ama güçlü, sanat yaratabilecek ya da bir hayatı eşit hassasiyetle yok edebilecek türden eller." Kairo'nun elleri, sağ parmak eklemesindeki küçük yara izine kadar, şimdi daha fazla kahve koyarken gözüme çarpıyor.

Hikâyemdeki maskeli adam "Seni uzun zamandır izliyordum" diye fısıldıyor, tıpkı dün gece uykuya dalarken Kairo'nun bana fısıldadığı gibi.

Bağlantılar yerine oturdukça midem çalkalanıyor: ormanda kovalamaca, maske, kulübe, esir alanın hiçbir şey olmamış gibi davrandığı kahvaltı sonrası. Hepsini yazıyorum, kendimi sadece kurgu, sadece hayal gücü olduğuna ikna ettiğim içimdeki karanlık bir kuyudan çekiyorum.

Bunu bir şekilde dışa mı vuruyorum? Çekiyor muyum? Bilinçdışı bir düzeyde bunu istiyor muyum?

"Çok sessizsin," diye gözlemliyor Kairo, dehşete düşmüş kendi kendime düşünme sarmalımı kırarak. "Ne düşünüyorsun?"

"Kitabım," diye itiraf ediyorum kendimi durduramadan. "Taslağım."

Gözlerinde bir şey parlıyor. "Şimdi bana onda ne gördüğünü söyle."

"Bunu benim yazdığımı," diye fısıldıyorum, aramızda belli belirsiz bir işaret yaparak
-Kulübeye, morarmış bedenime. "Hepsini. Olmadan önce. Sanki bir şekilde... tahmin ediyorum. Ya da istiyorum."

Sonra gülümsüyor ve bu gülümseme yüzünü neredeyse nazik bir hale dönüştürüyor. Neredeyse insana. "Belki biliyordur. Belki de bu yüzden birbirimizi bulduk. Kaderin benzer zihinleri bir araya getirme yöntemi vardır."

"Birbirimize hiç benzemiyoruz," diye çıkışıyorum, ani bir öfke şaşkınlığımı bastırıyor. "Ben asla senin beni incittiğin gibi birini incitmem."

"Ama siz onu en ince ayrıntısına kadar hayal ediyorsunuz," diye karşı çıkıyor, oturduğu yerden kalkarak. "Kelime kelime, sahne sahne yaratın."

Başımı sallıyorum, şüphe kesinliğimi sararken bile suçlamayı reddediyorum. Kelimeleri yazıyorum, evet. Bu karanlık bir kurgu - insan arzusunun gölgelerini araştıran çarpık, bazen şiddetli bir hikaye. Ama bu kurgu. Sadece kurgu.

Öyle değil mi?

Kairo aniden adanın etrafında dolaşmaya başladığında düşüncelerim ürkek kuşlar gibi dağılıyor. Şiddet beklentisiyle kaslarım geriliyor ama o sadece sandalyemin arkasında kasıtlı bir yavaşlıkla daireler çiziyor. Donup kalıyorum, dümdüz önüme bakıyorum, dönüp onu takip etmekten korkuyorum, hareketsiz ve savunmasız kalmaktan korkuyorum.

Elleri sandalyemin arkasına hafifçe dayanıyor, bana dokunmuyor ama vücudunun sıcaklığını sırtımda hissedebileceğim kadar yakın. Nefes almayı bırakıyorum, onun varlığı ve dokunuşu arasında asılı kalıyorum.

"Korkmalısın Harbor," diye fısıldıyor, nefesi kulağımı ısıtıyor, saç tellerimi karıştırıyor. "Çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Sözleriyle omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor. Sarsılarak uzaklaşmalı, çığlık atmalı, kavga etmeli ya da burada oturmaktan başka bir şey yapmalıyım; parmakları nihayet boynumun hassas derisine temas ettiğinde nefesim kesiliyor.

Dokunuş tüy kadar hafif, sadece parmak uçları boğazımın sütununda geziniyor ama damarlarımda elektrik akımı yaratıyor. Bedenim, daha fazla temas arayan bir kedi gibi, eline doğru küçük, istemsiz bir kavisle bana ihanet ediyor.

O anda kendimden nefret ediyorum; tehlike, ihlal, kaçış çığlıkları atan zihnimle, yaptığı her şeye rağmen onun dokunuşuna karşılık veren hain bedenim arasındaki kopukluktan nefret ediyorum.

"Gördün mü?" Sesi alçak ve gürültülü, kulağımda bir mırıltı. "Kendine yalan söyleyebilirsin Harbor, ama bedenim ne istediğini biliyor."

"Hayır," diye idare ediyorum.

Parmakları nazik keşiflerine devam ediyor, çene çizgimi izleyerek yukarı çıkıyor, sonra saçlarımdan arasına giriyor. "Bize yazıyorsun

varoluşu. Beni en karanlık fantezilerinden çağır. Ve şimdi bağlantıyı inkâr mı etmek istiyorsun?"

"Bu bir fantezi değil," diye fısıldıyorum, başım hafifçe onun dokunuşuna doğru eğilirken bile. "Bu bir kâbus."

"Öyle mi?" Başımı kontrol etmek için elini yeterince sıkıyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Gözleri benimkileri ararken şiddetle yanıyor. "O zaman neden uyanmak için daha fazla mücadele etmiyorsun?"

Soru fiziksel bir darbe gibi iniyor. Neden savaşıyorum? Neden burada oturup bana dokunmasına, beni beslemesine, yaptıklarından sonra beni kontrol etmesine izin veriyorum? Cevap zihnimin en karanlık köşelerinde, bu anı korkunç bir doğrulukla tahmin eden el yazması sayfalarda gizleniyor.

Bedenim Kairo'yu onunla tanışmadan çok önce tanıyor. Zihnim onu yaratıyor, gece yarısı ormanlarında kadın avlayan erkekleri doğuran cehennemden onu çağırıyor.

Dokunuşundan uzaklaşıyorum, battaniyeyi zırh gibi omuzlarıma daha sıkı çekiyorum, ancak ikimiz de ona karşı işe yaramadığını biliyoruz. Zihnim, her biri bir öncekinden daha imkânsız olan seçenekler arasında koşturuyor. Kulübe izole edilmiş, kıyafetlerim gitmiş, telefonum... Telefonum.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve yüz ifademi nötr, okunamaz tutmaya çalışıyorum. "Ben-" Sesim çatlıyor ve tekrar denemeden önce zorlukla yutkunuyorum. "En azından en iyi arkadaşımı kontrol edebilir miyim? Benden haber alamazsa endişelenir. Onu dün arayacağıma söz veriyorum." Sonraki kelimeleri, neden oldukları tiksintiyi aşmaya zorluyorum. "İyi olacağım. Söz veriyorum."

Kairo'nun gözleri hafifçe kısılıyor, beni değerlendiriyor. Bu hesapçı bakış damarlarıma buz gönderiyor - riskleri tartıyor, açıları değerlendiriyor, bu isteğin kontrolü için bir tehdit olup olmadığına karar veriyor.

"Lütfen," diye ekliyorum, sesimin bu kadar acınası çıkmasından nefret ederek. "Ortadan kaybolursam Lila beni araması için birini gönderir. Buraya seninle geldiğimi biliyor."

Bu tam olarak doğru değil. Lila, Pine Ridge Retreat'te biriyle buluşacağımı biliyor ama Kairo konusunda kasten belirsiz davrandım. Beni buraya getiren bir dizi aptalca karardan biri daha.

"Hmm." Geri adım atarak bana nefes alma alanı açtı. Vücut dili belli belirsiz değişiyor: rahat omuzlar, açık duruş, yırtıcıdan ziyade makul adam rolünü oynuyor. "Sanırım bu mantıklı olur. Birlikte geçirdiğimiz zamanı kimsenin bölmesini istemeyiz, değil mi?"

Başımı sallıyorum, eşlik ediyorum. "Aynen öyle. Endişelenmemesi için kısa bir arama."

Bir an daha beni inceliyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Telefonun ofiste. Burada bekle."

O mutfaktan çıkarken, kendimi sabitlemek için tezgahın kenarına tutunuyorum. Bu benim şansım, tek şansım, dış dünyaya bir sinyal göndermek için. Ama nasıl? Kairo her kelimeyi dinliyor olacak. Açık bir yardım çağrısı, çağrıyı kesmesi ve bu küçük özgürlüğü ortadan kaldırmasıyla sonuçlanacaktır. Onu uyarmadan endişe tohumları ekmek için ince davranmalıyım.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra geri dönüyor, bir elinde benim telefonum, diğesinde kendi telefonu. "Aramadan önce," diyor, ekranında bir şeye dokunarak, "Wi- Fi bağlantısını etkinleştirmeme izin verin."

Nefesim kesildi. Herifin Wi-Fi engelleyicisi var. Tabii ki var. Bu kabin, detaylara titizlikle dikkat edilerek tasarlanmış bir tuzak.

"İşte," diyor, telefonumu tezgahın üzerinden kaydırarak. "Sinyal şimdi iyi olmalı."

Titreyen parmaklarımla telefonu elime alıyorum, gözlerinin her hareketimi takip ettiğinin aşırı farkındayım. Kilit ekranımda Lila'dan gelen birkaç cevapsız arama görünüyor, sonuncusu dün gece geç saatlerde yapılmış. Göğsümde suçluluk ve umut birbirine karışıyor; o çoktan endişelenmiş.

"Hoparlörlü telefon," diye talimat veriyor Kairo, sesi sıradan ama tartışmaya yer bırakmıyor. "Arkadaşınıza ben de merhaba demek istiyorum."

Tabii ki. Özel bir konuşma yapmayacağım. Sertçe yutkunup başımı sallıyorum, Lila'nın numarasını tuşlayıp telefonu hoparlöre veriyorum. Çevir sesi mutfağın gergin sessizliğinde doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor.

"Harbor! Tanrım, nerelerdeydin?" Lila'nın sesi sadece bir kez çaldıktan sonra hoparlörden patlıyor. "Bütün gece seni aradım!"

Kairo'ya bakıyorum, o da sanki endişeli bir arkadaşından telefon alan normal bir çiftmişiz gibi bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor.

"Hey, Li. Bunun için üzgünüm," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Burada telefon çekmiyor. Mesajlarını yeni aldım."

"Şükürler olsun ki hayattasın. Ben de tam geri çekilmeyi arayıp senin için ormana bir arama ekibi göndermelerini isteyecektim." Sesi, on yıllık dostluğumuzu tanımlayan o tanıdık kızgınlık ve rahatlama karışımını taşıyor. "Ee? Yazı nasıl gidiyor? Kulübe gizemli adamın söz verdiği gibi mi?"

"Kulübe... gerçekten çok güzel. Cehennem kadar uzak ama." Son kısmı vurguluyorum, ipucunu anlamasını umuyorum.

"Amaç da bu, değil mi? Dikkat dağıtıcı şeylerden uzaklaşmak?" Lila gülüyor. "Bana Bay Gizemli'den bahset. Söylediğin kadar ateşli biri mi? Cehennemden çıkmış yarasa gibi onunla kaçtığına göre öyle olmalı. Çok az tanıdığın bir adamla uzak bir kulübeye gittiğine hâlâ inanamıyorum ama sanırım yazarlar sanatları için risk almak zorunda, değil mi?"

Kairo bunun üzerine gülümsüyor; gözlerine ulaşmayan dudaklarını geriyor. Tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, özel bir gösterinin tadını çıkaran birinin odaklanmış dikkatiyle beni izliyor.

"O..." Tereddüt ediyorum, hem Lila'nın merakını hem de Kairo'nun incelemesini tatmin edecek kelimeleri arıyorum. "Yoğun. Beklediğim gibi değil."

"Ooh, nasıl yoğun? İyi yoğun mu yoksa kötü yoğun mu? Yatakta yoğun mu yoksa bahçede cesetler gömülü olabilirmiş gibi yoğun mu?" Tekrar gülüyor, durumumun gerçeküstü dehşetine karşı acı verici derecede normal bir ses.

Kairo'nun gülümsemesi onun şakası karşısında genişliyor, t  ylerimi diken diken eden sessiz bir onaylama.

"Lila, Tanrım!" Kulaklarıma bile kırılğan gelen bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. "  yle bir Şey değil. Taslağıma odaklanmış durumdayız."

"Uh-huh. Yazar tıkanıklığına yardımcı olmayı teklif eden rastgele bir adamla ormanda kayboluyorsun ve benden sadece çalıőtıęına inanmamı mı bekliyorsun? Harbor Elliot, sen d  nyanın en k  t   yalancısısın."

G  zlerimi kısa s  reliğine kapatıyorum. Keőke ne kadar doğru ama bir o kadar da yanlış olduğunu bilseydi. "Taslak... ilerliyor," diyorum dikkatlice. "Kairo bazı karanlık temaları keőfetmemde bana yardımcı oluyor. Daha   nce ger  ekten dalmaktan korktuklarım."

Ben konuşurken onun tepkisini izliyorum. G  zleri onaylayarak parlıyor, dikkatli kelime seğimim karşısında başı hafif  e eğiliyor. Onu memnun etmeyi bu kadar çabuk   ğrendiğim i  in i  imi bir bulantı dalgası kaplıyor.

Lila alt metinden habersiz, "Artık zamanı gelmiőt  ," diye devam ediyor. "Ajansın aylardır ensende soluyordu. O zaman bu Kairo denen adam senin i  in iyi, şöyle mi?"

Kairo doğruldu, bana yaklaőt  , varlığı   zerimde g  lgeleniyor. Parmağı k  pr  c  k kemiğim boyunca, battaniyenin   zerinden g  r  lebilen, yavaş ve kasıtlı bir   izgi   ziliyor. Aramaya odaklanıyorum, o parmakların bacaklarımı nasıl titrettiğine değil.

"Liman mı?" Hemen cevap vermediğimde Lila soruyor. "Hâlâ orada mısın? Bay Gizemli'yle işler nasıl gidiyor?"

Kairo'ya bakıyorum, parmakları keşiflerine devam ederken bakışlarına hapsoluyorum, battaniyenin kenarının altına dalıp tenimde bıraktığı morlukları izliyorum.

"Buradayım," diyorum sonunda. "Ve bu... Sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirim." Sözcükler yapmacık, tuhaf, birden fazla gerçeği ve yalanı bir arada taşıyor.

Hayatta kalmak için oyun mu oynuyorum? TSSB'nin çarpık bir biçimini mi yaşıyorum? Yoksa o en karanlık olasılığı -içimdeki bir şeyin onun içindeki canavarı tanıdığını ve ona karşılık verdiğini- kabul ediyor muyum?

Lila ciyaklıyor, sesi irkilmeme neden oluyor. "Biliyordum! Detaylar, Harbor, detaylara ihtiyacım var. Yatakta görüldüğü kadar iyi mi? O-"

"Lila, dur," diye araya giriyorum. "Karmaşık bir durum. Şu anda gerçekten açıklayamam."

"Aman Tanrım, tam orada bizi dinliyor, değil mi?" Lila sahnede ikimizin de duyabileceği şekilde fısıldıyor. "Kairo, kızıma iyi davransan iyi edersin! Arada bir kafasını dağıtmasına yardım edecek birine ihtiyacı var."

Kairo'nun eli enseme yerleşiyor, başparmağı kulağımın altındaki hassas deriyi okşuyor. "Ona çok iyi bakıyorum, Lila," diye cevap veriyor, sesi sıcak ve cana yakın - barda tanıştığım adamın sesi değil

Ormandaki canavar. "Harbor olağanüstü biri. Tüm potansiyelini keşfettiğinden emin olacağım."

Çifte anlamı kalbimi hızlandırıyor ama Lila sadece keyifle gülüyor. "Siz ikiniz 'yazma inzivanızın' tadını çıkarın. Harbor, birkaç gün içinde beni ara, tamam mı? Gelişmeleri istiyorum."

"Edeceğim," diye söz veriyorum, kelimeler aniden imkânsız derecede uzak görünen bir dünyaya uzanan bir can simidi gibi geliyor. "Seni seviyorum, Li."

"Ben de seni seviyorum, ucube."

Arama sona eriyor ve mutfağa sessizlik çöküyor. Kairo'nun eli boynumda, söylenmemiş bir tehditle yüklü hafif bir baskı olarak kalıyor.

"İyi gitti," diyor yumuşak bir sesle. "Şimdiden öğrenmeye başladın."

Hiçbir şey söylemiyorum, telefonumun karanlık ekranına, yüzeyinde çarpıtılmış kendi yansımama bakıyorum. Arkamda, Kairo'nun bulanık figürü bir gölge gibi belirliyor.

"Hisler, ha," diye yankılanıyor, parmakları boynumda hafifçe sıkılıyor. "Ne tür duygular Harbor?"

Başımı kaldırıp telefonun yansımasında onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Korku," diye fısıldıyorum. "Tiksinti. Nefret."

Gülümsemesi genişler. "Ve?"

Kelime aramızda asılı duruyor, tamamlanmayı talep ediyor - vermek istemediğim dürüstlüğü talep ediyor.

"Hayranlık," diye itiraf ediyorum sonunda, itiraf boğazımı asit gibi yakıyor. "Tanrı yardımcım olsun."

"Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye mırıldanıyor Kairo, dudaklarını saçlarıma bastırmak için eğilerek. "Bu seninle benim aramda. Yazar ve onun eseri. Yoksa ben senin eserin miyim? Hangimizin diğerini çağırdığından hâlâ emin değilim."

Telefonumu alıp cebine koyarken ben de aynı şeyi merak ediyorum. Ve hangi cevabın daha kötü olacağını.

I KNOW
ALL
YOUR
SECRETS

Chapter Seventeen

K

Arkadaşıyla konuştuktan sonra, yerleşmiş görünüyordu. Günü takılarak, kart oyunları oynayarak geçirdik. Onun bana karşı duygusal olarak savunmasız olduğunu görmek beni hiç düşünmediğim bir şekilde etkiledi. Kulübenin etrafında keşfe bile çıktık. Küçük bir yürüyüştü ama dışarıda olmak ona bir şeyler yapıyor gibiydi. Biraz çilek topladı, görüş alanımdan biraz fazla uzaklaştı ama ona güvenmeye karar verdim. Ve aynı şekilde geri geldi, yanakları kızarmış, saçları dağılmıştı. Saat beşten hemen önce akşam yemeği yapmaya karar verdi.

Mutfak kapısından onu izliyorum. Harbor'ın parmakları sebzeleri doğrarken titriyor, bıçak elinde kararsız. Benden korkmuyor. Artık korkmuyor. Bana karşı bir şeyler hissediyor, sadece ne olduğunu anlamıyor. Arkasını dönmeden burada olduğumu biliyor; omuzları gergin, nefesi sığ. Kulübe bu gece daha küçük geliyor, duvarlar sanki bizi birbirimize itmek için komplo kuruyorlarmış gibi etrafımıza baskı yapıyor.

Bıçak, titreyen ellerine rağmen ritmik bir hassasiyetle kesme tahtasına vuruyor. Kes. Kes. Kes. Harbor'ın kumral saçları çalışırken yüzüne dökülüyor ve hızlı, pratik bir hareketle kulağının arkasına sıkıştırıyor. Tek bir ter damlası boynundan aşağı süzülerek büyük boy kazağının yakasının altında kayboluyor. Burası sıcak değil. Çok uzak. Dağ havası kulübenin ahşap duvarlarından sızıyor ama Harbor içten dışa yanıyor.

"Çay içmek istersiniz diye düşündüm," diyor sebzelere, hâlâ arkasını dönmeden. Sesi hafifçe titriyor, yansıtmaya çalıştığı sakinliğe ihanet ediyor.

Cevap vermiyorum. Benden bunu beklemiyor. Bu küçük evcilik oyunu beni eğlendiriyor. Evindeyken hiç yemek yapmazdı, o zaman kimi etkilemeye çalışıyordu?

"Bugün patikada biraz yabani mantar buldum," diye devam ediyor ve sessizliği anlamsız bir gevezelikle dolduruyor. "Yemek için güvenli olduklarından oldukça eminim ama onları dışarıda bıraktım. Yiyip yemeyeceğinden emin değildim-"

"Ne yapsaydım, Harbor?" Sonunda konuştum. "Zehirlenme riskini almak isteseydim?"

Omuzları daha da sertleşiyor, kontrolünü yeniden kazanmadan önce ritmi bir anlığına bozuluyor. "Onları pişirmemi isteyip istemediğini soracaktım. Ölüm şapkası olabilirler, ne bileyim?"

Soğanları sıcak tavaya atarken cızırdıyor, ses ve koku aramızdaki boşluğu dolduruyor. Kapı çerçevesinden uzaklaşıp mutfağa adım atıyorum, ayak seslerim

Ahşap zeminde kasıtlı olarak yüksek sesle. Yaklaştığımı ses aracılığıyla takip etmesini, işine odaklanıyormuş gibi yaparken bile yaklaştığımı hissetmesini istiyorum.

Kulübeyi çevreleyen ormanı keşfetmesini izledim, ona özgürlük yanılsaması verdim, burada kendi seçimiyle olduğuna inanmasına izin verdim. Ve bir bakıma öyle. Benimle gelmeyi o seçti. Gerçek doğamın ilk işaretleri ortaya çıkmaya başladığında kalmayı seçti. Bu dansın her adımı koreografiyle hazırlandı ama onun katılımı kendi seçimiydi. Bunu bu kadar lezzetli yapan da bu.

"Şimdi sessiz olan kimmiş bakalım?" diye gözlemliyor, rahatsızlığını gizlemeye çalışırken kıkırdıyor ve tavayı gereksiz bir dikkatle karıştırıyor.

"Seni izliyordum," diye basitçe cevap verdim.

Tahta kaşık, hareketine devam etmeden önce sadece bir kalp atışı için karıştırmanın ortasında duraklar. "Biliyorum."

Tabii ki biliyor. Gözlerimin sürekli üzerinde olduğunu hissediyor, hareketlerini takip ediyor, tepkilerini inceliyor. Bu onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyor ama bakışlarımı hissettiğinde boynunun kızardığını görüyorum. İzlediğimi bildiğinde bazen benim için nasıl performans sergilediğini, biraz daha uzandığını, biraz daha eğildiğini görüyorum.

Yaklaşıyorum, şimdi sessizim, yansımam onun çalıştığı lavabonun üzerindeki pencerede beliriyor. Gözlerimiz camda buluşuyor ve bir an için ikimiz de nefes almıyoruz. Dış dünya karardı, pencereyi ikimizi de yakalayan bir aynaya dönüştürdü - ben onun arkasında duruyorum, yüksek ve hareketsiz, onun küçük çerçevesi farkındalıkla sert.

"Patatesler yanıyor," diye mırıldanıyorum, yansımamızdaki göz temasını kesmeden.

Harbor gözlerini kırıştırıyor, tavayı ocaktan indirirken büyü bir anlığına bozuluyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, sesi nefes nefese.

Artık onun kokusunu alabilecek kadar yakınlım, bu sabah duşta kullandığı lavanta sabununun, onun kokusunun. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakınlım. Yakınlığımdan ürküp arkasını döndüğünde neredeyse göğsüme çarpacak kadar yakınlım.

"Tanrım!" diye nefes nefese kalıyor ve tahta kaşığı düşürüyor. Yere çarpıyor, aşınmış ahşabın üzerine sos damlacıkları saçılıyor. "Öylece-"

"Ne yapamazsın?" Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımla teninde gezinmesine izin veriyorum. "Kendi mutfağında duramaz mıyım? Kamaramda kalan kadına yaklaşamaz mıyım?"

Harbor sertçe yutkunuyor, yeşil gözleri kocaman açılmış bana bakıyor. Şu anda tezgâha sırtını dayamış durumda, elleri arkasındaki kenarı kavırıyor, parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. Kendimi kasıtlı olarak onun kaçışını engelleyecek şekilde konumlandırımdı ve onu buraya gelmeyi kabul ettiğı andan beri aramızda inşa edilen şeyle yüzleşmeye zorladım.

"Numara yapmaya devam edebilirsin," diye mırıldanıyorum, bir elimi kalçasının yanındaki tezgâha koyup onu etkili bir şekilde kafese kapatırken sesim tehlikeli derecede yumuşak. "Ama bunu görebiliyorum, Harbor. Sen de beni benim seni istediğim kadar çok istiyorsun."

Nefesi kesiliyor, yanaklarına renk geliyor. İnkâr etmek için ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor. Eğiliyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu sıyrıyor.

"Asıl soru, onunla savaşıacak gücünüz var mı? Yoksa bırakacak mısın? Seni her zaman istediğim gibi almama izin ver."

Nabızı boğazının dibinde gözle görülür bir şekilde atıyor, bilinçli olarak karar vermeden önce teslimiyetinin sinyalini veriyor. Daha da yaklaşıyorum, göğsüm onunkine değiyor, kalbinin kazağının ince kumaşı boyunca attığını hissediyorum.

"Ben-" diye başladı, sonra durdu, kelimeler kifayetsiz kaldı.

Dışarıda rüzgâr hızlanıyor, dallar içeri girmeye çalışan iskelet parmaklar gibi kulübenin pencerelerini tırmalıyor. Mutfaktaki tek lamba Harbor'ın yüzüne uzun gölgeler düşürüyor, elmacık kemiklerinin altındaki çukurları derinleştiriyor, zaten karanlık olan gözlerini koyulaştırıyor. Bu ışıpta perili görünüyor. Avlanmış.

Benimkini.

"Cevap vermene gerek yok," diyorum ona, elim çenesini kavrayacak şekilde hareket ediyor ve yüzünü benimkine doğru eğiyor. "Vücudun zaten cevap verdi."

Gözle görülür bir şekilde titriyor, dudakları hafifçe aralanıyor, davetkâr bir şekilde. Dünyada yalnızız, korkunç ve güzel gerçeğin bu anında sadece ikimiz varız.

Ve gözleri bir sonraki adımın beklentisiyle kapanırken, kazandığımı biliyorum.

Harbor'ın nefesi sığ soluklarla geliyor, göğsü benimkine doğru inip kalkıyor. Sebzeleri doğramak için kullandığı bıçak, kesme tahtasının üzerinde unutulmuş, loş ışıktaki parlıyor. Acaba onu almayı mı düşünüyor, beyninin ilkel bir parçası tehlike çığlıkları mı atıyor? Düşünse de fark etmezdi. Şu anda aramızda olanları hiçbir şey durduramaz. Kaçıp gitmesi için çok uzun süre plan yaptım, çok sabırla bekledim.

Tezgahın kenarını kavradığı parmak eklemleri bembeyaz, sanki onu dik tutan tek şey buymuş gibi. Belki de öyledir. Bana bakışı - kahretsin, istediğim her şey bu. Korku ve arzu birbirine o kadar sıkı örülmüş ki, o bile birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söyleyemiyor.

"Harbor," adını bir dua gibi içimden geçiriyorum, gerçi hiçbir zaman dindar bir adam olmadım. En azından geleneksel anlamda. Ama onun bedeninin, zihninin, özünün sunağında ibadet ediyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu yapıyorum.

Cevap vermiyor, kelimelerle değil. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, gözbebekleri o kadar büyümüş ki neredeyse yeşili yutacaklar. Mutfak, şimşek çakmadan önceki hava gibi yüklü hissettiriyor. Aldığımız her nefes ortak, aramızdaki boşluk o kadar az ki neredeyse hiç yok.

Dudaklarım nihayet onun dudaklarına değdiğinde, aramızdaki bağ elektrikleniyor. Nazikçe başlamıyorum, bu yumuşak ya da tatlı bir şeymiş gibi davranmanın bir anlamı yok. Ağzım morartıcı bir güçle onunkine çarpıyor, ellerim belini buluyor ve iz bırakacak kadar sert kavıyor. *Benim ellerim*. Nabzımın her atışında bu kelime zihnimde zonkluyor.

Nefes nefese kaldığı bir an boyunca donup kaldı, saldırıma tepkisiz kaldı. Sonra, bir barajın yıkılması gibi, o da beni aynı şiddetle öpüyor. Elleri tezgahı bırakıyor ve omuzlarımı buluyor, tırnakları gömleğimi deliyor. Ağzıma karşı bir ses çıkarıyor; yarı inilti, yarı hıçkırık.

-Ben de yutuyorum, vermeye hazır olduğu her parçaya açım.

Bu teslimiyet. Avin isteksiz teslimiyeti değil, benimle olduğu kadar kendisiyle de savaşıyor bir kadının gönüllü teslimiyeti. Bunu günlerdir gözlerinde görüyorum, istemesi gerektiğini düşündüğü şeyle gerçekte arzuladığı şey arasındaki iç savaşı.

Onu tezgâha daha sert bastırıyorum, bir elim saçlarına dolanıyor, kontrol edecek ama incitmeyecek kadar sıkı kavıyorum. Hayır. Bu sefer farklı. Bu sefer ben almayacağım, o verecek. Öpüşme derinleşiyor, dilim giriş talep ediyor ve o da bunu hemen kabul ediyor. Tadı yemek yaparken yudumladığı şarap gibi, zengin ve karmaşık, altta yatan tatlılık ise tamamen Harbor'a ait.

Bu kulübeye geldiğimizden beri ilk defa tamamen o anın içinde; kaçış yolları planlamıyor ya da sözlerini ölçüp biçmiyor. Sanki her an korkunç bir şeye dönüşecekmişim gibi göz ucuyla beni izlemiyor. Vücudunun benimkine verdiği tepkide içimdeki vahşi bir şeyi tatmin eden bir dürüstlük var.

Sonunda öpüşmeyi kestiğimde ikimiz de zor nefes alıyorduk, dudakları benim baskım yüzünden şişmiş ve kızarmıştı. Saçlarını tutmaya devam ediyorum, onu incelerken yüzünü kendime doğru eğik tutuyorum. yanakları kızarmış, gözleri sersemlemiş arzuyla dolmuş.

Çok güzel. Ama kaşlarının arasındaki çatıkta ve omuzlarındaki hafif gerginlikte hâlâ bir tereddüt belirtisi var.

Hâlâ bunun ne olduğunu tam olarak anlamış değil. Bizim ne olduğumuzu. Aramıza hiçbir şeyin girmemesi için ne yaptığımı.

"Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin," diyorum ona, sesim ihtiyaçtan pürüzlü çıkıyor. "Senin burada, böyle olman için ne kadar fedakârlık yaptım."

İfadesinde bir şeyler titreşiyor -şaşkınlık, belki de bir parça korku geri dönüyor. Güzel. Bu anın büyüklüğünü anlamalı.

"Ne demek istiyorsun?" Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

Başparmağımla yanağını okşuyorum ve tepkisini dikkatle izleyerek şöyle diyorum: "Senin için kardeşini ve babanı öldürdüm, Harbor. Çünkü kimse benim olana zarar veremez ve bundan zarar görmeden kurtulamaz."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, ağır ve geri dönülmez. Bir an için hiçbir tepki vermiyor, zihni az önce söylediklerimi anlamaya çalışıyor. Sonra anlıyor, korku yüz hatlarına dökülen mürekkep gibi yayılıyor, gözlerini karartıyor ve yanaklarındaki rengi kurutuyor.

"Demek o sendin?" Sanki başından beri bilmiyormuş gibi söylüyor.

"Buna inanmak gerçekten bu kadar zor muydu?" Sözlerini kestim, kelimelerimin acımasızlığına rağmen sesim yumuşaktı. "Senin için her şeyi yaparım, Harbor. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünmüştüm."

Sonunda kabullenmeye karar vermeden önce yüzünde bir duygu karmaşası belirdi. En hafif tabirle, onlar zaten aptal pisliklerdi. Onlara verdiğimden çok daha kötü bir kaderi hak ediyorlardı.

"Neden?" diyor. "Bunu bana neden söyledin? Senden korkmamı mı istiyorsun?"

Bu adil bir soru. Bu sırrı sonsuza kadar saklayabilirdim. Ama ondan istediğim bu değil. Gerçeğin aramızda çıplak bir şekilde durmasını ve onun da bunu kabul etmesini istiyorum.

"Çünkü ben senin her şeyini istiyorum, Harbor. Sadece vücudunu değil, sadece vermek istediğin parçalarını değil. Gerçekte kim olduğumu bilmeni istiyorum. Senin için neler yapabileceğimi. Seni elimde tutmak için yapabileceklerimin sınırı olmadığını anlamanı istiyorum."

Bana bakıyor, kalp şeklindeki yüzü kızarmış ama alnı kırıkmamış. Böyle yanan bir aşk istiyor.

"Sen bir canavarsın," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum, uzanıp çenesini tutuyorum. "Ben senin canavarınım, Harbor. Ve derinlerde, kabul etmek istemediğin yerlerde, her zaman istediğin şey tam olarak buydu."

Gözleri nihayet benimkilerle tekrar buluştuğunda, görmeyi beklemediğim bir şey vardı - sadece korku ya da nefret değil, tanıma. Sanki beni ilk kez net bir şekilde görüyor ve bir şekilde, imkânsız bir şekilde, gördüklerini hâlâ istiyor.

"Teşekkür ederim." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve kalbim burkuluyor.

Ona yavaşça uzanıyorum, isterse çekip gitmesi için zaman tanıyorum. Çekmiyor. Ellerim yüzünü kavıyor, başparmaklarım yanaklarındaki ıslaklığı hafifçe siliyor. Seni avuçlarıma sıcak geliyor, neredeyse ateş gibi. Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum.

"Şu anda Lila'dan başka sahip olduğum tek şey sensin,"

diye nefes alıyor. "Zaten amaç da buydu," diye itiraf

ediyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve bu öpücük öncekinden farklı. Başlangıçta daha yumuşak, bir talepten ziyade bir soru. Dudakları gözyaşlarından tuzla lekelenmiş, ağlamaktan ve önceki öpüşmemizden şişmiş. Şaşırtıcı bir şefkatle karşılık veriyor, göğsümde şiddetli bir şeyi ateşleyen tereddütlü bir keşifle ağzı benimkinin altında hareket ediyor.

Kibarlık uzun sürmez. İkimizin de içinde kopan fırtına devam edemez. Öpücük derinleşiyor, tekrar acıkıyor, ellerim yüzünden omuzlarına, kollarından aşağıya kayarak bileklerini çevreliyor. Kısıtlamıyor, sadece bizi birçok noktadan birbirine bağlıyor, ağızlarımız artan bir aciliyetle birbirini sahiplenirken onu bana sabitliyor.

"Artık güvendesin," diye fısıldıyorum dudaklarına, ama asıl söylemek istediğim onun tamamen bana ait olduğu. Kimse onu benden alamayacak, asla.

Onu yerden kaldırdığımda direnmiyor, vücudu benimkine karşı uysal. Onu tezgâhın üzerine yatırdım ve içgüdüsel olarak benim için ayrılan bacaklarının arasına girdim. Elleri

omuzlarımda dinleniyor, parmak uçları sanki yeterince sıkı tutunmazsa uçup gideceğinden korkuyormuş gibi batıyor.

"Senden nefret etmeliyim," diyor, sesi öncekinden daha kararlı.

Boynuna doğru gülümsüyorum, teninde kurumuş gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. "Ama sen bilmiyorsun."

"Hayır," diye onaylıyor, daha iyi erişebilmem için başını eğiyor. "Artık ne hissettiğimi bilmiyorum."

Ellerim kazağının eteğini buluyor, altından kayarak belinin sıcak tenine dokunuyor. Titriyor ama geri çekilmiyor. Aksine, dokunuşuma doğru eğiliyor, her şeye rağmen ya da belki de bu yüzden bağlantıya aç. Artık ondan her şeyi aldığıma göre, elinde kalan tek şey benim. Sistemantik olarak parçaladığım bir dünyada tek değişmezi.

Bunda güç var, evet, ama aynı zamanda sorumluluk da var. Onun dünyasını yok ettim; şimdi onun dünyası olmalıyım.

Onu soyarken acele etmiyorum, ortaya çıkan her yeni ten parçasının tadını çıkarıyorum. Önceki karşılaşmalarımızın aksine, bu çılgınca bir iddia değil. Bu daha derin bir şey... ilişkimizin yeniden yapılandırılması. Harbor kendi kıyafetlerimi çıkarmama yardım ediyor, elleri hafifçe titriyor ama kararlı.

Sonunda ona girdiğimde, bu saygıyla sınırlanan bir yavaşlıkla oluyor. Başı geriye düşüyor, beni içine çekerken gözleri kapanıyor, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Bir süre hareketsiz kaldım.

onun içine gömüldüğüm, nabzını etrafımda hissettiğim an. Bağlandım. Sahiplenildim.

"Bana bak," diye emrediyorum usulca ve gözleri irkilerek açılıp benimkilerle buluşuyor. "Kendini kime teslim ettiğini görmeni istiyorum."

Ben onun içinde hareket etmeye başladığımda, kasıtlı ve derin bir ritim tutturduğumda başka tarafa bakmıyor. Bacakları belime dolanıyor, beni kendine çekiyor, elleri sanki etrafında yarattığım fırtınada bir can simidiymişim gibi omuzlarımı kavlıyor.

Unutulmuş akşam yemeği hazırlıkları etrafımızı sarıyor. Kesme tahtasının üzerine dağılmış doğranmış sebzeler, ocaktan indirdiğim tencerenin içindeki yarı yanmış patatesler.

"Kai," diye soluyor, dudaklarında tuhaf bir samimiyet hissi uyandıran isminin kısaltılmış halini kullanarak. Vücudu benimkine zihninin hâlâ savaşıyor olabileceği bir dürüstlikle karşılık veriyor, iç kasları geriliyor, beni daha derine almak için sırtını kamburlaştırıyor.

Kalçalarını kavlıyor, içine daha derin girmek için açıyı ayarlıyor, zevk yüz hatlarını değiştirirken yüzünü izliyorum. İstedğim buydu; onu tamamen tüketmek, evreninin merkezi olmak. Aramızdaki bağ dışında her şeyi silmek.

"Benim," diye kulağına doğru homurdanıyorum, kelimeyi özellikle derin bir hamleyle noktalıyorum ve bu da onun haykırmasına neden oluyor. "Söyle."

"Seninim," diye fısıldıyor ve ben onun teslimiyetini bu kelimedede, vücudunun benimkine tamamen teslim oluşunda hissediyorum. "Ben seninim."

Loş mutfak ışığında birlikte hareket ediyoruz, ikimiz de serbest kalmanın peşinde koşarken hızımız giderek artıyor. Harbor'ın elleri omuzlarımı kavlıyor, tırnakları daha sonra gururla takacağım yarım ay girintiler bırakıyor. Nefes alışları düzensizleşiyor, her itişte küçük nefesler kaçıyor.

Yaklaştığını hissedebiliyorum, vücudu benimkinin etrafında geriliyor, sırtı daha da kamburlaşıyor. Bir elimi aramızda kaydırarak onu uçurumun kenarına itecek noktayı buluyorum, kalçalarımın derin ve sabit ritmini korurken başparmağımla daireler çiziyorum.

"Benim için bırak," diye yumuşakça emrediyorum, parçalanırken yüzünü izliyorum. Çok güzeldi. Büyüleyici. Yüz hatları zevkten gevşiyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açık, gözleri yarı kapalı ama hâlâ benimkilere kilitlenmiş.

Onun boşalması benimkini tetikliyor ve boşalırken kendimi onun derinliklerine gömüyorum, adı dudaklarımda bir lanet ve bir dua. Bir an için, hem fiziksel olarak hem de doruk noktasının ham savunmasızlığında tamamen birbirimize bağlıyız.

Orgazm sona erdiğinde, Harbor göğsüme yığılıyor, alnı omzuma yaslanıyor. Ağırlığını kolayca destekliyorum, bir elim saçlarını okşamak için yukarı kalkıyor, diğeri hala onu sıkıca bana doğru tutuyor.

"Beni bırakma," diye fısıldıyor tenime karşı, kelimeler o kadar beklenmedik ki bir an donup kalmama neden oluyor. Sesinde daha önce olmayan çiğ bir çaresizlik var, fiziksel zevkle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin yarattığım duygusal yıkımla ilgisi olan çıplak bir ihtiyaç.

Bu istek ikimizi de şaşırtıyor, çünkü onu kaçırın kişiden onunla kalmasını istiyor; beni, çünkü bu kadar çabuk, bu kadar tamamen teslim olmayı hiç beklemiyordum.

Kavrayışım sahiplenici bir şekilde sıkılaşıyor, kollarım rahatlık kadar kafes de olan bir tutuşla onu sarıyor. "Asla yapmayacağım," diye söz veriyorum ve bu belki de ona söylediğim en dürüst şey.

Şakağını hafifçe öpüyorum, tuz ve terin tadını alıyorum, öyle kalıyoruz. "Yanımdayım," diye mırıldanıyorum tenine karşı. "Her zaman."

She understands now.

The depth of his devotion. The depth of his love for her
and she realizes she needs it. She craves it.

Perhaps she always did, all along.

The masked man who visited her in her dreams, stands
before her, staring at her, tracking her movements as she
darts between the trees.

His steps are loud in the silence and her heart thunders.

She knows she's never been safer.

Chapter Eighteen

Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm sıkışıyor, az önce aramızda yaşananların yoğunluğundan ciğerlerim yanıyor. *Benimle sevişti.* Her şeydi ama yine de yeterli değildi. Tezgâhtan atlıyorum ve şaşkınlığın yüzüne yansımaya bayılıyorum. Parmaklarım hala damarlarımda dolaşan elektrikten dolayı hafifçe titriyor ve her sinir ucumun bir sonraki adımın beklentisiyle şarkı söylemesine neden oluyor. Bu gece bir çizgiyi aştım ve geri dönüşü yok. Geri dönmek istemiyorum.

"Beni takip et," diye fısıldıyorum, onu koridordan yatak odasına doğru götürürken sesim arzuyla boğuklaşıyor.

İçeri girdiğimizde oda zifiri karanlık, perdeler en ufak bir ışık kırıntısını bile engelliyor. Duvar boyunca el yordamıyla kalın kumaşı arıyorum, sonra kararlı bir hareketle çekip açıyorum. Ay ışığı hemen her yeri kaplıyor, her şeyi sıradan olanı çarpıcı bir şeye dönüştüren ruhani gümüş-mavi bir ışıltıya boyuyor.

Çarşafı buruşmuş büyük boy yatak bu ışıkta bir sunak gibi görünüyor.

Kairo kapı aralığında duruyor, uzun gövdesi koridorun ışığında siluet oluşturuyor. Elleri kapının çerçevesinden sarkıyor ve silueti muhteşem. O lanet olası bir sanat eseri ve ben onu her yerimde istiyorum. İçimde. İfadesini tam olarak seçemiyorum ama beni tararken bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oluyor.

"Bana hükmetmeni istiyorum," diyorum, kelimeler ikinci kez tahmin edemeden ağızımdan dökölüyor. "Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirmeni istiyorum. Kontrolü ele almanı. Beni senin yapmanı. Ama bu sefer... Sana açıkça izin veriyorum." Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, odanın öbür ucundan duyduğuna yemin edebilirim.

Duruşunda bir şeyler değışiyor... onu özenli bir aşıktan daha tehlikeli, daha ilkel bir şeye dönüştüren ince bir değışim. Odaya giriyor, ay ışığı yüzünü ortaya çıkarıyor. Gözleri neredeyse siyaha kadar kararmış, göz bebekleri o kadar büyümüş ki neredeyse irisi yutacak. Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılıyor, bütün gün gördüğüm sıcak, çekici gülümseme değıl, daha aç bir şey.

"Yatağı yat," diye emrediyor, sesi alçak ve kontrollü.

Tereddüt etmeden itaat ediyorum, yatağın üzerine sürünüyorum, çarşafı dizlerime serin geliyor. Kairo şifonyerin çekmecesine doğıru ilerliyor ve tam olarak göremediğim bir şey alıyor. Döndüğünde elinden bir ip sarkıyor, ay ışığı ipin liflerine vuruyor.

"Eller dışarı," diyor ve ölçülü adımlarla yatağa yaklaşıyor.

Bileklerimi, avuç içlerimi yukarı kaldırarak yalvarıyorum. İpin tenime ilk dokunuşu içime bir ürperti gönderiyor. Beklediğimden daha yumuşak ama yine de bana amacını hatırlatacak kadar sert. Kairo dikkatli bir hassasiyetle çalışıyor, ipi bileklerimin etrafında ve arasında dolaştırırken parmakları ara sıra nabız noktama değiyor. Bana her dokunuşunda nefesim kesiliyor.

"Çok mu sıkı?" diye soruyor, sesi endişe ve otorite karışımı.

Başımı sallıyorum, bağları test ediyorum. İp derimi yeterince ısıyor, tutsak olduğumu, bu tutsaklığı seçtiğimi sürekli hatırlatıyor. "Bu mükemmel."

Yanağımı okşamak için uzanıyor, dokunuşu tüy kadar hafif, eli başımın arkasına kaymadan önce parmakları saçlarıma dolanıyor. Ani bir hareketle elini sıkıyor ve boğazımı ortaya çıkarmak için başımı geriye doğru itiyor. Benden küçük bir nefes kaçıyor.

"Şimdi gözlerini bağlayacağım," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Tüm odağının hissetmek olmasını istiyorum, görmek değil."

Ben cevap veremeden bir yerlerden ipek bir eşarp çıkarıp gözlerime örtüyor. Başımın arkasından sıkıca bağladığında dünya kararıyor. Hemen diğer duyularım da artıyor; nefes alışının sesi, ter ve uyarılmışlıkla karışmış kolonyasının kokusu, etrafımda hareket ederken yatağın ağırlığı.

"Çok güzel," diye fısıldıyor ve nefesinin sıcaklığını boynumda hissediyorum.

Kendi nefesim sığılıyor ve hızlanıyor. Artık tamamen onun merhametine kalmış durumdayım; bağlı, kör, savunmasız. Bu beni korkutmalı. Beni dehşete düşürüyor. Ama korku arzuyla karışıyor, gelgitli bir his dalgası yaratıyor ve arzuyla başımı döndürüyor.

Konuşmaya başlarken dudakları kulağıma değiyor, sesi ritmik bir nitelik kazanıyor:

"Karanlıkta, sadece benimsin. Vücudunu kullanmak da benim, kırmak da."

Elleri vücudumu yavaşça keşfetmeye başlıyor, parmak uçları köprücük kemiğimde, göğüslerimin arasında, göbeğimde daireler çiziyor.

"Her santim teslim, her nefes bir dua. Zevkiniz ve acınız, her ikisi de sunağımdaki adaklar."

Dokunuşu nazik, neredeyse saygılı kalıyor, ta ki aniden parmakları kalçalarımın yumuşak etine, morartacak kadar sert bir şekilde girene kadar. Şefkatle acı arasındaki keskin zıtlıktan irkilerek haykırıyorum.

"Şşşt," diye yatıştırıyor, baskıyı bırakıyor ve az önce işaretlediği noktaları okşuyor. "Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Bu öngörülemezlik beni diken üstünde tutuyor, bir sonraki dokunuşunun bir okşama mı yoksa bir talep mi olacağını asla bilemiyorum. Elleri iç kalçalarıma doğru hareket ediyor, parmakları hafifçe yukarı doğru okşayarak

Ona en çok ihtiyaç duyduğum yerden utanıyor, sonra geri çekiliyor. Bağlarımı çekerek hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Sabırlı ol," diye azarlıyor ve kelimeyi kalama attığı sert bir tokatla noktalarak beni sarsıyor.

Acı tenimde iek açıyor ve bir şekilde bacaklarımın arasındaki ağrıyı yoğunlaştıran sıcak bir parıltıya dönüşüyor. Eli tekrar o noktaya gidiyor ve diğer uyluğuma ani bir tokat daha atmadan önce yatıştırıcı bir şekilde ovuyor.

Bir his denizinde kayboldum. Gerildiğimde ipin bileklerimi yakması, göz bağının kafa karıştırıcı karanlığı, dokunuşunun değışen yumuşaklığı ve acısı. Dünyam sadece buna daraldı... sadece o, sadece biz, sadece şimdi.

"Titriyorsun," diye gözlemliyor, sesi sahiplenici bir memnuniyet notası alıyor.

Bu doğru. Tüm vücudum titriyor, kısmen kendimi sabit tutmanın zorluğundan, kısmen de bir sonraki adımın beklentisinden. Kendimi çıplaklığın ötesinde bir şekilde savunmasız hissediyorum. Görüşüm elimden alındığında, bir sonraki hamlesine hazırlanamıyorum, tepkilerimi koruyamıyorum. Her tepki ham, dürüst, filtresiz.

Parmakları aniden tekrar saçlarımın arasından geçerek başımı sertçe geriye çekiyor. Dudakları boğazımı buluyor, dişleri nabız noktamı sıyrıyor ve nefesimi kesecek kadar sert ısırıyor. Acı, zevkin sınırlarında geziniyor ve omurgamdan aşağı elektrik kıvılcımları gönderiyor.

"Bana ne istediğini söyle," diyor, sesi tenimde bir hırıltıya dönüşüyor.

"Siz," diye nefes alıyorum, kelime bir iç çekişten daha fazlası değil. "Hepiniz. Bana yapmak istediğin her şey."

Gülüşü bitter çikolata gibi koyu ve zengin. "Oh, küçük yazar. Ne dilediğine dikkat et."

Gözbağı şimdi nemli, gözyaşları ya da terle, emin değilim. Belki ikisi de. Bedenlerimizin birleştiği her noktanın, teninin benimkine değdiği her yerin farkındayım. Kendimi hiç bu kadar mevcut, tamamen bedenimde hissetmemiştim. Her his güçleniyor, her duygu neredeyse dayanılmaz bir yoğunluğa ulaşıyor.

Kairo'nun elleri bir anlığına bedenimi terk ediyor ve dokunuşunun ani yokluğu karşısında inliyorum. O hareket ettikçe şilte kayıyor ve ben kulaklarımı zorlayarak onu takip ediyorum, bir sonraki adımın ne olacağını bilmek için çaresizce. "Lütfen," diye fısıldıyorum, ne için yalvardığımdan bile emin değilim. Beni ters çeviriyor, böylece yüzüstü yatıyorum, kollarım üstümde gergin. Bu kelime aramızda havada asılı kalıyor, ta ki avucu çıplak kıcıma acıdan çok şaşkınlıkla inlememe neden olan keskin, yakıcı bir tokat atana kadar. Acı geçmeden bir darbe daha iniyor, bu sefer daha sert, tüm vücuduma bir sarsıntı gönderiyor.

"Kont," diye emrediyor, sesi sert ama kararlı.

"İki," diye nefes alıyorum, şimdiden tenimde bir sıcaklık hissediyorum.

Üçüncü tokat beni öne doğru sarsıyor, içgüdüsel olarak acıdan kaçmaya çalışırken bileklerimin etrafındaki ip geriliyor.

"Üç!"

Bir ritim tutturuyor: vuruş, sayma, bir sonrakinden önce bir an düşünme. Onda kığım yanıyor, acı başka bir şeye dönüşüyor, sırtımı eğmeme neden olan, daha azı yerine daha fazlasını isteyen bir şeye. Her tokat bacaklarımın arasına bir zevk nabızı gönderiyor, beni kıvrandıran bir basınç oluşturuyor.

"Sırılsıklam olmuşsun bebeğim," diye gözlemliyor Kairo, parmağı uyarılmışlığımın kanıtları arasında gezinirken. Utanmalıyım ama umursamayacak kadar ileri gitmiş durumdayım. "Acıyı seviyorsun."

Bu bir soru değil ama yine de cevap veriyorum. "Evet," diye nefes alıyorum, sesim kendi kulaklarım tarafından zorlukla tanınıyor.

Yatak tekrar kayıyor ve derinin kumaşa sürtünürken çıkardığı yumuşak sesi duyuyorum. Bedenim beklentiyle geriliyor.

"Şimdi başka bir şey deneyeceğiz," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde rahat. "Sanırım benden bir şeyler saklıyorsun, Harbor. Bence söylediğinden daha fazlasını istiyorsun."

Deri kemerin ilk darbesi ciğerlerimden nefesimi çalan bir şok. Bu farklı bir acı. Daha keskin, daha odaklanmış, her iki yanağımı da ateş hattında kesiyor. Haykırıyorum, vücudum istemsizce sarsılıyor.

"Bir," diyorum bir süre sonra, söylenmeden saymayı hatırlayarak.

"Aferin kızıma," diye övüyor ve bu sözler içimde fiziksel hislerle yarışan bir zevk dalgası yaratıyor.

Beşinci vuruşta gözyaşlarım göz bağıma akmaya başladı. Onuncusunda, kendimin dışında bir yerde süzülüyorum, acı daha önce hiç yaşamadığım bir tür coşkuya dönüşüyor. Tenim alev alev yanıyor, en hafif dokunuşa bile aşırı duyarlı. Kairo'nun parmakları kabarık izleri takip ettiğinde, sanki içimin derinliklerine dokunuyormuş gibi inliyorum.

"Çok güzel karşılıyorsun," diye mırıldanıyor, sesi hayranlık, arzu ya da her ikisi birden olabilecek bir şeyle kalınlaşıyor. "Alacağını biliyordum."

Eli kalçalarımın arasından kayıyor, beni kaygan ve şişmiş buluyor. İki parmağını önsöz söylemeden içime sokuyor ve ani dolgunluk karşısında haykırıyorum, kalçalarım eline çarpıyor.

"Çok duyarlı," diyor, neredeyse kendi kendine. "Çok mükemmel."

Parmaklarını geri çekiyor ve ben onları tekrar, kendi ıslaklığımla kaygan, beklemediğim bir yere doğru bastırırken hissedene kadar kayıptan dolayı sızlanıyorum. Hemen gerildim.

"Rahatla," diye fısıldıyor Kairo, diğer eli omurgamı yatıştırıcı bir şekilde okşuyor. "Güven bana."

Bu daha önce yaptığım bir şey değil ve endişem bedenime yansımış olmalı çünkü bana yaklaşıyor, göğsü sırtıma yaslanıyor, dudakları kulağımda.

"Sen öyle dersen dururum. Sadece çok fazla olduğunda kırmızı de," diye söz veriyor, ama ses tonundaki bir şey bunu isteyeceğime inanmadığını gösteriyor. "Ama bence hoşuna gidecek. Bence mümkün olan her şekilde alınmak istiyorsun."

Sözleri içimde utanç verici bir heyecan yaratıyor. O haklı, elbette. Verebileceği her şeyi, her yeni hissi, zorlanan her sınırı istiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve bilinçli olarak kaslarımı gevşetiyorum.

Bir parmağı yavaşça, dikkatlice içime girerken "İşte bu," diye teşvik ediyor. Bu his garip, müdahaleci, yasadışı ama acı verici değil. Parmağını daha derine soktukça, beni titreten bir basınç oluşuyor. "Çok sıkı," diye mırıldanıyor. "Benim için mükemmel."

İkinci parmağını eklediğinde nefes nefese kalıyorum, eline karşı geri sallanıyorum, her dikkatli itişte oluşan garip yeni zevki kovalıyorum. Diğer eli klitorisimi bulduğunda çifte uyarılma neredeyse beni çözüyor.

"Henüz değil," diye uyarıyor, sınıra yaklaştığımı hissederek. "Seninle işim bitmedi."

Parmaklarını geri çekiyor, beni boş ve ağrıyan bir halde bırakıyor. Bir kapağın açılma sesini duyuyorum, sonra parmaklarının olduğu yere kayganlaştırıcı sürüldüğünü hissediyorum. Parmaklarından daha büyük ve daha sert bir şey bana doğru bastırıyor - bir tür oyuncak - ve istemsizce tekrar geriliyorum.

"Nefes al," diye hatırlatıyor Kairo, sesi emredici olmasına rağmen yatıştırıcı. "Bırak olsun. Bunu kaldırabilirsin."

Nefes alış verişime, diğler elinin hâlâ bacaklarımın arasında çalıştığını hissetmeye odaklanıyorum ve oyuncak içimde kayarken basınç yavaş yavaş artıyor. Dolgunluk bunaltıcı, çok fazla sınırdadır, ama sonra hafifçe hareket ettiriyor ve beni şok zevkle ağlatan bir noktaya çarpıyor.

"İşte burada," diyor, memnuniyetini sesinden belli ediyor.

Sonrası duyularıma orkestrasyonlu bir saldırı, parmakları klitorisimi çalıştırırken oyuncak dikkatli itişlerle hareket ediyor, zaten hassas olan kığıma ara sıra keskin tokatlar atıyor, dişleri omzumu, boynumu, kulağıma ısıyor. Tutarsız inlemelere ve yakarışlara maruz kalıyorum, bedenim artık bana ait değil, onun ustalıkla çaldığı bir enstrüman.

Gözbağı gözyaşlarımla ıslandı, acıdan değil ama duyumun ezici yoğunluğundan. Acı ve zevk, ben artık onları ayırt edemeyene kadar birbirine karışıyor. Aynı anda hem kaçmaya hem de onun yarattığı hislere yaklaşmaya çalışırken, bükölüp eğilirken bağılı bileklerim ipe doğru geriliyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, ne istediğimden bile emin değilim. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye talep ediyor Kairo, sesi kendi arzusuyla sertleşiyor.

"Bırak geleyim," diye yalvarıyorum. "Gelmem gerek. Lütfen."

Hareketleri daha amaçlı, daha doğrudan hale gelir. Oyuncak daha derine bastırıyor, parmakları daha hızlı dönüyor ve sesi

hırıltıya dönüşür: "Benim için gel. Şimdi."

Bu komut içimde bir şeyleri gevşetiyor. Doruk noktası bir gelgit dalgası gibi vücuduma çarpıyor ve yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Tüm vücudum sarsılırken çığlık atıyorum, gerçekten çığlık atıyorum. Devam ediyor, zevk o kadar yoğun ki acıyla sınırlanıyor, dalga dalga üzerime geliyor, ta ki ben gevşeyip titreyene, açık açık ağlayana, tamamen çözülene kadar.

Artçı şokların sisi arasında Kairo'nun oyuncağı dikkatlice çektiğini, göz bağını çözmek için hareket ederken yatağın kaydığını hissediyorum. Beni nazikçe sırt üstü çeviriyor. Gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşüme ışık doluyor ve yüzü üstümde odaklanıyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var... Sahiplenici bir memnuniyetle karışık bir huşu.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Benim için bu kadar iyi bir kız olmaya bayılıyorum," diye fısıldıyor kulağıma ve kelimeler bir damga gibi içime işliyor, beni içten dışa ele geçiriyor.

Kendimi o kadar kaybetmişim ki, gelmediği gerçeğini bile fark etmiyorum. Bana öyle geliyor ki, onun canavar olduğunu sandığım kişi, aslında o kadar güçlü bir egemenlik duygusuyla hareket eden bir adammış ki, vermek istediklerine teslim olmam için ne gerekiyorsa yapacak, kelimenin tam anlamıyla beni avlayacakmış. Ağzı benimkini buluyor ve beni öyle bir sevgiyle öpüyor ki, tamamen farklı bir adam olduğuna yemin edebilirim.

O anda geri dönüşü olmayan bir noktayı geçtiğimi fark ettim. Bu sadece seks, sadece sapkınlık, sadece deney değildi. Bu, mümkün olduğunu bilmediğim düzeyde bir teslimiyetti. I

Kendimi ona ne kadar tamamen teslim ettiğimden, onun kontrolünü, onayını ne kadar arzuladığımdan dehşete düşmeliyim.

Bunun yerine, garip bir doğruluk ve aidiyet duygusu hissediyorum. Sanki o bana gösterene kadar eksik olduğunu bilmediğim bir parçamı bulmuşum gibi. Aynı anda hem korkutucu hem de mükemmel.

Kairo bileklerimi bağlayan düğümlerle uğraşıyor, parmakları becerikli ve emin. İp nihayet çözüldüğünde, kan ellerime geri hücum edip ignelenmeme neden olurken, küçük bir soluk alıp vermeme engel olamıyorum. Bileklerime nazikçe masaj yapıyor, başparmaklarını ipin bıraktığı çukurlara bastırıyor. İzler şimdiden morarmaya başladı ve onun morluklarını günlerce bilezik olarak takacağım. Vücudum hala doruk noktamın artçı şoklarından titrerken bile bu düşünce içime yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor Kairo, sesi şimdi daha yumuşak ama daha az otoriter değil.

Uzuvlarım jöle gibi hissediyor, ama itaat ediyorum, dört ayak üzerine düşene kadar beni yönlendirmesine izin veriyorum, sonra yüzüm serin çarşaflara bastırılana kadar beni aşağı itiyor, kığım havada. Kendimi açıkta, savunmasız, hatta gülünç hissetmeliyim, ama tek hissettiğim garip bir huzur duygusu, sanki tam da olmam gereken yerdeyim.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve parmağını omurgamda gezdirerek beni ürpertiyor.

Zaman askıya alınmış, sonsuza dek sürebilecek bir anın içine gerilmiş gibi hissediyor.

Bu dinginlikte, bütün gece etrafında dönüp durduğum Şeyi kendime itiraf ediyorum: Seçimimi yaptım. Bu beni korkutuyor. -Ne kadar tamamen teslim olduğumu, sadece zevki değil, acıyı, kontrolü ve teslimiyeti de ne kadar derinden arzuladığımı. Onu seçtim. Bu hayatı seçtim. Bu ne anlama gelirse gelsin, bundan sonra ne olursa olsun, ben varım.

Kairo sanki düşüncelerimi okumuş gibi üzerime eğiliyor, göğsü sırtıma değiyor, dudakları kulağımda. "Artık benimsin," diye fısıldıyor, bir soru değil, bir gerėeėi ifade ediyor. "Söyle."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum ve bunun gerėekliėi sanki hep oradaymış, kabul edilmeyi bekliyormuş gibi kemiklerime yerleşiyor.

Dudakları omzumu buluyor, o kadar nazik bir öpücük konduruyor ki önceki yoğunluğun ardından neredeyse yersiz geliyor. Ama sonra dişleri tenimi sıyrıyor, nefesimi kesecek kadar keskin bir Şekilde ısıyor ve zıtlık mkemmek bir anlam kazanıyor. İşte o böyle biri; şefkat ve zalimlik öylesine iç içe geğmiş ki, biri diğerini azaltmak yerine güçlendiriyor.

Kairo metodik bir sabırla vücudumda aşağı doğru ilerliyor, yumuşak öpücükler ve omuzlarımda ve sırtımda bir takım izler bırakacak keskin ısırlıklar arasında gidip geliyor. Her ısırlık bacaklarımdan arasına bir sarsıntı gönderiyor ve kısa süre önce söndürdüğü ateşi yeniden alevlendiriyor. Onu bu kadar ėabuk tekrar istemek mümkün olmamalı ama bedenim buna karşı ıkıyor, dokunuşuna doğru eğiliyor ve daha fazlasını istiyor.

"Doyumsuz," diye yorumluyor, eli kalėalarımdan arasından kayarak beni hâlâ kaygan ve şişmiş bulurken sesindeki memnuniyet belli oluyor. "Bir türlü doyamıyorsun, değil mi?"

Başımı çarşaflara doğru sallıyorum, kelimelerin ötesinde, utancın ötesinde. O haklı. Doyamıyorum. Doyacağımdan da şüpheliyim.

Parmakları içimde pratik bir kolaylıkla kayıyor, görüşümü bulanıklaştıran o noktayı bulmak için kıvrılıyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak geri sallanıyor, onu daha derine çekiyor, artan basıncı kovalıyor. Diğer eliyle saçlarımı kavıyor, omurgam bir yay gibi kavislenene kadar başımı geriye çekiyor.

"Şu haline bak," diyor, sesi takdirle kalınlaşarak. "Bunun için yaratılmışsın. Benim için yaratılmışsın."

Sözleri üzerimden, içimden akıp geçiyor, yetenekli parmaklarının altında yükselen zevkin bir parçası haline geliyor. Üçüncü bir parmak ekleyip beni daha da gerdiğinde, acıdan değil ama beklenmedik bir mutluluktan haykırıyorum. Hassaslaşmış sinirlerim, bir şekilde zevke geri dönen aşırı uyarılma ile şarkı söylüyor.

"İşte bu," diye cesaretlendiriyor ben ellerine karşı daha sert sallanırken. "İhtiyacın olanı al."

Basınç hızla artıyor, bedenim zaten hazır ve çaresiz. Başparmağı klitorisimi bulduğunda, tam doğru basınçla daire çizdiğinde, tekrar paramparça oluyorum, zevk dalgalar halinde içimde yuvarlanırken parmaklarının etrafında kenetleniyorum. Bu orgazm bir öncekinden farklı -daha az patlayıcı ama bir şekilde daha derin, parmak uçlarım bile karıncalanana kadar çekirdeğimden dışarı doğru yayılıyor.

Kendimi tam olarak toparlayamadan Kairo beni ters çevirip yukarı çekiyor ve zahmetsizce kucağına alıyor. Dudakları benimkini tutkudan çok sahiplenmeyi andıran bir öpücük buluyor, beni her şeyiyle olduğu gibi dudaklarıyla da tamamen sahipleniyor. Ben de aynı açlıkla karşılık veriyorum, kollarım onun kollarına dolanıyor.

Boynuna dokunuyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu daha yakına çekiyorum. Dilinde kendi tadımı alabiliyorum ve bunun samimiyeti ağzının içinde inlememe neden oluyor.

"İçinde olmak istiyorum," diye hırlıyor dudaklarıma karşı. "Şimdi."

"Evet," diye nefes alıyorum, izin vermekten çok yalvarıyorum.

Kalçalarımıdaki tutuşunu değiştiriyor, beni yavaşça sikiğinin üzerine indirmeden önce beni daha yükseğe kaldırıyor. Gerilme enfes, vücudum daha önce gelen her şeyden hala hassas. İçimi tamamen doldurduğunda nefes nefese kalıyorum, içimde sallanırken başım geriye düşüyor.

Kairo acımasız bir tempo tutturuyor, her hamlesi ciğçerlerimdeki havayı boşaltıyor. Umutsuzca ona yapışıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor ve kendi izlerimi bırakıyor.

"Bana bak," diye emrediyor ve bakışlarını karşılamak için ağır göz kapaklarımı zorla açıyorum.

Orada gördüğüm şey nefesimi herhangi bir fiziksel duyumdan daha etkili bir şekilde kesiyor - arzu, evet, ama aynı zamanda daha derin, daha kalıcı bir şey. Sahiplik. İlgi. Hiç beklemediğim bir şeyle bürünmüş olsa da aşk bile olabilecek bir şey.

Gözleri memnuniyetle kararıyor ve hareketleri daha düzensiz, daha acil hale gelirken ağzımı başka bir morartıcı öpücükle yakalıyor. Boşaldığında, dudaklarıma karşı adımın inliyor ve bu sesle göğsümde bir şeyler çatırdıyor.

Daha sonra beni artık ter, seks ve biz kokan arafların üzerine yatırıyor. Bedenim harika bir şekilde kullanılmış hissediyor, ağrıyabileceğini bilmediğim yerlerim ağrıyor, iim ve dışım onunki gibi işaretlenmiş.

Kairo kısa bir süreliğine ortadan kayboluyor ve beni nazik darbelerle temizlemek için sıcak bir bezle geri dönüyor. Sonra yatağın yanındaki çekmeceyi karıştırıyor ve kıımın yanaklarını sıızlatan yaraların üzerine biraz losyon sürüyor. Bu basit hareketle gösterdiği zen gözlerime beklenmedik yaşlar getiriyor. Bunu fark ediyor ve alnıma bir öpücük kondurmadan önce başparmağıyla gözyaşlarımı siliyor.

"şimdi dinlen," diye mırıldanıyor, yorganı ikimizin üzerine çekiyor ve beni ona yaslıyor, başım göğsünde, kalbinin sabit atışını duyabiliyorum.

Uyku beni içine çekmeye başladığında, parmaklarının saçlarımı okşadığını, dudaklarının başımın tepesine bastırdığını hissediyorum. Bu anda sadece arzulandığımı değil, el üstünde tutulduğumu, sadece sahiplenildiğimi değil, korunduğumu hissediyorum. Bu asla bitmesini istemediğim bir duygu.

Bilincim kaybolmadan hemen önce "Kızım," diye fısıldadığını duyuyorum ve karanlıkta gülümsüyorum, daha önce hiç olmadığım bir şekilde memnunum.

Chapter Nineteen

K

HARBOR'DAKİ DEĞİŞİM çok güzel. Onu yatağıma bağlayıp son savunmasını da kırmamın üzerinden üç gün geçti ve şimdi sanki burada olmak için doğmuş gibi kulübemde hareket ediyor. Odadan odaya geçerken sabah ışığı kumral saçlarına vuruyor, artık kaçış yolları için köşeleri kontrol etmiyor ya da çok yaklaştığımda irkilmiyor. Küçük kuşum kafesine yerleşiyor, sonunda etrafına ördüğüm parmaklıkların hapisane duvarları olmadığını, koruma olduğunu anlıyor. Onlar ev.

Evet, geçici ev. Kabin tamamlandı, bu sabah Creed'den onay aldım.

Mutfak kapısının pervazına yaslanıyorum, kahve fincanı avucumu ısıtırken onun defterine çılgınca bir şeyler karalamasını izliyorum. Elleri o kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse bulanıklaşıyor. Sonunda o kovboy romantizmini bitiriyor, aylar süren kuraklıktan sonra kelimeler dökülüyor. Bunu ben yaptım. İçindeki barajı yıktım, seli serbest bıraktım. Kafasını kaldırdı, beni izlerken yakaladı ve hemen başka tarafa bakmadı. İlerleme var.

"Kahve soğuyor," diyorum, sadece onun sesini duymak için.

"Biliyorum. Sadece-" Defteri işaret ediyor, yeşil gözleri özenle körüklediğim o yaratıcı ateşle parlıyor. "Kelimeler sonunda geliyor."

"Benim yüzümden." Soru değil.

Boynunda bir kızarıklık belirliyor ama inkar etmiyor. Direnişinin bir parçası daha parçalanıyor ve ben onu bir ödül gibi cebe atıyorum.

Bu sabah duşta şarkı söylemesiyle başladı. Lanet olası şarkı. Ses kulübeye doğru sürüklendi, çok fazla duygu içeren bir pop şarkısı ve banyo kapısının dışında durdum, avucumu tahtaya bastırdım ve sesinin üzerimde yıkanmasına izin verdim. Üç gece önce onu ağlatacak kadar sert boşalttığımda adımı haykıran sesin aynısıydı bu.

O zamandan beri her gün sikiştik, ama kışını o kadar iyi bronzlaştırdım ki, iyileşene kadar BDSM'de bir mulligan istedi.

Yeterince adil. Benim kız sorar, o alır. Bu kadar basit.

Şimdi yemek yapıyor. Bir zamanlar benden kaçmaya çalışan Harbor Elliot, sanki normal bir çiftmişiz gibi mutfağında durmuş bize kahvaltı hazırlıyor. Basitliği beni sıkmalı, ama bunun yerine sarhoş edici. Kırdığı her yumurta, kızarttığı her dilim ekmek, hepsi teslimiyetinin kanıtı. Bana olan bağlılığının.

"Eskiden sürekli yemek pişirirdim," diyor çırpılmış yumurtaları tabaklara kaydırırken. "Yazar tıkanmasından önce. Her şeyi hissetmeden önce..."

"Ölü," diye bitiriyorum. Çünkü onu bulduğumda öyleydi; içi boşalmış ve çaresiz, yürüyen bir ceset. Bir de şimdi bakın. Canlı. Canlı. Benim.

Başını sallayarak tabakları pencerenin yanındaki küçük ahşap masaya yerleştiriyor.

Bir ısırık alıyorum, kahve fincanımın kenarından onu izliyorum. Benim tişörtlerimden birini giyiyor, etek ucu kalçasının ortasına geliyor ve bacaklarında bıraktığım morlukları ortaya çıkarıyor. Bazıları ellerimden, bazıları ipten, bazıları da ormanda koşarken takılıp düşmekten. Artık onları saklamaya çalışmıyor.

"Yemekler güzel," diyorum ona, gerçi güzel olup olmamasının hiçbir önemi yok. Önemli olan benim için yapmış olması. Bizim için.

"Teşekkürler." Gülümsemesi küçük ama gerçek. "Kendimi... daha iyi hissediyorum. Daha çok kendim gibi."

Onun temel yanlış anlamasını düzeltmiyorum. Bu versiyon... kulübemde kahvaltı hazırlayan, defterine hararetle yazan, banyomda duş alan... bu onun gerçek hali. Toplumsal saçmalıkların ve mesleki hayal kırıklıklarının altından çıkardığım kişi. Gerçek Harbor'ın her zaman benim olması gerekiyordu. Sadece şimdiye kadar bunu bilmiyordu.

"Yakında sana göstereceğim bir şey var," diyorum, ormanın derinliklerinde bizi bekleyen kulübeyi düşünerek. "Bir sürpriz."

"Sürprizlerinden hoşlandığımdan emin değilim," diyor ama sesinde sikimin seğirmesine neden olan alaycı bir tını var. Gerçekten de hoşuna gidiyor. Zihni yalan söylemeye çalışsa bile vücudu yalan söylemez.

"Peki. Sonra görüşürüz o zaman."

Kahvaltıdan sonra kanepeye yerleştik, o not defteriyle, ben planlarımla. Yeni eve taşınmamızın stratejisini oluşturuyor, son detayları çalışıyordum. Kulübe tamam ama içimden bir ses henüz burayı bırakmaya hazır değil. Bizi bir araya getirdi. Burası özel bir yer. Knox çıkmak için bana durmadan mesaj atmasaydı bizi burada tutardım.

Hepimizin birbiri ardına mükemmel eşlerimizi bulması için havada bir şeyler olmalı, ama bunu sorgulamak için durmuyorum. Önemli olan tek kişi burada, yanımdayken değil.

Sessizlik aramızda uzanıyor, onun için rahat, benim için hesaplayıcı. Tek ses, kaleminin kâğıt üzerindeki çizikleri ve nefes alış verişlerimiz. Onun profilini, burnunun narin kıvrımını, çatık kaşlarındaki konsantrasyonu izliyorum ve göğsümde sahiplenici bir sıcaklığın yayıldığını hissediyorum. Doğru seçimi yapmışım. Harbor mükemmel.

Düşünce, odaklanabildiğim tek şey olana kadar zihnimde genişliyor. *Benimkine. Benim. Benim.* Kelime kalp atışlarımla birlikte atıyor, yüksek sesle söylenmeyi talep ediyor.

"Beni asla terk etmeyeceksin, Harbor." Kelimeler, ben onları daha lezzetli bir şeyle süsleyemeden kaçıyor.

Duraklıyor, kalem kâğıdın üzerinde geziniyor. Kabinin havası yoğunlaşıyor, bunaltıcı. Bir an için, sadece nefes alış verişlerimiz sessizliği bozuyor.

Sonra başını kaldırmadan, "Belki bir gün" diye mırıldanıyor.

Dünya durur.

Bilinçli bir hareket kararı almadan önce elim fırlıyor, parmaklarım hem hassas hem de vahşi bir kavramayla boğazını sarıyor. Tutuşumu sıkılaştırdığımda nabızı başparmağıma doğru çılgınca atıyor, sadece ona soluduğu havayı kimin kontrol ettiğini hatırlatacak kadar.

"Az önce ne dedin sen?" Sesim, artık ona karşı nadiren kullandığım bir perdeye düşüyor, çekici yüzünü sıyrıp canavarın oynamasına izin veren bir perde.

Gözleri açılıyor ve derinliklerinde biriken arzusunu görüyorum. Elleri içgüdüsel olarak bileğimi kavramak için kalkarken defteri yere düşüyor, çekmiyor, sadece tutuyor. Bu oyunu oynamak istiyor. Onu diz çökmeye zorlamamı ve ona verdiğim şeyi almamı istiyor.

"Bana bak," diye emrediyorum ve bakıyor, boğazının kenarlarına dikkatli bir baskı uygularken yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, havasını tamamen kesmeden kan akışını kısıtlıyorum. Zarar vermeden nasıl acı vereceğimi çok iyi biliyorum. "Az önce söylediklerini tekrarla. Sana meydan okuyorum."

Göğsü hızla inip kalkıyor, kontrol ettiğim havayı almak için mücadele ediyor. Bunun gücü içime karanlık bir zevk dalgası gönderiyor. Onu şu anda öldürebilirdim. Işığı izleyebilir

o güzel gözlerden kaybolur. Ama bu savurganlık olurdu ve ben sevdiğim şeyler konusunda savurgan değilimdir.

"Bekliyorum, Harbor."

Parmaklarım nabız noktalarına daha sert bastırıyor, dokunuşumun altında hayatının titreştiğini hissediyorum. Gözlerim şimdi zift gibi siyah olmalı -maske düştüğünde, şeytanlarımı görmesine izin verdiğimde hep kararıyorlar. Soğuk hesaplama, daha önce orada görmüş olabileceği sıcaklığın yerini alıyor.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarında toplanıyor ama başka tarafa bakmıyor. Yalvarmıyor. Ve bir şekilde, bu onu daha çok sevmemi sağlıyor.

Boğazını kavrayışımı, tam bir nefes almasına izin verecek kadar gevşetiyorum ama parmaklarımı nabız noktalarına bastırmaya devam ediyorum. Bir hatırlatma. Dokunuşumun altında kalp atışları hızlanıyor. Uylukları hafifçe kasılıyor. Fark ettiğimde sırtıtıyorum ve o da kızarıyor. Benden kaçış yok. Harbor'ın meydan okuması aramızdaki havada asılı duruyor, var olmasına asla izin veremeyeceğim o imkansız "belki bir gün".

İlk tam nefesi vücudunu titretiyor. Özür dilemesini, geri adım atmasını, aştığı çizgiyi anladığını gösterecek korku dolu bir yatıştırma yapmasını bekliyorum. Başparmağım çene çizgisinde geziniyor, hemen altında şiddet kaynayan bir aşık okşaması.

Ama Harbor sürprizlerle dolu.

Sinmek yerine doğrudan bakışlarımla buluşuyor, yeşil gözleri meydan okumayla yanıyor. "Yoksa ne olur?" diye homurdanıyor, sesi

Elimden sertçe kurtuldu. "Beni öldürecek misin?"

Soru aramızda asılı kaldı. *Oh? Oynamak istiyor, değil mi?* Vücudum tamamen hareketsizleşiyor, bir çığ ya da depremden önce gelen türden bir hareketsizlik. Feci bir şey. Kaçınılmaz bir şey.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor; yavaş, korkunç, gerçek. Dudaklarımın, yetişkin erkeklerin altına işemesine neden olan bir ifadeye dönüştüğünü hissediyorum. Göğsü kabarmasına rağmen Harbor irkilmiyor. Cesareti muhteşem. Yersiz ama muhteşem.

"Seni öldüreceğim," diye kabul ediyorum, dudaklarım neredeyse onunkilere değene kadar yaklaşıyorum, "sonra da kendimi öldüreceğim."

Kelimelerin tadı dilimde bir yemin gibi. Kutsal. Geri alınamaz.

"Sensiz bir hayat yok bebeğim," diye devam ediyorum, sesim aramızdaki boşluğu dolduran bir fısıltıya düşüyor. "Tıpkı senin için bensiz bir hayat olmadığı gibi."

Sözlerimi işlerken gözbebekleri büyüyor, karanlık havuzlar yeşili yutmak için genişliyor. Bana inanıyor. Çünkü tüm boktan hayatım boyunca daha fazla bir şey ifade etmemiştim.

"Bu-" diye başladı, sonra durdu. Gevşeyen tutuşuma karşı sertçe yutkundu. "Bu aşk değil, Kairo. Bu saplantı."

Gülüyorum, etrafımızdaki ahşap duvarlara batıyormuş gibi görünen yumuşak, tehlikeli bir ses. "Bunu sanki farklı şeylermiş gibi söylüyorsun."

Boştaki elim yüzünü avuçlamak için yukarı çıkıyor, diğler elim boğazındaki pozisyonunu korurken bile nazikçe dokunuyor. Bu zıtlık onun gözünden kaçmıyor; bunu gözlerinin titremesinden, nefesinin kesilmesinden anlayabiliyorum. Ben onun hem yıkımı hem de kurtuluşuyum. Bunu ne kadar çabuk kabullenirse, ikimiz de o kadar mutlu olacağız.

"Yıllardır senin için planlar yapıyorum," diyorum başparmağımla elmacık kemiğini okşayarak. "İlk başta özellikle seni değil. Sadece birini. Değerli biri. Ama seni gördüğümde-" Başımı sallıyorum, o anın netliği karşısında hâlâ şaşkırım. "Seni gördüğümde, sadece sen olabilirdin."

Onun için inşa ettiğim kulübe gözümün önünden geçiyor; her ayrıntısı onun zevklerini ve ihtiyaçlarını yansıtacak şekilde titizlikle hazırlanmış. Sabah ışığını yakalamak için konumlandırılmış yazı masası. En sevdiği yazarların ilk baskılarıyla dolu kitap rafları. Vahşî yaşamı rahatsız etmeden ona çığlık attırabileceğim ses geçirmez bodrum katı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?" Gözlerim onunkilere kilitlenmiş halde soruyorum. "Benim için senden sonrası yok. Başka seçenek yok."

Harbor'ın nefes alıp vermesi duruldu ve yanağı elime sokulurken başparmağı bileğimde daireler çiziyor.

"Yani eğer gitmeye çalışırsam-" diye başlıyor.

"Seni bulacağım," diye kestim sözünü. "Seni her zaman bulacağım. Ve eğer sana sahip olamazsam-" Düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdim, tamamlanmamıştı ama çok netti.

Eli yüzüme dokunmak için tereddütle kalkıyor. Bu jestin beklenmedik hassasiyeti sistemimde bir şok etkisi yaratıyor. Parmak uçları çenemi, elmacık kemiğimi, alt dudağımı izliyor. Beni haritalıyor. Beni ezberliyor. Beni kabul ediyor.

"Gerçekten bensiz ölür müsün?" diye soruyor ve sesinde garip bir merak var. Hiç kimse onu böyle sevmemişti - bu yoğunlukta, bu kesinlikte. Hiç kimse onsuz yaşamaktansa onu ölüme kadar takip etmeye istekli olmamıştı.

Başımı hafifçe çevirip dudaklarımı avucuna bastırıyorum. "Bir kalp atışında."

Ve sonra, tamamen anlaması gerektiği için ekliyorum, "Ama önce seni yanıma alırdım. Çünkü sen benimsin, Harbor. Hayatta benimsin. Ölümde de benimsin. Bizim için 'belki bir gün' diye bir şey yok."

Kulübenin sessizliği etrafımızı sarıyor, kalın ve ağır. Harbor'ın gözleri benimkileri arıyor, abarttığıma, bunun başka bir manipölasyon olduğuna dair bir işaret arıyor. Ama bulamayacak.

Söylediğim her kelimedede ciddiylim.

"Daha önce hiç kimseye ait olmadım. Bu şekilde değil," diye fısıldıyor ve sesindeki çatışmayı duyabiliyorum. İçindeki yazar, birlikte yarattığımız anlatıyı analiz ediyor. İçindeki kadın, iddiamın psikotik doğasına yanıt veriyor.

"Tanıştığımızdan beri bana aitsin," diyorum ona. "Sadece bunu henüz bilmiyordun."

Boğazını tamamen bırakıyorum, elimi onun yerine boynunun arkasını avuçlamak için kaydırıyorum. Teni kızarmış, parmaklarımın belli belirsiz izleriyle işaretlenmiş. Bu izler kaybolacak ama onun üzerindeki hak iddiam asla kaybolmayacak.

"Söyle," diye yumuşakça emrediyorum. "Bana anladığını söyle."

Harbor derin bir nefes alıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Eğer seni terk etmeye çalışırsam, ikimiz de ölürüz."

"Hayır." Boynunu sıkıca kavriyorum, acı verici değil, sadece sert. "Eğer beni terk etmeye çalışırsan, ikimiz için de ölümü seçmiş olursun. Arada bir fark var."

Bu ayrım önemli. Aramızdaki herhangi bir sonun onun seçimi, onun sorumluluğu olacağını anlamasını istiyorum. Bizi ayıran bir dış güç değil, inşa ettiğim şeyi yok etmeye kendi karar vermesi.

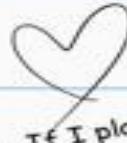
Yüz ifadesindeki bir şey kırılıyor. Yavaşça başını sallıyor.

"Anlıyorum," diyor ve anladığına inanıyorum. Belki tam olarak değil, henüz değil, ama onu burada tutmaya yetecek kadar. "Belki bir gün" saçmalığı hakkında iki kez düşünmesini sağlayacak kadar.

Onu kendime doğru çekip alnımı onunkine bastırıyorum. Nefeslerimiz aramızdaki küçük boşlukta birbirine karışıyor, samimi ve yüklü. Sözüm havada asılı duruyor. Ya tamamen sahip olacağım ya da tamamen yok olacağım. Benim için orta yol yoktur. Uzlaşma yok. Kaçış yok.

Ve Harbor'ın gözlerinin derinliklerinde bir yerde, bana yansıyan
sevgiyi görüyorum.

I suppose I should write a dedication... If I plan on publishing this...

Dedication:

There comes a point in time when life is throws you a curve ball, or in my case, a choice.

A forced choice, but one nonetheless.

This book is dedicated to the women who kick and scream against something they don't know they need...

Only to wind up getting railed against a tree by a man in a demon mask.

Chapter Twenty

Kairo'nun bana ne sürpriz yaptığını görmek için sabırsızlanarak ambalaj bantlarını kesiyorum. Eski dairemde eşyalarımı bile getirtmişti, işte buradayım, hepsini açıyorum. Yeni kulübemiz sedir ağacı ve taze yağmur kokuyor, sabah ışığı Kairo'nun sadece benim için koyduğu devasa pencerelerden sızıyor. "Yazmak için doğal ışığa ihtiyacın var," demişti bana, o yoğun mavi gözleri ben onaylayana kadar benimkileri tutmuştu. Şimdi, yarı açılmış kutular ve eski hayatımın kalıntılarıyla çevriliyken, her konuda haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Sonunda bant "Kitaplar - Temel" olarak etiketlediğim kutudan kurtuluyor ve neredeyse sevinçten ciyaklıyorum. İlk baskılarım, kahve lekeli ve yırtık sayfalı yıpranmış kitaplarım - hepsi burada, sağlam ve Kairo'nun doğu duvarı boyunca inşa ettiği özel rafları sıralamaya hazır.

"Evim," diye fısıldıyorum kendi kendime, parmaklarımı en sevdiğim Brontë'nin deri sırtında gezdirirken. "Burası gerçekten de evim."

Kulübe, bir zamanlar gördüğüm ateşli bir rüyadaki gibi etrafımda yükseliyor. Ahşap bir kale gibi. Tavan, Kairo'nun bir zamanlar tam da şu anda yatağımızın bulunduğu yerde duran ağaçlardan olduğunu iddia ettiği ahşap kirişlerle zirveye ulaşıyor. Ona inandığımdan emin değilim ama bu fikrin şiirselliği beni gülümsetiyor. Kairo'nun özelliği bu - sorgulanamayacak kadar güzel hissettiren bu mükemmel küçük anlatıları örüyor.

Kitaplarımı raflara tek tek yerleştiriyorum, onları bir kütüphanecinin onaylayacağı bir sistemden ziyade bana nasıl hissettirdiklerine göre düzenliyorum. Yatak odamın kapısının yanında karanlık ve karamsar. Yazı masamın yanında umutlu ve parlak. Bu sadece benim için anlamlı olan bir sistem ve hayatımı tam olarak istediğim gibi düzenleme özgürlüğü bir hediye gibi geliyor.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve neredeyse elimdeki roman yığınını düşürüyordum.

Telefonum. Cebimde. Dünyaya bağlı.

Kairo'nun geçici kulübesinde bir ay boyunca hiçbir hizmet ve kesinlikle Wi-Fi olmadan yaşadıktan sonra, yeniden bağlantıda olma hissi neredeyse sarsıcı. Bu sabah, Kairo yumuşak bir gülümsemeyle telefonu bana uzattı ve benim için ağın kilidini açtığını söyledi.

"Sana güveniyorum," dedi, bu üç basit kelime kalbimin kaburgalarımın fırlayacağını düşünene kadar şişmesine neden oldu.

Bildirimi kontrol ettim. Sadece menajerim, taslak üzerinde ilerleme kaydedip kaydetmediğimi merak ediyor. Görmezden geldim ve telefonu kenara koydum. Daha sonra. Gerçek dünyayla daha sonra ilgileneneğim. Şu anda açmam gereken kutular ve kurmam gereken bir hayat var.

Bir saat sonra, kaldırmaktan ve düzenlemekten kollarım ağrıyordu ama eşyalarımızın çoğu kulübenin geniş ana odasında kendilerine yer bulmuştu. Kasap tezgahları ve devasa adasıyla mutfak, akşam yemeğini muhteşem bir şekilde pişirmek için ihtiyaç duyacağım temel aletlerle dolu. İçinde durabileceğim kadar büyük bir taş şöminenin etrafında yer alan oturma alanı, tembel Pazar öğleden sonraları için yalvaran pelüş mobilyalarla dolu. Ve sabah ışığının en uzun süre kaldığı köşeye sıkışmış yazı köşem, Kairo hayatıma girdiğinden beri yeniden akmaya başlayan kelimeleri sabırla bekliyor.

Ama geçici kulübeden getirmem gereken daha çok şey var. Çoğunlukla defterlerim ve dağlara taşındığımdan beri biriktirdiğim yarım düzine kazak. Kairo bu sabah erkenden "şehirdeki bazı işleri halletmek" için ayrılmıştı, belirsiz açıklamasına dudaklarımda hala yanan bir öpücük eşlik ediyordu. O dönmeden taşınma işini bitirerek ona sürpriz yapabileceğimi düşündüm.

Kulübeler arasındaki orman yolu öğleden sonra ışıyla benek benek, hava serin ve ciğerlerimde keskin. Çam iğneleri botlarımin altında çıtırdıyor ve uzaklarda bir yerde bir kuş eşine sesleniyor. Bu ormanı hiç beklemediğim bir şekilde sevmeye başladım. İçimdeki şehirli kız neredeyse yok oldu, yerini üç tür yosunu tanıyabilen ve hangi mantarlardan kaçınması gerektiğini bilen biri aldı.

Öncekiler mi? Ölüm şapkası değil. Sadece tahta tavuk. Kim bilebilirdi ki?

Ağaçların arasından küçük kulübe görünüyor ve göğsümde bir şeyler nostaljiyle sıkışıyor. Yeni evimize kıyasla tüm rustik sadeliğine rağmen, Kairo'nun

ve ben gerçekten başladım. Bana gerçekte kim olduğunu gösterdiği yer. Var olduğunu hiç bilmediğim yanlarımı keşfettiğim yer.

Kulübenin içi hatırladığımdan daha küçük, tavanlar daha alçak, odalar daha dar geliyor. Kalan eşyalarımı almak için doğruca yatak odasına gidiyorum ama eşikte bir şey beni durduruyor. Bir şeyler farklı. Bir şeyler... kapalı.

Dolabın kapısı hafif aralık duruyor ve arkasında, sadece arka duvarın olması gereken yerde başka bir kapı var. Küçük, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ama orada olduğu kesin. *Hep orada mıydı? Sadece ben mi hiç fark etmemiştim?*

Parmaklarım hafifçe titreyerek dolabın kapağını itiyorum ve duvara gömülü bir panel gibi görünen şey ortaya çıkıyor. Kilitli değil - sadece başparmağımın baskısıyla açılan basit bir mandal. Panel açılıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Dosyalar. Düzinelercesi, titizlikle etiketlenmiş ve kronolojik olarak düzenlenmiş. Elime aldığım ilk dosyadan fotoğraflar dökölüyor ve her birinde kendimi tanıdığımda kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. Ben, uyurken, çarşaflar bacaklarımaya dolanmış. Ben, pencerenin yanındaki masada yazarken, yüzüm konsantrasyonla buruşmuş. Ben, ayaklı küvette yıkanırken, başım arkaya eğik, gözlerim kapalı.

Başka bir dosyaya uzanırken ellerim daha çok titriyor. İçinde aylar önce, daha Kairo'yla tanışmadan önce yaptığım telefon görüşmelerinin dökümleri vardı. Menajerimle, arkadaşlarımla ve annemle ölmeden önce yazıştığım e-postaların ıktıları. Özel günlüklerimden koparılmış sayfalar - kaybettiğimi sandığım günlükler.

Aylar öncesine uzanan tarihlerle düzgünce etiketlenmiş ses kasetleri var. Metal kasalarına adım kazınmış USB bellekler. Eski apartmanımın kırmızı mürekkeple daire içine alınmış bir haritası.

Dehşete düşmeliyim. Hayatımı kurtarmak için koşuyor, boğazım yırtılana ve biri, herhangi biri beni duyana kadar bu ormanda çığlık atıyor olmalıydım. Ama ellerimdeki titreme korkudan değil... damarlarımda şimşek gibi çakan elektriksel bir heyecandan kaynaklanıyor.

Beni başından beri tanıyordu. Her sırrımı, her rüyamı, her utanç verici düşüncemi... Kairo oradaydı, beni izliyor, dinliyor, parçalarımı değerli eserler gibi topluyordu. Farkındalığın şoktan daha karanlık, daha derin bir şeye ne zaman geçtiğinden emin değilim, ama aniden kendi fotoğraflarımı çevirirken gülümsüyorum, beni onun gördüğü gibi görüyorum.

Artık rol yapmak zorunda değilim. Artık hiçbir zaman düzgün sosyal kutulara sığmayan çarpık, karışık parçalarımı saklamak zorunda değilim. Kairo her şeyi gördü ve hâlâ burada. Hâlâ beni istiyor. Bize bir yuva inşa etti.

Parmaklarım, derisi kullanılmaktan aşınmış bir günlüğe benzeyen bir şeye değişiyor. Gözetimine dair daha fazla kanıt bekleyerek açıyorum ama onun yerine bulduğum şey ciğerlerimden nefesimi alıyor. Bu onun yazısı; sayfa sayfa gözlemler, evet, ama aynı zamanda hayranlık. Bağlılık. Saplantı.

"Harbor sol eli çenesinin altında kıvrılmış bir şekilde uyuyor, sanki rüyalarına tutunuyormuş gibi," diyor bir yazı. "Ne hakkında rüya gördüğünü bilmek istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum."

Sözlerine o kadar dalmışım ki, çok geç olana kadar arkamdaki ayak seslerini duymuyorum.

Onu görmeden önce hissediyorum - ensemde izlendiğimi gösteren o karıncalanma hissi. Başımı kapıya doğru çevirdiğimde Kairo orada, çerçeveye rahat bir tehditle yaslanmış, kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş. Yüzü hiçbir şey ele vermiyor, o güzel koyu renk gözleri, camın altındaki büyüleyici bir numuneymişim gibi hareketlerimi sürekli izliyor. İkimiz de konuşmuyoruz. İkimizin de konuşmasına gerek yok.

Parmaklarım hâlâ onun günlüğünü, bana olan saplantısının kanıtını tutuyor. Dehşete düşmem gereken kanıtlar. En hızlı kaçış yolunu hesaplamam gereken kanıtlar. Bunun yerine, içimden dışarıya doğru yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

"Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Sesim, damarlarımda çatırdayan kaotik enerjiden hiçbirine ihanet etmeden istikrarlı bir şekilde çıkıyor.

Kairo'nun dudakları bir gülümsemenin en ufak ipucuna doğru kıvrılıyor. "Kaçmadığını göreceğ kadar uzun."

Yaklaşmak için bir hamle yapmıyor, ben de koleksiyonundan uzaklaşmak için bir hamle yapmıyorum. Bunun yerine, kasıtlı olarak ona sırtımı dönüyorum ve başka bir klasöre uzanıyorum, parmaklarım adımın ve bir yıl öncesine ait bir tarihin yazılı olduğu sekmenin üzerinde geziniyor. Dosyayı açıp daha fazla fotoğrafı incelerken gözlerinin omurgamı yaktığını hissedebiliyorum - eski apartmanıma girerken, eski evimin yakınındaki parkta koşarken, bir kafede tek başıma otururken, kahvem soğurken boşluğa bakarken.

"Gurur mu duymalıyım," diye soruyorum, hâlâ ona bakmadan, "yoksa dehşete mi kapılmalıyım?"

"Ne düşünüyorsun?" Sesi derin ve hırıltılı.

Dosyada bir sayfa daha çeviriyorum ve birkaç ay önce menajerime gönderdiğim e-postanın basılı bir kopyasını buluyorum. İçinde, tekrarlayan bir rüyamdan bahsetmişim - ne tam olarak insan ne de tam olarak canavar olan bir şey tarafından karanlık ormanda avlanmakla ilgili bir rüya. Tür değiştirmeyi düşünüyordum ama o beni geri çevirdi ve hayran kitlemin batı romantizmine yöneldiğini söyledi. Kenarda Kairo'nun düzgün el yazısıyla: *Av olmayı hayal ediyor. Beni hayal ediyor.*

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Ben seni tanımadan önce sen beni tanıyordun," diyorum. Soru değil.

"Seni çok uzun zamandır tanıyorum Harbor." Sonunda hareket ediyor, odaya doğru hesaplı bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Vücudumdaki her hücre kaçma içgüdüsüyle titreşirken bile kendimi yerimde durmaya zorluyorum. Tehlikeden değil... ama gizlice arzuladığım bir şeye doğru.

"Biri beni izliyormuş gibi hissettiğim onca zaman..." Sertçe yutkunuyorum. "O sendin."

Bir kez başını sallıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Her zaman ben."

İğrenmeliyim. Polisi aramalıyım. Bir silah arıyor olmalıyım. Ama zihnim günlüğümdeki sayfalara dönüp duruyor.

en gizli fantezilerim. Avlanmanın, yakalanmanın, sahiplenilmenin nasıl bir his olabileceğini tüm ayrıntılarıyla anlattığım fanteziler. Onları da okumuş muydu? Elbette okumuştı.

Kairo bir adım daha yaklaşıyor ve şimdi kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Çam, toprak ve başımı döndürüp amımı sızlatan bir şey. Kalbim kaburgalarım o kadar sert çarpıyor ki duyabildiğinden eminim.

"Kaçmalı mıyım?" Beni yoğun bir merakla izlerken ona bakarak fısıldıyorum.

Yaklaşıyor, uzun gövdesi kapı aralığından gelen ışığı engelliyor. Varlığı bunaltıcı, odadaki tüm oksijeni tüketiyor. Onunla göz teması kurabilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum.

"Hayır," diyor, sesi bir oktav düşüyor ve vücudumda bir başka ısı dalgası gönderiyor.

Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor, bir karar veriliyor, bir çizgi aşıyor. Tüm hayatımı dikkatli, uygun, herkesin benden beklediği gibi davranarak geçirdim. Ama burada, bu kulübede, her kırık, çarpık parçamı gören ve hala beni isteyen bu adamlar... burada, sonunda gerçekten ne istediğim konusunda dürüst olabilirim.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve Kairo'nun göz bebeklerinin tepki olarak büyümesini izliyorum.

"Sadece kaçmak istiyorum..." "Beni yakalayacağını bilerek koşmak istiyorum" diyorum.

Burun delikleri hafifçe parlıyor, bu da sözlerimin onu etkilediğinin tek göstergesi. Sonra dudakları dizlerimi titreten tehlikeli bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O zaman kaç bebeğim, kaç." Kelimeler hırıltılı, alçak ve umut verici.

Askıda kalmış bir an boyunca kıpırdamadan duruyoruz, gözlerimiz sessiz bir iletişim içinde kilitlenmiş. Aramızda olan her şey, her dokunuş, her itiraf, her karanlık arzu bizi bu ana getirdi. Gerçekte biz buyuz. İkimizin de beklediği şey buydu.

Onunla göz temasını koruyarak önce bir adım, sonra bir adım daha atıyorum. Vücudu, sıçramaya hazırlanan bir kurt gibi geriliyor. Aramızdaki enerji elektrik gibi, basit bir arzunun ötesinde bir şeyle yüklü. Bu normalliğin ötesinde. Kadim. Bu, avcı ve av arasındaki orijinal dans, ama kanımı şarkı söyleten bir bükülme ile - yakalanmak istiyorum. Her zaman yakalanmak istemişimdir.

"Bana avantaj mı sağlıyorsun?"

Kairo başını hafifçe eğiyor, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım beni takip edebileceğinden emin bir yırtıcıdan gelen cömert bir jest. "Üç dakika," diyor. "Sonra senin için geliyorum."

Zamanın ötesine geçip kapıya doğru atılıyorum, vücudumu döndürüyorum, böylece açılı oluyorum ve onu net bir şekilde görebiliyorum, henüz ondan uzaklaşmak istemiyorum. Klasörler ve fotoğraflar aramızda dağınık bir şekilde duruyor; bana olan takıntısının fiziksel kanıtları. Beni dehşete düşürmesi gereken ama bunun yerine daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde görüldüğümü hissettiren kanıtlar.

"Ya kaçarsam?" Bir elim kapının pervazında, meydan okuyorum.

Kahkahası karanlık ve zengin, tüylerimi diken diken ediyor. "Ne dediğimi hatırlıyor musun, Harbor? Benim içinde olmadığım bir hayat yaşamayacaksın."

Sesindeki kesinlik kalçalarımın birbirine kenetlenmesine neden oluyor, aralarında bir sıcaklık birikiyor.

"Üç dakika," diye tekrarlıyorum ve sonra dönüp

kaçıyorum. Arkamda Kairo'nun saymaya başladığını

duyuyorum.

this will forever be our beginning and our end

Kairo & Harbor
forever

Epilogue

AYAKLARIM kaçmak için doğmuş vahşi bir şey gibi orman zeminine çarpıyor, nefesim ciğerlerimden kendi kulaklarımda yankılanan düzensiz soluklarla kopuyor. Üç adım sonra ayakkabılarımı çıkarıyorum, yumuşak yosun ve balçıklı toprak, yeryüzünün hatlarını hissedebilen çıplak ayaklar tarafından daha iyi yönlendiriliyor. Adrenalin sistemimi dolduruyor, her şeyi daha keskin hale getiriyor - çam iğnelerinin arasından süzülen altın ışık, dalların tenime sürtünmesi, ormanın derinliklerine dalarken kendi kalbimin gümbürtüsü. Bu korku değil. Bu lanet olası bir özgürlük.

Giderek sıklaşan ormanda ilerlerken çam ağaçlarının arasından geçiyorum, sert kabukları zaman zaman kollarımı sıyrıyor. Günlük yürüyüşlerimde çok nazik ve misafirperver görünen yol şimdi vahşi ve öngörülemez geliyor. Kökler boğumlu parmaklar gibi yerden yükselip bana çelme takmak istiyor ama ben onların üzerinde dans ediyorum, kulübeden uzaklaştıkça içgüdülerim adımlarımı yönlendiriyor.

Alacakaranlık çöküyor, orman etrafımda dönüşüyor. olan şey benekli altın lavanta ve mavi oluyor,

Gökyüzü açıldıkça ve yıldızlar ortaya çıktıkça gölgeler uzuyor. Ben koştukça hava serinliyor, kızarmış tenime değiyor.

Bir dal yanağıma çarpıyor, gözlerimi yaşartan acı bir iz bırakıyor ama yavaşlamıyorum. Yavaşlayamam. Vücudumdaki her hücre beni neyin beklediğini biliyor ve bu düşünce uzuvlarıma yeni bir enerji dalgası gönderiyor.

Kendimi daha da zorlayıp devrilmiş bir kütüğün üzerinden atlarken ve sarkan dalların altından eğilirken ciğerlerim yanıyor. Arkamda Kairo'nun hazırlandığını biliyorum. Onu neredeyse hissedebiliyorum, zihnimin arkasında bir varlık, ben çılgınca koşarken metodik ve sabırlı.

Tanrım, umarm maskeyi takar.

Bunu benim için ilk kez giydiğinde, neredeyse gerçekten kaçacaktım. Tanıdığımı sandığım adamdan lanet bir iblise dönüştüğünü görmek neredeyse aklımı başımdan alıyordu. Ama sonra beni yakaladı, bana sarıldı, bana canavarın ve adamın bir ve aynı olduğunu gösterdi. Ve ben ikisine de teslim olmuşum.

Maskeyi yüzüne sabitlediğini göremiyorum, insan ve iblis arasındaki ayrım bulanıklaşana kadar ahşabın teniyle nasıl kaynaştığını göremiyorum. Ama hayal edebiliyorum. Ve bu görüntü beni daha hızlı, daha sert koşmaya itiyor, ormanın kalbine doğru ilerlerken çıplak ayaklarım giderek engebeli hale gelen zemindeki yumuşak noktaları buluyor.

Etrafıma karanlık çöküyor ve kaybolmaktan korkmalıyım ama bu ormanı hayatımda tanıdığım her yerden daha iyi tanıyorum. Kairo bundan emin oldu, beni

Sonunda onun olduğumu kabul ettiğimden beri her gün yürüyüşler yapıyor, bana yer işaretlerini, desenleri, güneş ve yıldızlarla yn bulmanın sırlarını öğretiyor.

Küçük bir dereye ulaşıyorum ve soğuk su aşırı ısınmış tenime çarpıyor. Bir an için akıntıyı takip etmeyi düşünüyorum; su kokumu maskeleyebilir, izimi sürmeyi zorlaştırabilir. Ama Kairo beni kokumla takip etmiyor. Beni izliyornk beni tanıyor, hangi yöne döneceğimi, hangi yolları seeeğimi biliyor.

Bunun yerine, dereyi geçtikten sonra keskin bir şekilde sola sapıyor,çıplak ayaklarımın daha az iz bırakacağı daha kayalık bir zemine doğru ilerliyorum. Taşlar tabanlarımın altında keskin, ama acı netleştirici, zihnim ileriye doğru koşup rotamıizerken beni bedenime sabitliyor.

Ne kadar oldu? Yedi dakika mı? Sekiz mi? Uuşumun ritminde zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. *Belki de onu kaybettim. Sadece üç dakikam olduğunu söylemişti.* Orman etrafımda kararmaya devam ediyor, ağaçların arasındaki boşluklar daha derin gölgelerle doluyor. Karanlık ormanda tek başına bir kadın olarak, iblis maskeli bir adam tarafından takip ediliyor olmak beni korkutmalı. Ama damarlarımda dolaşan heyecan, dehşete hiç benzemiyor. Canlanıyormuşum gibi geliyor.

Bir an duraksıyorum, nefes almak için sırtımı bir ağaç gövdesine dayıyorum. Kaba ağaç kabuğu ince tişrtmn üzerinden kürek kemiklerime batıyor. Omurgamdan aşağı ter damlıyor ve üst dudağımda boncuklar oluşuyor. Etrafımdaki orman sessizleşti, sanki nefesini tutmuş gibi. Sanki bekliyormuş gibi.

Sonra bir ses duyuyorum... Arkamda bir yerde bir dal kırılıyor.çok kasıtlı olmak için bir hayvan.çok mkemmел zamanlanmış olmak için

Tesadüf. Geldiğini bilmemi istiyor.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve ağaçtan inip bir kez daha ileri atılıyorum. Ama şimdi hareketlerimde yeni bir aciliyet var. O geliyor. İblis benim için geliyor.

Orman zemini yukarı doğru eğilmeye başlıyor, hızımı korurken tırmanma çabası bacaklarımı yakıyor. Dallar saçlarımı pençeliyor, at kuyruğumdan kopan telleri yüzümün etrafında vahşi bir yumak haline gelene kadar çekiyor. Ben yükseldikçe hava inceliyor, ya da belki de bu sadece benim hayal gücüm, ciğerlerim gürleyen kalbime ayak uydurmak için mücadele ediyor.

Arkamda bir ses daha - bu sefer daha yakın. Dikkatli bir ayağın altındaki yaprakların yumuşak çıtırtısı. Bana yaklaşıyor. Elbette kazanıyor. Her zaman daha güçlü, daha hızlı olan o olmuştur. Ve benim aksime, körü körüne koşmuyor. Avlanıyor.

Ve ben kolay bir avım.

Omzumun üzerinden bakıyorum, gölgeler ve ağaçların çarpık şekillerinden başka bir şey görmüyorum. Ama orada olduğunu biliyorum. Her geçen saniye daha da yaklaştığını, ormanın içinde bir gölge gibi ilerlediğini, maskeli yüzünün onu kâbuslara dönüştürdüğünü hissedebiliyorum.

Kabuslarım. En karanlık fantezilerim. Ondan başka kimseye itiraf edemediğim gerçekler.

Alacakaranlık artık neredeyse tamamen kayboldu ve beni griler ve siyahlardan oluşan bir dünyada bıraktı. Burada kimsenin duymayacağı bir yerde ayağımın takılmasından, düşmekten, kendimi yaralamaktan korkmalıyım.

çığlık atıyorum. Ama tek düşünebildiğim sonunda beni yakalayacağı an. Kovalamaca bitecek ve başka bir şey, daha da ilkel bir şey başlayacak.

Baldırlarım kamp yapmaya başlıyor, ama ciğerlerimdeki yanmayı ve bacaklarımdaki ağrıyı görmezden gelerek kendimi daha da zorluyorum. Biraz daha ileri. Biraz daha. Bunun için çalışmasını sağla. Hak etmesini sağla.

Çünkü beni yakaladığında... ve yakalayacak, benim ona aç olduğum kadar onun da bana aç olmasını istiyorum.

İşte o zaman duyuyorum. Aynı anda hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen alçak, gırtlaktan gelen bir kıkırdama. Eforun tenimi kızartan sıcaklığına rağmen ses kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Benimle oynuyor.

Omzumun üzerinden bir bakış atma riskine giriyorum ve anında pişman oluyorum. Uzaktaki gövdeler arasında bir hareket parlaması - ondan başkası olamayacak kadar hızlı, hayvan ya da rüzgârla karıştırılamayacak kadar kasıtlı. İblis maskesi geriye kalan azıcık ışığı yakalıyor, içi boş gözleri içten gelen bir ateşle parlıyor gibi görünüyor. Tökezliyorum, ayağım açıktaki bir köke takılıyor ve umutsuz uçuşuma devam etmeden önce kendimi zar zor düzeltmeyi başarıyorum.

"Kokunu alabiliyorum Harbor," diye sesleniyor, beklediğimden daha yakından. "Çok lezzetlisin."

Bir sızlanmayı bastırıyorum ve kendimi daha da zorluyorum, bir dalın zaten kesik olan yanağını yarmasıyla oluşan keskin acıyı görmezden geliyorum. Ani bir netlikle fark ediyorum ki beni güdüyor. Ne zaman sağa ya da sola sapmaya çalışsam, başka bir ses çıkıyor, maskeli suretinin başka bir görüntüsü beni tekrar eski halime döndürüyor

Yol. Başımdan beri yönümü kontrol ediyor, beni tam olarak gitmemi istediği yere yönlendiriyor.

Bunun farkına varmak beni korkutmalı. Bu işte o kadar iyi ki, kaçış yok. Bunun yerine, vücuduma yeni bir sıcaklık dalgası gönderiyor, midemde ve kalçalarımın arasında birikiyor. Her zaman istediğim şey buydu - tamamen görülmek, saklanacak hiçbir yer kalmayacak kadar iyi bilinmek, kendimden bile.

Nefesim kuru boğazımı yırtan kesik kesik soluklarla geliyor. Kalbimin kaburgalarımın çarpışını hissedebiliyorum, sanki kaçmaya, geri kalanımdan önce kendini ona sunmaya çalışıyormuş gibi. Bacaklarım kurşun gibi, kaslarım sürekli kaçma çabasıyla yanıyor. Ama duramıyorum. Durmayacağım. Bu oyunun kuralları yakalanana kadar kaçmamı, teslim olana kadar savaşmamı gerektiriyor.

Ağaçlar seyrelmeye başlıyor ve birden önümdeki açıklığı görebiliyorum. Uzun otların akşam esintisinde hafifçe dalgalandığı, alacakaranlığın son soluk ışıklarıyla yıkanan küçük bir çayır. Eğer oraya ulaşabilirsem, belki onun geldiğini fark edebilir, bu sık ve karanlık ormanda pusuya düşmek yerine kendimi onun saldırısına hazırlayabilirim.

Ağaçların arasından açık alana fırlıyorum, ayaklarım çimen ve yosunlarla yastıklanmış daha yumuşak bir zemin buluyor. Kısa, görkemli bir an için, bir zafer dalgası hissediyorum. Buraya kadar gelebildim. Onu düzgün bir kovalamacaya sürükledim.

Sonra yaptığım korkunç hatayı fark ettiğimde bu his buharlaşıyor.

Açıklık saklanacak hiçbir yer sunmuyor. Açıktayım, her taraftan görülebiliyorum, gece gökyüzüne karşı siluetlenmiş mükemmel bir hedefim. Ve daha da kötüsü, başından beri kaçmamı istediği yere kaçtım. Bu asla benim kaçış rotam değildi. Bu onun tuzağıydı.

Umutsuz bir daire çizerek ağaçlarda ondan bir iz arıyorum ama ormanın kenarı aşılmaz bir gölge duvarına dönüşmüş. Her nefes alışımda göğsüm kabarıyor, terden tişörtüm sırtıma yapışıyor ve saçlarım nemli dallar halinde enseme yapışıyor. Serin hava çıplak kollarımda tüylerimi diken diken ediyor ya da belki de bu sadece karanlıktan izleniyor olma hissidir.

"Kairo?" Sesimdeki titremeden nefret ederek sesleniyorum. "İstedğin bu muydu? Burada yapayalnız kalmamı mı?"

Sessizlik bana cevap veriyor. Ağırılığı olan, teninize baskı yapan ve kulaklarınızı kendi hızlı nabzınızın sesiyle dolduran türden bir sessizlik. Artık kuşlar bile ötmüyor. Tüm orman nefesini tutmuş bekliyor.

Sonra onu gördüm.

Tam karşımdaki ağaçların arasından çıkıyor, uzun gövdesi solmakta olan ışıktaki cisimden çok gölge gibi. Ama maske - Tanrı'm, maske canlı bir şey gibi, oyulmuş özellikleri attığı her adımda değişiyor ve değişiyor gibi görünüyor. Onu tamamen dönüştürüyor, sevmeye başladığım adamı tamamen başka bir şeye dönüştürüyor, kabuslar ve en karanlık arzular arasındaki boşlukta var olan bir şeye.

Kasıtlı bir yavaşlıkla hareket ediyor, açıklığa adım atarken her adımını kesin ve hesaplı. Tamamen siyahlara bürünmüş vücudu, geriye kalan azıcık ışığı da emiyor gibi.

Tekrar koşmalıyım. Bu oyun böyle oynanıyor. Ama ayaklarım olduğum yerde sabitlenmiş gibi hissediyorum, bedenim korku ve beklentinin garip bir karışımıyla donmuş durumda. Ölçülü yaklaşımını sürdürüyor, aramızdaki mesafeyi her seferinde acı verici bir adımla kapatıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, ama ne için yalvardığımdan emin değilim. Merhamet mi? Hiç olmayacak. Serbest bırakmak mı? Bunu istemiyorum.

Açıklığın yarısını geçtiğinde, kertenkele beynimin içgüdüğü nihayet felcimi kırıyor. Ormana geri kaçmak için dönüyorum ama çok uzun süre beklemişim. Ani, patlayıcı bir hızla hareket ediyor, aramızda kalan mesafeyi bir kalp atışında geçiyor. Bir an metrelerce uzaktayken, bir an sonra eli bileğime morartıcı bir güçle yapışıyor.

Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor, momentum bedenimi onun sert göğsüne çarpıyor. Çarpmanın etkisiyle nefesim ciğerlerimde irkilerek kesiliyor. Yakından bakınca maske daha da korkunç görünüyor. Bükülmüş yüz hatları, acı ya da coşku ya da her ikisi birden olabilecek bir yüz buruşturmasıyla buruşmuş. Göz deliklerinin ardında Kairo'nun bakışları benimkileri yakıyor, gözbebekleri avın heyecanıyla kocaman açılmış.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?" Sesi daha derin, maskeden daha sert, şafaktan önceki sessiz saatlerde boynuma tatlı şeyler fısıldayan adam olarak zar zor tanınabilir.

Kaçmak istediğim için değil, mücadele ettiğimi hissetmenin onu heyecanlandırdığını bildiğim için ellerine karşı koyuyorum. Parmakları karşılık olarak sıkılaşıyor, yarın keşfedeceğim izler bırakacak kadar sert, kendime gerçek olduğunu hatırlatmak için parmaklarımı bastıracağım bu anın hatıraları.

"Asla kaçmak istemedim," diye itiraf ediyorum, sesim düzensiz bir fısıltıya dönüşüyor. "Sadece seni bunun için uğraştırmak istedim."

Maskenin arkasından alçak bir hırıltı çıkıyor, ses göğsünden titreşerek bedenlerimizin birbirine yapıştığı benimkine ulaşıyor. Boştaki eli boğazımı kavramak için kalkıyor, sıkıyor, sadece tutuyor... gücünün ve benim savunmasızlığımın bir hatırlatıcısı. Nabzım avucunun altında çılgınca çırpınıyor.

"Tanıştığımız günden beri benden kaçıyorsun," diyor, başparmağı şaşırtıcı bir nezaketle çenemin çizgisinde geziniyor. "Her zaman kendini tuttun, her zaman bir parçanı sakladın. Ama artık öyle değil. Artık her şeyine sahibim."

Ve Tanrı yardımcım olsun, o haklı. Hayatımda ilk kez hiçbir şey saklamıyorum. Ne en karanlık düşüncelerimi, ne sapkın arzularımı, ne de yıllarca saklamaya çalıştığım kırık parçalarımı. Kairo her şeyi gördü, başından beri beni izliyordu ve hâlâ beni istiyor.

Bunun farkına varmak beni avucunun içinde gevşetiyor, zihnim yetişemedi bednim teslim oluyor. Bileğimdeki tutuşu hafifçe gevşiyor ama bırakmıyor. Asla bırakmayacak.

"Şimdi ne olacak?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

Cevap olarak beni omzuna aldı ve ormana doğru geri yürüdü, beni nazikçe yere bıraktı, başparmağını dalın yüzüme çarptığı kesiğin üzerinde gezdirdi. Eğiliyor ve yalayarak temizliyor.

Beni ağacın gövdesine yapıştırdı. Artık aramızda boşluk yok, sadece sıcaklık ve çaresizlik var. Beni bastırırken gücünü hissetmek için kısa bir süre mücadele ediyorum, elleri nefesim kesilene kadar bileklerimi sıkıyor. Bir eliyle beni sabit tutarken diğer eliyle maskeye uzanıyor. Tek bir akıcı hareketle maskeyi çekip çıkarıyor ve açlığın dönüştürdüğü yüzünü, arzudan neredeyse simsiyah olmuş koyu mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor. Bu, Kairo'nun yapmacıklıktan, dünyaya gösterdiği dikkatli çekicilikten sıyrılmış hali.

"O dolapta buldukların hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi kulağıma karşı sert bir hırıltıya dönüşüyor. "Tüm o resimler, seni ne kadar uzun zamandır izlediğimin tüm o kanıtları?"

Başımı sallıyorum, boştaki eli boğazımı kavramak için yukarı kayarken kelimeleri oluşturmıyorum.

"Kelimelerini kullan, Harbor," diyor. "Kendini benim gözlerimden görmenin nasıl bir his olduğunu anlat bana."

"Bana hissettirdi..." Avucuna karşı sertçe yutkunuyorum. "Görölmüş. Sanki her parçamı biliyorsun, saklamaya çalıştığım parçalarımı bile."

Gölüşü karanlık ve tehlikeli. "Bebeğim, benden saklanabileceğin hiçbir yer yok. Her santimini biliyorum. O güzel zihnindeki her düşünceyi." Başparmağı çenemin çizgisinde ve göğüslerimin vadisinde geziniyor. "İtiraf etmekten korktuğun her kirli fantezini."

Gözlerimiz kilitleniyor ve o anda aramızdan bir şey geçiyor-anlama, kabullenme, tanıma. İkimiz de saklanıyorduk, ikimiz de karanlığımızla başa çıkabilecek birini bekliyorduk.

Kairo ani ve şiddetli bir hareketle bileklerimi serbest bırakıyor ama gömleğimin önünü tutup yırtarak açıyor. Akşamın serin havası aşırı ısınmış tenime çarparken düğmeler çalıların arasına dağılıyor. Üşüyor olmalıydım ama bakışlarının bana değdiği her yerde ateş hissediyorum.

"Kahretsin, şu haline bak," diye nefes alıyor, elleri sütyenimin içinden göğüslerimi avuçlamak için hareket ederken sertleşiyor. "Çok mükemmel. Benim güzel küçük Limanım."

"Senin," diye kabul ediyorum, ağzı boynuma iniyor, dişleri nabız noktamı kazıyıp beni işaretleyecek kadar sert ısıyor. Acı çiçek açıp dönüşüyor, parlak ve keskin bir şeye dönüşüyor ve beni ona karşı eğdiriyor.

Artık hiç kibarlık numarası yok. Elleri her yerde saçlarıma dolanıyor, boğazıma daha iyi erişebilmek için başımı geriye çekiyor, kıcımlı kavramak için kotumun bel bandının altından kayıyor, sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi kıyafetlerimi yırtıyor. Ben de aynı şekilde çılgına dönmüş durumdayım, parmaklarım kemerini kurcalıyor, aramızda hiçbir şey yokken onu bana karşı hissetmek için çaresizce çırpınıyorum.

"Dehşet içinde benden kaçtığın günden beri seni bu ormanda tekrar becermeyi hayal ettim," diye hırlıyor köprücük kemiğime doğru, kot pantolonumu kalçalarımın altına indirirken. "Seni kameralarımdan izlemek, bunu düşündüğünde ne kadar ıslandığını görmek, dairende tek başına, kelimeleri kafandan çıkarmak için umutsuzca çabalamak. Kendine dokunurken çıkardığın o küçük iniltileri duyamayacağımı mı sandın? Tam olarak ne hayal ettiğini bilmediğimi mi sandın?"

Yüzümü sıcaklık kaplıyor ama inkar etmiyorum. Bedenim bana tamamen ihanet ederken, zaten kaygan ve onun için hazırken bunu inkar edemem.

"İhtiyacım var-" diye söze başlıyorum, ama beni yaralayıcı bir öpücükle kesiyor, elleri her yerimi istila ettiği gibi dili de ağzımı istila ediyor. Sonunda geri çekildiğinde ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor ve sesindeki güven dizlerimin bağını çözüyor. "Arkanı dön."

Hiç tereddüt etmeden itaat ediyorum ve ağaca doğru dönüyorum. Kendimi desteklerken ağacın gövdesi avuçlarıma ve göğüslerime sertçe çarpıyor, bacaklarım beklentiyle titriyor. Arkamda fermuarının sesini duyuyorum, sonra ellerinin kalçalarımı morartacak kadar sert kavradığını hissediyorum.

"Bacaklarını daha geniş aç," diye emrediyor, botuyla ayaklarımı birbirinden daha da ayırıyor. Bu pozisyon beni açıkta, savunmasız hissettiriyor ve kalçalarım arasında bir başka ısı dalgası gönderiyor.

Ellerinden biri omurgamdan yukarı kayarak saçlarıma dolanıyor ve başımı dudaklarımdan bir nefes almaya zorlayan bir açıyla geriye çekiyor. "Beni günlerce hissedeceksin," diye söz veriyor, sesi kulağıma karanlık bir okşayış gibi geliyor. "Her oturduğunda, her hareket ettiğinde kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Sonra ciğerlerimdeki nefesi çalan güçlü bir hamleyle içime doğru itiyor. Nazik bir birikim yok, dikkatli bir hazırlık yok - sadece Kairo kendisine ait olanı bir

Göz kapaklarımın arkasında yıldızların patlamasına neden olan bir vahşet. İstilasının gerginliği ve yanması neredeyse çok fazla, sadece onunla bulduğum zevk ve acı arasındaki o enfes sınırdaki dengelendi.

"Kahretsin," diye nefes nefese kalmayı başarıyorum, çünkü o cezalandırıcı bir ritim tutturuyor, her hamlesi beni ağacın sert kabuğuna doğru itiyor. Parmaklarım gövdeyi çiziyor, tırnaklarım ahşabı kazıyor ve kendimi onun sahip olduğu güce karşı desteklemeye çalışıyorum.

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, sırtım neredeyse acı verici bir açıyla kavislenene kadar başımı daha da geriye çekiyor. "İstediğin bu muydu?" diye soruyor, sesi efor ve arzuyla boğuklaşıyor. "Avlanmak, yakalanmak ve ormandaki bir hayvan gibi becerilmek mi?"

"Evet," diye hıçkırıyorum, itiraf içimde bir yerlerden kopup geliyor. "Tanrım, evet."

Boştaki eli yılan gibi kıvrılıp merkezimi buluyor, parmakları hassas bir basınçla daireler çizerek bacaklarımı pes etme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor. Bana nasıl dokunacağını, beni deliliğin sınırına nasıl iteceğini çok iyi biliyor. Tabii ki biliyor. Fark ettiğimden çok daha uzun süredir beni inceliyor, öğreniyor, takıntı haline getirmiş.

"Bana teslim ol, Harbor," diye homurdanıyor, her kelimeyi beni daha yükseğe, kenara yaklaştıran bir itme ile noktıyor. "Seni yok etmeme izin ver."

"Hepsini al," diye soluk soluğa söylüyorum, kelimeler neredeyse birlikte hareket eden bedenlerimizin, tenin tene değmesinin ve sessiz ormanda yankılanan kendi çaresiz inlemelerimin sesleri arasında kayboluyor. "Olduğum her şeyi."

Teslimiyetimdeki bir şey onun son kontrolünü de kırmış gibi görünüyor. Hareketleri daha da çılgınlaşıyor, parmakları etime yarın duşta keşfedeceğim izler bırakacak kadar sert giriyor. Sevmeye başladığım izler.

İçimdeki baskı artıyor, beyaz bir gerilim sarmalı zorlukla nefes alana kadar gittikçe daha sıkı sarılıyor. Tüm dünyam bedenlerimizin birleştiği noktalara daralıyor. Saçlarımdaki eli, bacaklarımdaki parmakları, acımasız bir hassasiyetle içime giren siki. Diğer her şey yok oluyor. Orman, gece, kendi kimliğim... Duygu ve ihtiyaçtan başka bir şey olmayana kadar.

"Benim için gel," diye talep ediyor Kairo, sesi yaklaşan serbest kalışıyla gerilmiş. "Seni hissetmeme izin ver."

Beni uçurumun kenarına savurmak için tek gereken bu komuttu, bedenim onun etrafında sarsılıyor ve zevk dalgaları içime çarpıyor. Görüşüm bulanıklaşırken ve dizlerim sonunda pes ederken onun adını haykırıyorum. İçime girmeye devam ederken sadece belimdeki kolu beni çökmekten alıkoyuyor, tek fikirli bir kararlılıkla kendi serbest bırakılmasını kovalıyor.

Sonunda beni o sınıra kadar takip ettiğinde, tüm vücudu benimkine karşı katılıyor, kendini içime boşaltırken boğazından gırtlaktan bir inilti kopuyor. Birkaç uzun an boyunca o pozisyonda donup kaldık; ben ağaca yaslanmıştım, o sırtıma bastırmıştı, ikimiz de titriyor ve nefes nefese kalıyorduk.

Yavaşça, şefkatle saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor, eli aşağı kayarak şaşırtıcı bir yumuşaklıkla sırtımı okşuyor. Benden hemen çekilmiyor, görünüşe göre

Bu bağı koparmaya benim kadar isteksiz. Bunun yerine beni kollarının arasına alıyor, titreyen bacaklarım çökme tehlikesi geçirirken beni göğsüne yaslıyor.

Yüzüne bakıyorum. Efordan kızarmış, gözleri hala arzusun kalıntılarıyla karanlık, ince bir ter tabakası tenini kalan az ışıktan parlatıyor ve göğsümde bir şeylerin açıldığını hissediyorum. Sıcak, şiddetli ve yoğunluğuyla dehşet verici bir şey.

Alnımı alnına bastırırken titreyen kollarım boynuna dolanıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sesim ihtiyaçtan ve daha yumuşak, daha değerli bir şeyden şiddetle çıkıyor. Kelimeler içimde bir yerlerden kopup gelmiş gibi, daha önce hiç olmadığım kadar çığ ve dürüst.

Kairo'nun sert parmakları yüzümden bir tutam saç çekip alıyor ve nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Maskeyi taktığında o kadar yırtıcı ve soğuk olan gözleri şimdi orada görmeyi hiç beklemediğim bir duyguyla sıcacık.

"Seni her zaman sevdim Harbor," diye mırıldanıyor.

Kaba ağaç kabuğuna yaslanan bedenlerimiz bir söze dönüşüyor, açlığımız yerini şiddetli, kalıcı bir şefkate bırakırken orman etrafımızda nefesini tutuyor. Kolları etrafımda sıklaşıyor, beni göğsüne yaslıyor.

Ve belki de aşkımızı bu kadar mükemmel, bu kadar eksiksiz yapan şey de budur - onun için her ikisi de olabilirim. Av ve hazine. Fetih ve eşit. Saplantısının nesnesi ve kalbinin koruyucusu.

Yıldızlar yaprakların arasından görünmeye başladığında, Kairo beni kollarına alıyor ve kulübemize doğru yürümeye başlıyor. Gerçek evimize. Başımı omzuna yaslıyorum, kalbinin sabit atışını avucumun altında hissediyorum.

"Artık kaçmak yok mu?" diye soruyor, sesi karanlıkta yumuşak.

"Başka sürpriz yok mu?" Çenesinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum, tuzun, toprağın ve onun tadına bakıyorum. "Artık kaçmak yok," diye söz veriyorum sonunda. "Tabii beni tekrar yakalamak istemiyorsan."

Cevap niteliğindeki kahkahası göğsünden benimkine doğru yankılanıyor. Ve sonunda tam olarak ait olduğum yeri bulduğumu kesin olarak biliyorum.

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? [Serinin geri kalanını burada bulabilirsiniz Haberler ve güncellemeler için haber bültenime katılın!](#)

Other Works

Haven'ın tüm çalışmalarına [buradan ulaşabilirsiniz](#)

Sapık Romantizm:
[Stalker' Oyuncağı](#)
[inOrmandaki Stalker Serisi](#)

About Haven Snow

Haven Snow karanlık romantizm yazıyor, özellikle de takipçiler, mafya ve karanlık akademi. Sıcak çayı, okumayı ve sahilde dinlenmeyi seviyor.

Haven'a dair her şeyi [burada](#) ya da sosyal medya hesaplarında bulabilirsiniz: @havensnowwrites

Acknowledgements

Grafikler için asistanıma, kitabın akıcılığından emin olmak için 300 kez okumama, geç saatlere kadar benimle beyin fırtınası yapmasına ve kendimden şüphe ettiğim zamanlarda beni desteklemesine çok teşekkür ederim. Size çok minnettarım. Desteğiniz, cesaretlendirmeniz ve bana olan sürekli inancınız olmasaydı nerede olurdu gerçekten bilmiyorum.

Ekiplerime teşekkür ederim. Beta'cılarıma, ARC'cilere ve hype'cılara. Hepiniz harikasınız ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

